

Iluzia unei alte iubiri-Ann Christy

Capitolul 1

Instalată comod în fotoliul confortabil, Zen Driscoll închise ochii. Nu era oare curios, se gândi, că familia Aristides, pe care nu dorea câtuși de puțin s-o vadă, îi oferea o călătorie cu clasa întâi?

David, așezat alături, îi întrerupse visarea.

— Ești obosită, mătușă Zeno?

— Nu, dragul meu, sunt pur și simplu ușurată că, în sfârșit, am plecat.

De asemenea neliniștită, își spuse ea în șoaptă, de-a fi părăsit o muncă pe care o iubeam, pentru a încerca să mă confrunt iar cu ceva de care am fugit acum trei ani.

Îndată ce obținuse încredințarea pentru supraveghere a lui David, Zen părăsise Statele Unite și familia Aristides pentru a lucra la Deirdre Cable, celebra casă de mode pentru tricotaje, din Dublin. De atunci, Irlanda devenise patria lor.

— Ne vom întoarce la Dublin? întrebă David cu o voce nesigură. Ea îl privi cu tandrețe. Bine făcut pentru cei șapte ani, cu ochii negri și părul ca smoala, era totul pentru ea. Bărbatul ce-i făcea curte, Seamus Dare, i-o reproșa

deseori.

— Mătușă Zena, crezi că Daniel își va aminti de mine?

— Cu siguranță, răspunse Zen cu o voce intenționat încrezătoare.

— Și bunica Sophie și unchiul Damon? insistă el.

— Bineînțeles. Le-am trimis deseori fotografii ale tale, așa cum am primit și eu cu Daniel.

Dar, cu sprâncenele încruntate, el continuă:

— Când i-am povestit lui Robbie că am un frate geamăn, mi-a spus că gemenii trebuie să trăiască mereu împreună.

Zen simți o lovitură în inimă. Robbie avea dreptate, se gândi.

— Tocmai cu scopul de a-l putea regăsi pe Daniel mergem în Long Island, îi explică ea, încercând să-și ascundă emoția care o gătuia.

Chipul băiețelului se destinse.

— Atunci, îl vom lua pe Daniel cu noi în Irlanda și se va putea juca împreună cu Robbie, exclamă el cu entuziasm.

La aceste cuvinte, lui Zen îi apărură imaginea lui Damon Aristides. Îl revăzu la tribunal, unde judecătorul tocmai îi acordase dreptul de a-l lua pe David cu ea în Irlanda; frumusețea sa întunecată i se păruse atunci demonică.

— Încă nu s-a spus totul, izbucnise el cu furie și mai ales să nu crezi că-l vei putea avea

vreodată pe Daniel.

— Ai îndrăzneala să mă ameninți după ce mai obligat să fac un proces? îi replicase ea. În calitate de tutore, aveam pe deplin dreptul să-l iau pe David cu mine în Irlanda.

Mama lui Damon, Sophie Aristides, intervenise să-i calmeze. Dar Zen plecă fără să spună o vorbă, știind că nu se va mai putea controla.

Fără altă tentativă de explicație, Zen și Damon se despărțiseră plini de amărăciune, renegând tot ceea ce fuseseră unul pentru celălalt.

Tânăra femeie care se ducea acum la familia Aristides, era cu totul diferită de cea pe care o cunoscuseră ei. În lumea modei, căpătase eleganță și siguranță de sine. Să creeze țesături, îi satisfăcea înclinațiile artistice naturale. Numele începuse să-i fie cunoscut. În plus, nevoia de tandrețe era umplută de prezența lui David.

— Îl vom lua pe Daniel cu noi în Irlanda, nu-i așa, mătușă Zeno? spuse din nou copilul.

— Nu, dragul meu, nu cred.

— Nici măcar pentru o vizită? spuse el bosumflându-se. Totuși sunt sigur că va vrea să cunoască Dublinul și pe Robbie.

— Vom vedea, se învoi ea zâmbind.

Dar inima i se strânse în mod dureros. În venea greu să-și imagineze că îl va ruga pe

Damon să i-l încredințeze pe Daniel.
Îndepărtând această eventualitate, își întoarse privirea spre David. Era mândră de el, încântată de frumusețea și energia sa.

— Tata și mama vă iubeau, pe tine și pe unchiul Damon? întrebă David, privind-o în adâncul ochilor.

— Bineînțeles. Emmi, mama ta, era sora mea mai mare și tata, David, era fratele mai mic al unchiului Damon.

— De aia tu ai grijă de mine, iar bunica și unchiul Damon se ocupă de Daniel, spuse copilul cu mândrie. Este ceea ce i-am răspuns lui Robbie când mi-a spus că gemenii trebuie să trăiască împreună.

Privirea îi era întrebătoare. Oare va deveni într-o zi acuzator? se întrebă tânăra femeie, străduindu-se să-și înăbușe un sentiment de vinovăție.

— Mătușă Zeno, tu-l iubești pe unchiul Damon? insistă băiețelul.

Să-l iubească! Vorba o făcu să tresară; descria atât de nepotrivit pasiunea incontrollabilă pe care o simțise pentru Damon Aristides. Zen de-abia avea douăzeci de ani când îl întâlnise pentru prima dată și cursul vieții i se schimbase pentru totdeauna.

Se întoarse spre Daniel și spuse cu sinceritate.

— Admir perspicacitatea unchiului tău.

— Ce este aia pers... ci... cacitate?

— Vreau să spun că unchiul tău este un remarcabil om de afaceri, un mare industriaș. Știi că deține o companie de aviație?

Se plictisise să vorbească despre marele Damon Aristides, acel american născut din părinți greci, care după părerea ei, se distingea mai ales prin ideile sale retrograde în privința femeilor.

I-ar fi plăcut să-l șteargă din gândurile sale, dar anumite imagini o obsedau. Cum ar fi, ziua nunții, când Damon o luase de braț, pentru a conduce cortegiul nupțial, în spatele lui Eleni și a lui Davos și nu o mai lăsase toată ziua.

A doua zi, ea trebuise să se întoarcă la colegiu, sigură că nu-l va mai vedea, dar incapabilă totuși să-l uite.

Foarte apropiată de sora sa Eleni, Zen își petrecea toate vacanțele la ea. La fiecare din vizitele sale, Damon își făcea apariția și o invita să iasă împreună. Zen și-ar fi dorit ca el să se arate mai întreprinzător, dar tânărul bărbat nu încercase niciodată s-o sărute. Până într-o zi, când, după ce-și terminase examenele, la puțin timp după ce împlinise douăzeci și unu de ani, se dusesse cu el să practice sportul cu vele.

Aruncaseră ancora în larg și sărind în apă de pe ambarcațiune, înotaseră îndelung. La întoarcerea la bord, Damon se dezlănțuise pe neașteptate.

Asemenea unui fluviu mult timp potolit, ieșind din albie și transformându-se în torent, Damon dăduse curs pasiunii sale. Într-o îmbrățișare pătimașă, o acoperise cu sărutări, reproșuri și vorbe tandre. Apoi o inițiasă în plăcerile iubirii fizice. Copleșită de intensitatea senzațiilor noi ce o asaltaseră, pierduse noțiunea timpului.

Mângâierile sale pricepute o lăsaseră epuizată, dar cucerită pentru totdeauna. Astfel, el devenise centrul existenței sale.

Legătura lor nu fusese de toată încrederea. Ce de certuri! Câte frământări! Încercase să scape de el. Dar în zadar. Se întorcea pentru împăcări nebunești și pasionate.

Cum știuse s-o consoleze atunci, la moartea surorii și cumnatului la bordul vasului lor cu pânze! Strânși unul lângă celălalt, asistaseră la citirea testamentului ce le încredința împărțirea tutelei celor doi gemeni, în acea perioadă în vârstă numai de trei ani și jumătate.

Durerea îi apropiase până într-o zi, când Zen aflase de la mătușa Dalia, că Damon avea o amantă la New York.

Mai întâi tentată să râdă, tânăra fată i se adresase Sophiei Aristides, care asista la scenă.

— Este adevărat, Sophie? Te rog să-mi spui adevărul, din considerație pentru memoria

mamei, cu care erai prietenă, o imploră ea.

Dar Sophie Aristides păstrase tăcerea.

— De ce ar trebui să-ți răspundă? strecurase cu răutate Dalia. La urma urmei, mama ta nu mai era de-a noastră, se căsătorise cu un artist... Un boem, care nu era nici măcar grec!

Tulburată, Zen izbucnise:

— Părinții mei se iubeau! Viața cu ei era minunată. Tata era un artist talentat. Părinții mei se duceau la Paris pentru o expoziție când s-a prăbușit avionul. Au fost vândute toate pânzele tatei. Mulțumită acestui succes, Eleni și cu mine ne-am putut continua studiile.

Se revedea în seara acelei scene îngrozitoare, cerând, cu candoarea celor douăzeci și unu de ani, o explicație lui Damon, despre amanta din New York.

— Tu mă respingi deseori, Zen, în acele zile trebuie oare să rămân fără femeie? îi replicase cu indolență. Ceea ce fac atunci când nu ești prezentă, nu te privește!

— Te crezi încă în Grecia antică! îi spuse ea, smulgându-se din îmbrățișare. Începând din acea zi, nu-l mai primise la ea, nu-i mai răspunsese la telefoane.

— Mă întreb ce face Seamus acum, mătușă Zen, întrebă David, scoțând-o din aceste amintiri neplăcute.

— Îmi închipui că trebuie să se pregătească pentru cină.

— Îmi place mult unchiul Seamus. El, cel puțin, știe să joace fotbal... Și apoi, mi-a spus că i-ar plăcea să aibă un fiu ca mine.

— Desigur, și-l înțeleg, exclamă tânăra femeie, strângând copilul lângă ea.

El îi răspunse la îmbrățișare și Zen simți cât de mult ținea la afecțiunea nepotului său.

— Crezi oare că Seamus l-ar iubi pe Daniel? întrebă David cu îngrijorare.

— Sunt sigură de asta, răspunse ea liniștitor.

— Dacă te căsătorești cu Seamus, Daniel ar putea locui cu noi, nu-i așa? Mi-ar plăcea mult să am un tovarăș de joacă în casă.

În ciuda distracțiilor pe care stewardesele i le oferiseră cu generozitate tânărului pasager, călătoria fusese pentru David lungă și obositoare. După aterizare și trecerea prin vamă, frânt de oboseală, nu încetase să se plângă.

— Nu-mi place această țară! declarase el.

— Te vei simți mai bine după o siestă bună, afirmase mătușa sa, îndepărtându-se spre sosirea bagajelor.

— Nu vreau să-mi fac siesta, vreau să mă joc cu Robbie, bombăni David scăpându-i mătușii sale.

Aceasta se aplecă pentru a-l prinde, dar băiețelul se eschivă atenției sale chiar în clipa în care le soseau valizele.

— Ei bine! văd că nu te poți face ascultată.

Accentele energice ale vocii care-i era atât de familiară, ajunseră la ea în momentul în care-și apuca valiza. Cuprinsă de panică, lăsă bagajul greu să-i scape și acesta zbură peste banda rulantă, ajungând să-l lovească pe Damon Aristides în stomac.

Lovitura îi tăie respirația și acesta rămase câteva clipe îndoit.

Zen îl măsură cu dispreț și dădu drumul mâniei mult timp reprimată.

— Așa-ți trebuie, asta te va învăța minte să mă mai sperii, izbucni ea cu aroganță. Nu este decât un accident.

Damon se îndreptă cu o grimasă de durere.

— Întotdeauna... este un accident... Ești cea mai periculoasă femeie pe care o cunosc. Yanos, ia bagajele, îi ordonă șoferului.

— El este unchiul Damon, cel pe care nu-l iubești? întrebă David cu teamă.

Tânăra femeie roși, stânjenită. Nu-i vorbise niciodată lui David despre sentimentele sale pentru familia Aristides. Dar copiii, se gândi, sunt mult mai receptivi decât se crede.

Când ridică ochii, văzu chipul lui Damon contractat și ochii strălucind de mânie. Cu ochii și părul negru, părea un monstru din legendele irlandeze. Înalt, lat în umeri, cu mușchii de oțel, îi apărea și mai amenințător decât în amintiri. Făcu un efort pentru a-și recăpăta curajul,

foarte hotărâtă să nu se lase intimidată.

— David voia să spună... Începu ea.

— Cred că am înțeles! Să mergem, Yanos va aduce restul, îi replică el tăios.

— Mi-e teamă să nu-mi uite mingea de fotbal.

Cu picioarele depărtate și cu un aer agresiv de cocoș tânăr, mâniat, copilul i se adresase unchiului care-l ignorase până atunci.

Damon îl privi îndelung și fără să se preocupe de costumul din cașmir, de culoare gri ca perla, se ghemui în fața micului băiat.

— Joci fotbal? Să știi că și eu jucam... Nu te sinchisi de minge, îi spuse mângâindu-i obrazul. Yanos se va îngriji foarte bine de ea.

Când fură în mașină, David, agitat, puse nenumărate întrebări care se amestecau cu frânturi de informații despre viața sa și cea a mătușii, în Irlanda.

Zen rămase tăcută; remarcă tâmpilele încărunțite ale lui Damon și inima i se strânse.

— Ce faci? o întrebă el brusc.

Smulsă din gândurile sale, tânăra femeie tresări.

— Mă gândeam la... mă gândeam la cineva...

— Ah, da, probabil la iubitul tău, făcu Damon sarcastic.

— Ar fi de preferat să nu discutăm despre subiecte prea intime, îi sugeră ea, cu o voce

indiferentă.

— Cum să rămân rece când îl ai în grijă pe nepotul meu?

— Și tu pe al meu?

— Este adevărat. Dar pentru că am intenția să mă căsătoresc în curând, mama crede că voi fi în măsură să le ofer un cămin mai sigur...

— Dacă este suficientă doar căsătoria, atunci îl voi lua de soț pe Seamus, exclamă Zen revoltată.

Tulburată de emoție, numele îi scăpase.

— Seamus? Acesta este numele iubitului tău? Cuvântul explodează ca o bombă în urechile tinerei femei.

— Seamus nu-mi este iubit, dar David îl place, ca și mine.

— Te sfătuiesc să nu-ți impui iubiții în fața nepotului meu, spuse Damon cu răutate.

— Așadar, mă voi căsători cu Seamus, șopti Zen, pentru a închide discuția.

În timpul tăcerii nefirești care urmă acestui penibil schimb de cuvinte, David continuă să-l întrebe pe șofer despre tabloul de bord al Mercedesului. Enervarea lui Zen ajunsese la culme când mașina pătrunse pe impozanta proprietate a familiei Aristides din Long Island.

Sophie îi aștepta pe peronul din fața casei de piatră cenușie, cu mâna pe umărul lui Daniel, într-un gest posesiv.

La coborârea din mașină, călătorii rămaseră

o clipă ezitând, lângă scară. Zen fu imediat asaltată de un val de mândrie rănită, văzând-o pe Sophie Aristides care, asemenea unei regine, stătea nemișcată în capul scărilor. Își mușcă buzele de ciudă, dar trecându-și sub tăcere impresiile, alergă spre Daniel.

— Eu sunt mătușa ta Xenobia, dar îmi poți spune Zeno, ca David, spuse ea într-un puternic elan de afecțiune.

Îl privi îndelung pe copil; doar câteva amănunte, greu observabile, modificau uimitoarea asemănare a gemenilor.

De exemplu, la David se puteau găsi pomeții proeminenți ai familiei Aristides, în timp ce trăsăturile mai delicate și tenul mai deschis la culoare al lui Daniel, aminteau mai curând de mama sa, Eleni.

Chipul lui Daniel se luminează de un zâmbet irezistibil, la care fratele său fu imediat sensibil.

— Îți place fotbalul? întrebă el făcând să răsunе puternic accentul irlandez.

— Da, răspunse încet Daniel. I-am văzut jucând pe Yankees, la New York.

— Oare ei s-au calificat pentru cupa mondială, mătușă Zeno? întrebă David.

— Nu, dragul meu, știi că fotbalul american este complet diferit. Dar nu ți-ai salutat încă bunica.

El luă mâna bătrânei doamne și, deloc

intimidat, adăugă izbucnind în râs.

— Vrei să mă săruți acum, bunico?

— Ești foarte necuviincios, spuse ea aplecându-se pentru a-l săruta pe obraz.

Zen urmări privirea lui David, care, întorcându-i spatele bunicii, aprecia întinderea peluzei. Aceasta se desfășura ca un covor verde până la plajă.

— S-ar putea juca fotbal aici, este loc destul, concluzionează el.

— Mai întâi trebuie să te schimbi și să te odihnești puțin, declară Zen.

Tânăra femeie avusese răgazul s-o observe pe mama lui Damon. Părul de un gri metalic, ochii suspicioși, nu se schimbaseră. Doar câteva riduri noi îi apăruseră pe față. Dar părea mai dreaptă și mai sigură pe ea ca niciodată.

— Bună ziua, doamnă Aristides, este foarte mult timp de când nu ne-am văzut, spuse ea, surprinsă de propria stânjeneală.

— Bună ziua, Xenobia. Te-ai schimbat. Îți stă bine cu părul lung... Odinioară nu purtai tocuri atât de înalte.

— Acum am douăzeci și opt de ani, îi răspunse, în defensivă.

— Vântul de aprilie este încă rece. Să intrăm, propuse stăpâna locurilor.

Zen o urmă. Orbită de întunericul din hol, se împiedică. Dar imediat, o mână o prinse de talie. Se încordă și caută să se elibereze.

— Acum câțiva ani, nu mă respingeai astfel, murmură Damon, cu fața crispată.

— Marioneta îndrăgostită nebunește, din care puteai face orice, nu mai există decât în trecut, îi răspunse.

Furia care modifică trăsăturile lui Damon o făcu să dea involuntar înapoi.

— Tu... Începu el, dar se opri brusc și, întorcându-i spatele, dădu ordin unui servitor să urce bagajele.

Zen se îndreptă în mare grabă spre salonul de unde se auzeau vocile bucuroase ale copiilor.

Ceaiul era servit, dar fără să-i acorde nici cea mai mică atenție, băieții jucau fotbal cu o brioșă, sub privirea impasibilă a bunicii.

Uluită, Zen îl văzu pe David marcând cu capul în poartă. Dar când Daniel încercă să-l imite, rată lovitura, se clătină și pierzându-și echilibrul, răsturnă o lampă de alabastru, așezată pe o masă din lemn scump.

Pentru a evita catastrofa, tânăra femeie făcu un salt, dar elanul îi fu frânt de cel al lui Damon, mânat de același impuls.

Șocul îi făcu să-și piardă echilibrul. Ea căzu cât era de lungă peste trupul lui Damon, întins pe un divan, zgâriindu-i fața încercând să se ridice.

Îi simți brațul înconjurându-i talia. Această cădere spectaculoasă o atrase pe Sophie

Aristides. Ea privi cu un aer dezaprobată acel amestec de brațe și picioare pe canapeaua sa elegantă, acoperită cu o mătase veche.

— Damon, ridică-te te rog! Iar dumneata, Xenobia, acoperă-ți picioarele, ordonă ea, în timp ce gemenii ricanau.

— Mamă, ar fi trebuit să le dai o gustare copiilor, replică Damon, ofensat.

— Nu cred că ceaiul sau ciocolata i-ar fi interesat atât de mult ca tumbele unchiului și mătușii lor, declară ea.

Apariția guvernantei, o persoană plăcută, între cincizeci și șaiszeci de ani, puse capăt scenei. Ea se apropie de gemeni și îi luă cu familiaritate de mână.

— Mă numesc Lona, spuse ea. Vă voi urca în camera voastră, apoi veți putea veni s-o vedeți pe bunica.

— De acord, răspunse David, dar aș vrea să dorm lângă mătușa. Uneori are coșmaruri și am grijă de ea.

O emoție tandră puse stăpânire pe Zen. Ghicise că David își ascundea neliniștea. Dar se temea de criticile pe care această fază va reuși să i le inspire lui Damon.

După plecarea copiilor, Sophie Aristides își drese vocea și întrebă:

— Așadar, ai coșmaruri, Xenobia.

— Da, uneori... replică ea sec. Nu țin să vorbesc despre asta.

— Cu siguranță, din cauza morții tragice a surorii tale, insistă bătrâna doamnă.

Zen consimți, hotărâtă să nu mărturisească adevărata cauză a viselor neplăcute, nici eforturile pentru a scăpa de ele.

— Vorbește-mi despre munca ta, Xenobia, continuă bătrâna doamnă.

— Creez țesături pentru Dierdre Cable și uneori desenez taioare sau rochii, dar cel mai des lucrez cu țesătorii. Îmi place mult munca mea și câștig foarte bine pentru a trăi eu și David, îi explică ea. Mi-am putut lua un concediu de trei luni.

— Nu ești căsătorită?

— Nu.

— Damon trebuie să se căsătorească în curând cu Melissa Harewell.

— Nu este un nume grecesc, lăsa Zen să-i scape.

— De ce te preocupă asta, atâta timp cât pe mine nu mă deranjează? Este de familie excelentă, preciză Damon. Strămoșii săi au sosit cu Mayflower cu primii imigranți.

— Vrei să spui că descinde din golanii și proscrisii care fuseseră trimiși aici?

— Nu te hazarda prea tare să deformezi realitatea, bombăni Damon.

— Este curios, n-am văzut niciodată fotografia logodnicei tale în „New York Times”, pe care-l primesc cu regularitate la Dublin, făcu

tânăra femeie cu ușurință afectată.

— Logodna noastră n-a fost încă anunțată oficial.

Zen lăsa ceașca goală de ceai și se ridică.

— Mă voi duce să văd ce face David, anunță.

— Nu te duci, declară Sophie cu autoritate. Vorbește-mi mai degrabă despre cel cu care ai intenția să te căsătorești.

— Mamă, Zen n-a spus niciodată că se va căsători.

— Asta i-ar face bine. Este greu pentru o femeie singură să crească un băiat. Este adevărat că i-ai putea lua tu pe amândoi, când vei fi căsătorit.

— Niciodată! Nu te voi lăsa niciodată să mi-l iei pe David, izbucni Zen, scoasă din fire.

— Calmează-te, protestă Damon, n-am spus niciodată ceva asemănător. De ce îmi atribui acest gen de gânduri ascunse?

— Pentru că te cunosc și am intenția să te supraveghez îndeaproape. Seamus...

— Inutil să-i amesteci numele în asta!

Damon oftă și o privi în ochi pe tânăra femeie.

— Ti-am cerut să vii pentru ca băieții să aibă ocazia de-a se cunoaște mai bine, nu-i așa, mamă?

— Da, bineînțeles. Cred că Zen își va da seama că băieții vor fi mai fericiți împreună, în

căminul pe care tu și Melissa li-l veți putea oferi.

— Nu-l vei avea niciodată pe David. Dacă mă gândeam că voi fi supusă acestui gen de presiuni, n-aș fi venit, exclamă Zen.

— Presiuni! Atunci cum numești modul în care te-ai comportat la aeroport?

— Ce vrei să spui? întrebă Sophie.

— M-a lovit în plin în stomac, bombăni Damon, fără s-o piardă din ochi pe Zen.

— Ceva mai jos de stomac, dacă amintirile mele sunt exacte, cred că era în bărbăția ta, preciză tânăra femeie, privind-o pe Sophie. Dar n-a fost decât un accident, adăugă în direcția lui Damon.

— Un accident! Încerci să mă faci neputincios.

— Numai în pat, ripostă tânăra femeie roșind.

— Îți vei atinge scopul când va face plopul mere și răchita micșunele, izbucni Damon furios.

Ochii strălucitori îi pătrundeau până în adâncul inimii, redeșteptând în ea o ciudată emoție.

— Oricum, nimănui nu-i pasă de ce faci... În pat!

Se înfruntară din priviri. O pasiune nemărturisită, ascunsă de mânie, îi făcuse să uite de restul lumii.

— Ești invitata mea și, în această calitate, vei fi tratată cu respect și politețe, afirmă el în cele din urmă.

Dar Zen era epuizată de oboseala călătoriei și de emoții.

— Iartă-mă, spuse ea cu maxilarele strânse. Voi urca în camera mea... Aceeași ca ultima dată, bănuiesc.

Părăsi salonul în grabă, înainte ca Demon sau mama sa să aibă timp să deschidă gura.

Capitolul 2

Timp de câteva zile, atmosfera la familia Aristides, fără să fie cu totul ostilă, rămăsese în mod clar tensionată. Cu excepția a ceea ce-i privea pe copii, deveniți de nedespărțit.

David, care până atunci nu arătase înclinație decât pentru joacă, se străduia să învețe limba greacă și Daniel, împotriva oricărei așteptări, dădea dovadă de talent înnăscut pentru fotbal.

Yanos le aranjase un teren pe peluză și băieții se jucau deseori acolo. Zen le servea de portar. Într-o după-amiază, încercând să intercepteze un balon lansat în față, alunecă pe iarba umedă, își pierdu echilibrul și se prăbuși lângă una din barele verticale ale plasei.

Se ridică greu, frecându-și brațul care o durea. Brusc, fu smulsă de pe pământ de două brațe musculoase și dusă în afara terenului.

Totul se învârtea în ea și în jurul său. Capul îi sălta pe umărul răpitorului.

— Damon, Damon! Dă-mi drumul, nu sunt rănită, striga ea cu o voce răgușită.

— Soseam cu mașina când te-am văzut căzând, spuse el, privind-o tandru. Sunt sigur că te doare.

— Lasă-mă, prostule! Pot să merg, făcu ea arcuindu-se lângă pieptul de oțel, pentru a se elibera.

Fără s-o scape din ochi, Damon o făcu să alunece ușor pe pământ, menținând-o strâns lângă el. Dar, zărind-o pe Sophie care se apropia, tânăra femeie încercă să se elibereze din îmbrățișare.

— Nonna, mătușa Zeno a căzut, strigă Daniel în direcția bunicii sale.

— Ai reușit să-mi strici straturile de flori cele mai frumoase, spuse ea, arătând Ferrariul oprit în mijlocul trandafirilor. De obicei, fiule, tu ești cel atacat, dar astăzi au fost trandafirii mei!

— Mama ta are un mod ciudat de-a prezenta adevărul, remarcă Zen, când bătrâna doamnă dispăruse cu băieții.

— Poate este lipsită de tact, îi răspunse Damon, dar este bună.

— Bună de ce? Bună să umilească. Bună să facă observații lipsite de politețe despre...

— Neîndemânarea ta? sugeră Damon.

Zen îl măsură din cap până în picioare,

jignită.

— Acest gen de incident nu mi s-ar fi întâmplat niciodată în Irlanda, declară ea.

— Mă întreb de ce a devenit atât de obișnuit aici, șopti Damon gânditor.

O privea cu intensitate, cu nesaț, ca și când căuta pe buzele sale traducerea unui limbaj necunoscut. De pe gură, ochii i se ațintiră asupra părului.

— În soare, părul tău devine ca flacăra, murmură, mângâindu-l cu privirea.

— Părul meu? Ea își duse mâna la el, parcă revenind la realitate. Cred că ar fi de preferat să mă duc să fac un duș și să mă pieptăn.

— Te însoțesc, îi spuse el, strecurându-și un braț protector în jurul taliei.

Intrară pe ușa de serviciu și trebuiră să traverseze bucătăria pentru a ajunge la scara ce ducea spre camerele lor. Zen percepea prezența lui Damon alături, cu o ciudată acuitate; respirația caldușă îi gâdila ceafa. Își aminti brusc, cu o uimitoare precizie de tână fată care fusese, însetată de mângâieri. Se revăzu, patru ani mai înainte, căutând ca o drogată contactul cu Damon. În acea perioadă, nu era fericită decât când el o atingea și când mâinile sale pricepute deșteptau în ea flăcările senzualității.

Ajunseră în fața ușii duble care despărțea apartamentele particulare ale lui Damon de

restul familiei. Stând în fața însoțitorului său, Zen avea o față tulburată.

— Ce te-a apucat acum? o întrebă el uluit. Ești la fel de schimbătoare ca un cameleon. Este imposibil să ți se bănuiască dispoziția de la o clipă la alta.

— Atunci nu te preocupa de asta, izbucni ea, îndepărtându-se pentru a-și ascunde tulburarea.

Damon o prinse din nou cu energie și o reținu lângă el. Mâinile fierbinți îi cuprinseseră sânii, în timp ce-i acoperea fața cu nenumărate sărutări scurte și înflăcărare. Apoi, eliberându-i pieptul, îi ridică bărbia. Îi simți mâna dreaptă alunecând de-a lungul coloanei vertebrale, până la mijloc.

Se aplecă încet asupra gurii sale; buzele întredeschise căutau să le mângâie îndelung pe ale sale.

Îi dădu drumul la fel de brusc cum o prinsese, lăsând-o clătinându-se și dezorientată. Deschizând ușa apartamentului său, îi spuse peste umăr:

— Melissa vine să cineze în această seară, pentru a-l cunoaște pe David.

Trânti ușa cu asemenea violență încât zgomotul se răsfârâse mult timp în hol.

O clipă, Zen rămase stupefiată.

— Ce brută! lăsa să-i scape, frecându-și buzele, în același timp furioasă și emoționată

de valurile de emoții care o cuprinseseră.

Se îndreptă spre camera sa în pas nesigur. Se dezbracă și-și alege o garnitură de lenjerie ușoară pentru a se schimba. Sub duș, în timp ce se săpunea, se gândi la nenumăratele moduri de a-și lua revanșa.

— Să-l arunc în ciment și să-l cufund în mare, se gândi ea, va fi cu siguranță mijlocul cel mai eficace de-a scăpa de el.

— La ce te gândești, mătușă Zena, de te face să râzi? Întrebă David, în picioare, alături de Daniel, lângă ușa întredeschisă.

Încă înfășurată în prosopul plușat, tânăra femeie le zâmbi copiilor. Atât de asemănători la prima vedere, în ochii săi erau totuși atât de diferiți...

— La voi mă gândeam, dragii mei. Sunteți superbi! Cum a reușit Lona această minune?

— Ne-a promis un supliment de ecleruri la desert, diseară, mărturisi David, strâmbându-se la imaginea sa în oglindă.

Zen izbucni în râs. David se apropie cu un aer îndurerat.

— Ti-am făcut rău, jucându-ne, mătușă Zena? Unchiul Damon spune că nu trebuie să jucăm fotbal cu tine.

La acest nume, Zen își simți corpul încordându-se. Ce bărbat diabolic! O urmărea până în intimitatea sa!

— Nu, scumpule! Știi că-mi place la nebunie

să mă joc cu voi. Acum, apropiați-vă, le spuse deschizând larg brațele.

David se aruncă în ele alergând, dar Daniel, șovăitor, așteptă cu zâmbetul său timid, ce-i trezea amintirea surorii ei. Îi strânse la piept și le permise să se joace pe pat, în timp ce ea termina să se îmbrace în baie.

O clipă, îi observă în tăcere. Daniel scoase din buzunar un pachet de cărți de joc, pe care-l amestecă și-l împărți. După puțin timp, cei doi copii erau complet absorbiți de joc.

Zen îmbracă rapid o fustă lungă, dreaptă, de culoare crem și un pulover ușor, verde ca apa. O brățară, o pereche de cercei și de asemenea un inel moștenit de la mama sa, fură în măsură să-i completeze toaleta.

— Sunt aproape gata, strigă ea în direcția gemenilor, împingând ușa camerei.

Se opri brusc. În locul copiilor, Damon, în șosete, era lungit pe canapea și scotocea în cutia sa cu bijuterii.

— Unde-ți sunt pantofii? Unde au plecat copiii? Ce faci cu bijuteriile mele?

— Pantofii sunt acolo, răspunse el calm, arătându-i lângă ușă. Copiii sunt în salon și voiam să văd dacă ai bijuteriile lui Eleni.

— Ieși din camera mea!

— La drept vorbind, mi te imaginam mergând desculță pe acest covor gros... Frumos... Foarte frumos.

Cu brațul întins, Zen arăta ușa cu un gest pe care l-ar fi vrut plin de autoritate, dar care n-avu niciun efect.

— Ai safirele roz ale lui Eleni? o întrebă el grav.

— N-am niciuna dintre bijuteriile sale, îi spuse întoarsă cu spatele, așezând cufărașul pe comodă. Îl simți că se ridicase și se apropie de ea.

— De ce nu? Eleni n-a avut o fiică, toate bijuteriile sale îți revin. Nu le-ai primit?

— Nu, nu le-am avut niciodată.

— Îi voi vorbi mamei despre asta.

— Bijuteriile lui Eleni veneau de la familia Aristides și, cu siguranță, mama ta preferă să rămână în familie.

Sprâncenele lui Damon se apropiară și expresia îi deveni dură.

— Sunt executorul testamentar și eu decid asta.

Zen se abținu să răspundă; nu voia să înceapă o discuție înainte de cină și să apară acolo ca o furie.

— Vino, îi șopti încet Damon. Vom merge să-i întâlnim pe ceilalți în salon.

O luă de braț, prinzându-i mâna în a sa; orice tentativă a lui Zen de-a se elibera din strânsoarea sa fu inutilă.

— Cine vine la cină, în afară de logodnica ta, Melissa?

— Pythagoras Telos, un prieten vechi al mamei. Thag, cum îi place să i se spună, va fi oaspetele nostru timp de câteva zile. Se spune că ar fi fost pretedentul mamei tale. Este un bărbat foarte bogat, care are bunuri și interese în California, la New York și în Grecia.

— Vrei să spui că acest bărbat, al cărui nume nu l-am auzit niciodată, ar fi fost prietenul mamei? făcu ea, neîncrezătoare.

— Va mai fi de asemenea mătușa Melissei și o prietenă de pension a mamei.

— Ce companie stimulantă! exclamă Zen cu ironie.

Ajuns primul în partea de jos a scării, Damon se opri până când ajunse la înălțimea lui și-și adânci ochii în ai săi:

— Este ridicol, pentru un bărbat atât de înalt ca mine să se afle în compania unei femei atât de mici, remarcă gânditor.

— Nu-i așa? făcu Zen cu sarcasm.

— Ti-am spus că ești absolut încântătoare în această toaletă și că ai cei mai frumoși sâni pe care-i știu, fără să mai vorbim despre cel mai încântător dos?

— Îți dai seama că am putea fi surprinși de logodnica ta, spuse Zen; să ne grăbim.

Intrară în salon împreună. Zen îi căută imediat cu privirea pe gemeni. Instalați liniștiți în fața unei mese mici, terminau o partidă de cărți.

În apropierea lor stătea o femeie tânără, brunetă, distinsă, extrem de bine machiată și îngrijită. Părul negru era prins în coc pe ceafă și un ușor zâmbet studiat îi îndulcea trăsăturile regulate. Era la fel de înaltă ca Damon și domina un bărbat scund, brunet, foarte elegant, cu care stătea de vorbă.

— Pythagoras Telos, îi șopti Damon lui Zen, adoratorul mamei tale.

— Imposibil, replică ea cu voce joasă. Mama era de două ori mai înaltă ca el!

— N-are importanță, personalitatea sa este imensă, o ironiză Damon.

După prezentări, Melissa Harewell se apropie de Zen și îi șopti cu o voce extrem de plăcut modulată.

— Doamna Aristides mi-a vorbit atât de mult despre dumneata, încât am impresia că te cunosc foarte bine.

— Și n-ai venit înarmată? Este imprudent! replică Zen zâbind.

— Iartă-mă, nu sunt sigură că am priceput? răspunse Melissa uluită.

Damon interveni și o sărută ușor pe obraz.

— Lui Zen îi place extrem de mult să glumească, îi explică el.

— Este adevărat că îi place asta, spuse David, spre surpriza generală. Într-o zi am mers la unchiul Seamus deghizați ca în pozele din cărți.

Copilul făcu o pauză pentru a se bucura de atenția adulților.

— Eu eram Morocănosul, unul din cei șapte pitici și mătușa Zena era lady Godiva.

Zen roși. În definitiv, lady Godiva nu apăruse în lume goală pe un cal alb, înfășurată în părul său lung, decât pentru a protesta împotriva impozitelor prea ridicate.

— Este foarte bine, aprobă Sophie Aristides, copiii este bine să fie inițiați foarte devreme în literatură!

— Mamă! exclamă Damon, scos din sărite.

Se întoarse spre Zen, cu enervarea întipărită pe chip.

— Bineînțeles, aveam un colant, preciză aceasta.

Dar nu știa unde să se așeze pentru a scăpa de privirile furioase ale lui Damon.

— Probabil a fost foarte nostim, spuse Melissa cu amabilitate. Dar unde ai găsit un cal?

— Mătușa Zena a vopsit cu alb măgarul domnului Murphy, răspunse David cu mândrie.

— Asta însemna o pereche, bombăni Damon, un măgar peste altul.

— Oh! Damon, făcu Melissa lăsând să-i scape un râs argintiu, ai un minunat simț al umorului.

— Nu-i așa? spuse Zen printre dinți.

— Xenobia, mi-e teamă că mai ai încă multe

de învățat despre educația copiilor, reluă Melissa. Ce idee să-i înveți să joace cărți; asta le va crea obiceiuri proaste.

Zen se îndreptă în toată înălțimea sa, gata să se angajeze în bătălia pentru băieți.

— Dimpotrivă, este un excelent mijloc de a-i învăța să socotească, replică ea cu autoritate.

— Toată lumea se gândește că irlandezii sunt ciudați. Voi sfârși prin a o crede. Oricum, draga mea, David va avea nevoie de câteva lecții de pronunție.

— Permite-mi să-ți amintesc că în Irlanda se vorbește cea mai bună engleză, răspunse Zen prompt.

— Cina este servită, spuse Damon, punând capăt acestui schimb de cuvinte neplăcut, deși aparent amabil.

— Veniți copii, spuse Sophie, antrenându-și astfel și invitații.

Fierbând de mânie, Zen rămase ultima.

Capitolul 3

Cina fu foarte greu de suportat pentru Zen. Fără copii, ar fi părăsit masa pretextând o indispoziție. Era inadmisibil să asculte cursurile Melissei despre modul de-a fi crescuți cei doi băieți, care din nefericire, erau gemeni.

— Există întotdeauna unul care domină, oftă ea privindu-i pe David și Daniel. Păcat că

acesta nu este Daniel. Dar niciunul, nici celălalt, nu au inteligența superioară a nepotului meu Leonard.

— Sunt la fel de precoci ca tatăl și unchiul lor la aceeași vârstă, poate chiar ceva mai mult, se grăbi să afirme Sophie.

Zen luă o înghițitură de musaca pentru a se împiedica să vorbească, dar era fierbinte și se sufocă. Puse mâna pe paharul cu apă și bău mai multe înghițituri.

— Ce ciudate maniere sunt în Irlanda, murmură Melissa.

— Mie îmi place mult Irlanda, interveni David, acolo locuiește și Robbie.

— Bineînțeles. Când ești copil, îți plac țările primitive.

— Adevărat? spuse David intrigat; apoi se întoarse spre mătușa sa și adăugă: de ce ești atât de roșie, mătușă Zeno?

— M-a fript ceva, răspunse ea cu un aer absent.

Când Lona veni să-i ia pe gemeni pentru a-i culca, Zen se ridică.

— Obişnuiesc să le spun o poveste înainte să adoarmă, spuse în chip de scuză.

— Nu sunt prea mari pentru asta? se hazarda Melissa.

— N-au decât șapte ani, replică Zen.

— Este aproape vârsta de-a intra la internat și este bine să li se insufle disciplina foarte

devreme, insinuă ea.

— Este foarte bine. Mai ales, nu trebuie să-ți schimbi obiceiurile, interveni Thag, întrerupând brusc discuția.

Toată seara păstrase tăcerea și intervenția sa rămase fără replică. Se ridică, îi oferă brațul lui Zen și o însoți afară din încăperea cu o curtoazie neașteptată.

Se opri lângă scară și-i urmări cu privirea pe gemeni, care urcau treptele în mare grabă.

— Cât i-ar fi iubit Maria mea, murmură el.

— Vorbiți despre mama? întrebă Zen emoționată.

— Da, am iubit-o mult, chiar după căsătoria sa cu Patrick Driscoll, oftă Thag.

Tânărul femeie se surprinse privindu-l cu alți ochi.

— Mama, îi răspunse ea gânditoare, a avut mare noroc să fie iubită de doi bărbați ca tata și ca dumneavoastră.

Thag o contemplă meditativ.

— Nu-i semeni din punct de vedere fizic, dar regăsesc în dumneata trăsăturile sale de caracter.

Făcu stânga-mprejur și se întoarse în sufragerie.

Zen consideră prudent să-și schimbe fusta lungă cu niște blugi și o bluză din flanelă pentru a asista la baia copiilor. În cursul acestui ritual, ei stropeau tot ce aflau la îndemână. Dar

nu se putea abține de la plăcerea de-a lua parte la zbenguirile lor.

Când în sfârșit băieții fură în pat, așteptând ca bunica și unchiul să vină să-i sărute, Zen, îmbrăcată cu lucruri uscate, se hotărî să facă un tur prin parc pentru a se relaxa.

Făcu o pauză pe terasă pentru a contempla luna deasupra apei. Frumusețea cerului, aerul plăcut, dădeau nopții un fel de magie. Se duse până în spatele parcului, remarcând în trecere că mașina lui Damon nu era în garaj. Fără îndoială, o condusesse pe Melissa.

Într-un boschet, descoperi un pavilion construit pe un dâmb care stătea înclinat spre mare. Urcă niște trepte ce nu aveau stabilitate, acoperite cu iederă și ferigă.

Savură acel moment de singurătate, apreciind farmecul sălbatic al acestui loc, ce contrasta cu ordinea ce domnea pretutindeni în altă parte. Îi reveniră în minte impresiile zilei. Se gândi la nesiguranța situației sale la familia Aristides și-și promise să nu-i părăsească niciodată pe copii în mâinile represive ale Melissei Harewell. Daniel și David nu vor merge niciodată la internat, făcea jurământ pentru asta.

— Ia te uită, aici te-ai ascuns!

Vocea moștenitorului familiei Aristides, răsărit brusc din întuneric, o făcu pe tână femeie să tresară. Se întoarse și pânzele de

păianjeni i se lipiră de față.

— Ce oroare! Am obrazii plini de astea, exclamă ea.

Și adăugă pe un ton de reproș:

— Damon, când vei înceta să te joci de-a fantomele?

Agita brațele în fața ei, pentru a se apăra de pânzele de păianjeni.

— Haide, lasă-mă să te ajut, spuse Damon, întinzându-i mâna.

Ridicând sârmele vechi ruginite, o atrase pe Zen spre el.

Scoase o batistă din buzunar și șterse firele lipite pe față și hainele sale.

— Este mai bine?

— Da, mulțumesc, răul a trecut. Dacă-mi era groază de ceva când mergeam cu cortul, erau păianjenii și brusturii. Și evident, întotdeauna aveam parte de așa ceva.

— Eu detest mai ales țânțarii și efemeridele, îi destăinui el.

— Da, uitasem complet. Când tata picta în aer liber, eram mereu în jurul său, dar nici măcar nu le dădea atenție. Cu toate acestea, îl înțepau!

— Și tăunii? adăugă Damon.

— Da, nu se putea scăpa de ei când te întorceai de la fermă cu lapte și ouă. Eleni țipa, avea oroare de ei.

Zen începu să râdă. Dar fără nicio tranziție,

o emoție luă locul alteia și râsul i se transformă în suspine. De la întoarcerea în Long Island, amintirile dureroase pe care aproape le uitase în Irlanda, îi reveniră.

— Te gândești încă la ea, nu-i așa?

Zen își înghiți un suspin și dădu din cap. Fața îi era cu totul pe pieptul lui Damon și simți că-și pierde puterile.

— A fost greu s-o pierd pe Eleni la atât de puțin timp după mama și tata. Nu știu ce m-aș fi făcut... Cum aș fi putut suporta fără David?

— Și eu? De ce să nu te bizui pe mine? îi murmură el, cu o voce încărcată de tandrețe.

Inima tinerei femei începu să bată foarte repede; ridică ochii și încercă să se elibereze din îmbrățișare.

— Știi că nu este posibil, spuse ea cu o voce lipsită de vlagă.

— Zen, ascultă-mă, reluă Damon pe un ton autoritar. Știu că vorbele Melissei te-au impresionat. Știu bine că nu vrei să-i trimiți pe copii la internat.

— Nu, niciodată!

— Ascultă, ai putea face tot ce vrei, i-ai putea crește cum dorești. Le-ai putea fi mamă...

Ea îl privea neîncrezătoare.

— Ce vrei să spui?

— Să ne căsătorim, și gemenii vor putea trăi împreună, declară el cu o voce gravă.

Să fie soția lui Damon! Să trăiască pentru totdeauna alături de el!

Rămase nemișcată și mută câteva clipe, în timp ce speranța, dorința și teama se luptau în ea. Dar îi reveni amintirea primei pasiuni înșelate și o dată cu ea, furia.

— Ce vei face cu logodnica ta, Melissa? O vei păstra de rezervă undeva? Numai în cazul în care nu sunt eu aceea. Nu, Damon, inutil să începem din nou.

Cu o forță pe care nu și-o cunoștea, Zen încercă să-l împingă. Surprins, el se clătină, căutând în zadar să se agațe de o ramură și căzu greoi în mărăcini.

— Oh, Damon! Îmi pare rău! Cum am putut?... strigă Zen înspăimântată.

Îi era teamă să-i înfrunte mânia și se făcu nevăzută, alergând cu o lașitate de care-i fu rușine. Vocea lui Damon îi răsună un timp în urechi, dar nu se opri. Ajunsă în camera sa, își scoase rapid hainele și se duse sub duș pentru a se calma.

— Cine se crede oare? mormăi în timp ce se săpunea, ca și când nu-i era de-ajuns o logodnică!

Ieși din baie când auzi ciocănindu-se la ușă. Înainte chiar de-a putea spune o vorbă, intră Damon, cu hainele în dezordine. Duse mâna în față într-un gest defensiv.

— Zen, te rog, calmează-te, ascultă-mă.

Dar se opri brusc, realizând că era goală.

— Șterge-o, strigă ea fără să facă niciun gest pentru a se acoperi. Puse mâna pe o statueta așezată pe o masă și i-o aruncă în cap. Obiectul îl atinse ușor făcându-l abia să se încrunte. Rămase nemișcat, reținut parcă de o forță superioară, subjugat de frumusețea acelui corp încântător.

— Plec, murmură el în sfârșit, revenindu-și. Dar nu mi-am spus ultimul cuvânt.

Părăsi încăperea trântind ușa.

Copleșită, Zen se pregătea să adune bucățile statuetei împrăștiate în cameră, când auzi din nou ciocănindu-se la ușă.

Căută din nou un obiect pentru a se apăra, când recunoscuse vocea Lonei, care, trimisă de Damon, venea să curețe stricăciunile.

Zen îi spuse să intre. Când Dana plecă, scoase un lung oftat de ușurare și se culcă.

Parfumul cearșafurilor curate nu reuși să-o calmeze pe Zen. Petrecu o noapte neplăcută și nu adormi decât spre dimineață. Se trezi mai târziu decât era obișnuită, posacă și apatică.

Era în curs de-a se îmbrăca atunci când copiii, plini de exuberanță, veniră să-o anunțe că micul dejun era gata. Îi sărută cu tandrețe și coborî ținându-i de mână.

De-abia avu timp să se întrebe în ce companie se va afla când, pătrunzând în sufragerie, îl zări pe Damon, sau cel puțin pe cineva care îi semăna. Rămase uluită în ușă, în fața chipului stacojiu și tumefiat pe care-l avea.

— Ce-ai pățit? Ce ți s-a întâmplat? reuși să articuleze, stupefiată.

— Sumac, arbuștii aceia mediteraneeni, spuse el. Printre măcăcinii în care am căzut, se afla sumac otrăvitor.

— Nu este posibil! exclamă Zen, ezitând între milă și râs nestăvilit.

— Dacă râzi, Xenobia, o preveni Damon cu o voce amenințătoare, te voi arunca și pe tine acolo.

— Nu te supăra, îi replică ea, dar semeni cu o tomată.

Damon ridică mâna pentru a o face să tacă.

— De la sosirea ta aici, ai provocat mai multe accidente decât am avut toată viața mea. Mă întreb de ce?

— Totuși, nu insinuezi că știam că acolo era sumac, începu ea, cu mâinile în șolduri, plină de agresivitate.

Dar zărindu-i pe copii care îi observau intrigați, adăugă pe alt ton.

— Îmi pare într-adevăr rău.

— Mulțumesc, răspunse el politicos, înfiorându-se.

Începu atunci să se frece furios de spătarul

scaunului, spre marea mirare a copiilor.

— N-ar trebui să te scarpini, îl sfătuiește Zen.

— Este adevărat că va dura două săptămâni? Întrebă David cu o voce stridentă.

— Poate, replică unchiul său, privind-o cu răutate pe Zen.

— O dată, a avut și mătușa Zena bubulițe, începu David.

— Oh! nu, îl întrerupse tânăra femeie. Fără povestea aceea, cred că nu interesează pe nimeni.

— Ba da, dimpotrivă, o asigură Damon. Povestește, David.

— Ei bine... doctorul a venit și i-a spus mătușii Zeno că dacă rezultatele consultului nu erau bune, va trebui să se trateze la spital... așa cred.

Tânăra femeie își amintea cu groază de ziua în care se întorsese acoperită de pete roșii dintr-o uzină unde lucrase la niște țesături noi. Un medic bănuise o „boală rușinoasă”. Dar după câteva zile, analizele descoperiseră în sfârșit o alergie provocată de anumite produse chimice. Cu toate că doctorul se scuza, îi fusese greu să-i uite lipsa de tact.

Damon păstră tăcerea până când copiii își îndreptară atenția în altă parte, pentru a ataca.

— Mâncărimile îți revin oare în mod frecvent? o întrebă.

— Niciodată, ce insinuezi? replică ea tăios.

— Cât te-a costat ca să falsifici adevărul?
făcu el sarcastic.

Zen se stăpâni să nu facă observația că o asemenea boală nu i-ar fi putut veni decât de la el: nu fusese a nici unui alt bărbat în afara lui. Dar ar fi crezut-o oare?

Nu ținea să alimenteze această conversație neplăcută. Tăcu, era de preferat să-l lase să se scarpine.

Pentru a-și alunga complet oboseala, Zen îi luă pe copii să facă o lungă plimbare pe plajă. Aerul era plăcut pentru acel sezon, dar apa era încă foarte rece. Copiii adunaseră bucăți de pietre și ea le arătă cum să le facă să ricoșeze. Strigăte de bucurie întâmpinând fiecare salt al unei pietricele pe suprafața apei răsunau ca niște laude în urechile sale.

— Privește, mătușă Zeno, s-ar spune că acolo înoată un câine, exclamă brusc Daniel.

— Este adevărat, spuse tânăra femeie, intrigată și ea de masa întunecată care urca și cobora cu valurile. Ce poate face oare în apa aceasta ca gheața?

— A căzut poate de pe un vapor? sugeră David cu o urmă de îngrijorare.

Cei doi copii se apropiară de țărmul mării și începură să strige împreună încurajări animalului.

— Mătușă Zeno, este un colac de salvare în hangarul pentru ambarcațiuni, n-am putea...

Începu Daniel.

Fără măcar să aștepte sfârșitul frazei, ea se grăbi, recomandându-le copiilor să rămână pe loc. Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a desprinde colacul și a li se alătura nepoților. Făcu un efort pentru a-și aminti lecțiile tatălui său și începu să descrie cu colacul cercuri largi deasupra capului, înainte de a-l arunca din toate puterile spre câine.

Colacul zbură la întâmplare și căzu prea departe de animal, smulgându-le gemenilor strigăte decepționate.

— Mai încearcă, mătușă Zeno! o rugă David plin de speranță.

— Ce se întâmplă? întrebă Damon alăturându-li-se.

— Acolo este un câine, spuse ea, arătând în larg.

Îi aruncă o privire rapidă și observă că starea sa nu se ameliorase. Îndată ce văzu câinele, el smulse colacul din mâinile lui Zen și-l aruncă admirabil de precis la nivelul câinelui. Acesta deschise larg maxilarele și-l prinse.

— Ce animal inteligent! exclamă Damon plin de admirație.

Atunci începu să tragă încet și regulat de coardă pentru a evita ca animalul să scape priza. În sfârșit, când acesta ajunse în ape mai puțin adânci, Zen făcu gestul de-a se grăbi în întâmpinarea sa. Damon o opri; îi încredință

coarda și intră el însuși în apă. Fața tumefiată se deformă într-o strâmbătură la contactul cu apa foarte rece.

— Poate este periculos, îi explică el, chiar dacă are un aer destul de suferind pentru a mușca. În schimb, animalul își ațintise asupra salvatorului lui o privire plină de speranță.

Damon avea apa până la cureaua când putu în sfârșit să prindă câinele de blana de la gât și să-l tragă pe plajă.

— Oare va muri, unchiule Damon? întrebă David, impresionat când văzu animalul culcat pe o parte.

— Damon, n-ar trebui să rămâi așa, riști să contractezi o răceală. Mă voi ocupa eu de câine. Întoarce-te, spuse ea, împingându-l încet.

— Ne vom întoarce toți. Lasă colacul afară, se va ocupa Yanos de asta, spuse Damon, ridicând câinele în brațe.

Îl cără, urmat de copii, foarte agitați de această aventură. Zen încheia marșul bodogănind: „L-am prevenit, își spuse ea, se va îmbolnăvi de moarte. Și nu va fi vina mea!“.

— Grăbește-te, mătușă Zeno, unchiul Damon spune că trebuie să ducem imediat câinele la căldură, spuse David cu nerăbdare.

Mica trupă să îndreptă spre garaje. Pătrunseră într-o încăpere în care, în mijlocul unei colecții de scaune impecabil aranjate,

trona o sobă cu lemne, umflată.

— Zen, vei găsi cârpe curate în dulapul din perete, spuse Damon, îi vom face un pat.

Ea așeză cârpele vechi foarte aproape de sobă. Damon așeză câinele pe această saltea improvizată.

Yanos, care locuia deasupra, sosi curând în ajutor. Examină cu atenție animalul și clătină din cap.

— Sărmanul, trebuie să vină de departe. Îi voi da una dintre poțiuni mele din ierburi, ca să-și recapete forțele. Cred că poate fi salvat, afirmă el, adresându-se copiilor.

Trecură câteva ore înainte ca Zen să-i poată smulge pe gemeni de lângă noul lor prieten. Până la urmă îi convinse că el avea mai ales nevoie de odihnă și-i conduse spre casă.

— Este mare, mătușă Zena, spuse Daniel.

— Cred că este un terranova, îi răspunse ea.

— Este prima dată când văd un câine cu blana brună și ondulată, remarcă David. L-aș numi Curly.

— Și eu la fel, acceptă imediat fratele său.

— Dar poate are un stăpân, sugeră Zen, nesigură. Nu ne-am gândit la asta.

Cina fu deosebit de animată în acea seară. Băieții, care nu-și mai încăpeau în piele de

bucurie, nu se lăsară până nu povestiră salvarea lui Curly. Zen se temea să nu-și obosească bunica prin flecăreala lor, dar ea, ca și Thag, dimpotrivă, arăta o răbdare admirabilă, dându-le în mod neobosit replica.

— L-am putea culca în casă? întrebă David, șovăind. Poate... În camera noastră?

— Ar fi de preferat să așteptăm să fie complet restabilit și să știm dacă este cuminte, declară Damon.

— Sunt sigur că este un câine bun, afirmară în cor gemenii.

— Oricum, se hazardă Thag, după cum spune proverbul, fiecare câine are nevoie de un copil.

— Nu este mai curând, fiecare copil are nevoie de un câine? îl corectă Sophie.

— Se poate spune în ambele feluri, o asigură David afectat, pentru că amândouă sunt adevărate.

După terminarea cinei, toată lumea se duse la garaj pentru a afla vești despre cel salvat de la înec. La apropierea lor, câinele înălță capul și dădu din coadă spre marea bucurie a tuturor.

Totuși, Zen consideră prudent să-i țină pe băieți la distanță. Nu voia să se atașeze de el, înainte de a ști dacă animalul avea stăpân.

— Este mai bine să-l lăsăm să se odihnească aici în această noapte, spuse ea, oprindu-i pe copii să-l mângâie.

Yanos decretă că va fricționa animalul pentru a-i încălzi mușchii și a-i asigura o noapte liniștită. Toți priviră fascinați câinele care-și lăsa cu răbdare frecată o labă, apoi cealaltă. Așezat pe vine, Damon îi vorbea încet lui Curly, care părea că-l recunoștea și-l privea cu ochii plini de recunoștință.

Fu o sarcină dificilă să-i smulgă pe copii de lângă noul lor prieten. Când Zen îi culcă, era aproape ora zece. Singură în camera sa, se pregătea să citească înainte de-a adormi, când îi atrase atenția un zgomot venind din vestibul.

Se gândi că gemenii se ridicaseră pe furiș pentru a-și petrece noaptea lângă noul lor prieten. Deschise ușa fără zgomot, dar nu văzu nimic suspect. În schimb, ușile de la apartamentele lui Damon erau deschise. Ea ezită, apoi se hotărî să se întoarcă în cameră. În acea clipă, zgomotul surd al unei lovituri, urmat de un geamăt și de o înjurătură, o făcu să-și schimbe părerea. Ciocăni în ușa de la intrare, dar neprimind niciun răspuns, intră în vârful picioarelor.

În fața ei, o scară ducea la un mezanin deschis la stânga spre un salon.

Un alt zgomot ciudat răsună din nou.

— Damon, strigă îngrijorată, te simți bine?

— Cine este acolo? răspunse el, apărând la mezanin cu un prosop de baie înfășurat în jurul mijlocului. Își scărpină cu râvnă petele roșii cu

care era acoperit.

— N-ar trebui să te scarpini astfel, nu faci decât să înrăutățești lucrurile, spuse ea, suind câteva trepte. Privirea fixă îi părea reținută de o forță misterioasă de bustul splendid al lui Damon; ochii i se plimbau încet de la un umăr la celălalt, urmărind conturul în relief al mușchilor, puși în evidență de lumină...

— N-ar trebui să te scarpini, repetă cu mintea în altă parte.

— Ușor de zis! Nu mă pot stăpâni.

Atunci, strângându-și poalele capotului, Zen urcă ultimele trepte și i se alătură în capul scării.

— Așteaptă. Te voi potoli puțin cu o loțiune calmantă, îi propuse.

— Nu acum, mi-ar plăcea mai întâi să fac o baie cu bicarbonat. Mâncărimile astea mă înnebunesc, adăugă el iritat.

Și ca pentru a-i dovedi, trecând în sala de baie, își scărpină încă umerii și spatele.

Tânăra femeie auzi stropituri urmate de un strigăt de durere.

— Damon, pot să fac ceva? întrebă ea alăturându-i-se.

Surprinsă mai întâi de penumbră, fu mirată apoi când putu distinge decorul.

— Extraordinar! Hollywoodul în toată splendoarea sa! Saună, jacuzzi, muzică difuză, totul pe un fond ca piersica. Într-adevăr, nu ți

se refuză nimic.

Întoarse capul spre dreapta și spre stânga, cu un aer batjocoritor. Ridicând ochii spre tavan, descoperi oglinzi pe care aburul le lăsau intacte.

— Nu ca piersica, o corectă Damon, somon. Ai putea măcar să recunoști culorile!

— Poate somon! Dar copiezi filmele din anii treizeci, îl ironiză ea.

Râsul îi încetă brusc când ochii săi îi întâlniră pe ai lui Damon. Cu toate că lipsa de lumină o împiedica să-l vadă, se simți pierzându-și puterile la ideea trupului său gol.

— N-ai venit până aici numai pentru a-ți bate joc de culoarea sălii mele... Ai! Ce chin! făcu el închizând ochii și frecându-se energic de marmura bazinului. Zen îngenunche pe marginea fixată în sol și-și cufundă brațul în apă.

— Întoarce-te, îi spuse ea, te voi freca pe spate... chiar dacă nu cred... Așteaptă, ce faci? Voi fi udă toată!

Damon o ridicase de subsuori și îi dădu drumul, îmbrăcată, în bazin.

— Tu m-ai împins în sumac, frumoaso și acum vii aici să mă ieși peste picior! Ei bine! spune-mi dacă asta îți place?

— Idiotule, spuse Zen scuipând.

Gustul de bicarbonat îi umpluse gura. Brațele și picioarele i se încurcau în capotul

lung și ud.

— Relaxează-te, draga mea și profită de asta, spuse Damon izbucnind într-un râs zgomotos. Bicarbonatul este foarte bun pentru piele.

— Dar eu nu mă scarpin! Numai în cazul în care nu mă molipsești cu mâncărimile tale, exclamă ea bănuitoare.

— Medicul mi-a spus că nu este contagios, decât numai pentru oamenii hiperalergici.

Un zâmbet malițios îi înlocuise grimasa de durere și ochii strălucitori îi exprimau dorința. Brusc, Zen avu convigerea că-și bătuse joc de ea.

— Ai jucat tot teatrul ăsta ca să mă atragi aici! Nu suferi!

— Nu chiar în întregime, mărturisi el, în afară de început. Dar nu face din asta o dramă!

— Cine îți spune că nu sunt exact una dintre acele persoane hiperalergice?

— Într-adevăr, consimți el, ce oroare, dacă ai fi una din ele! Îmi place mai mult să nu mă gândesc la pielea ta albă și sidefie acoperită de aceste oribile pete roșii.

Cu aceste cuvinte, o ridică și o ținu în brațele întinse, în timp ce-o străpungea cu o privire arzând de pasiune.

O scoase din bazin și o lăsă tremurând pe dalele din baie. Apoi, într-adevăr, ca și când evalua un obiect, studie corpul tânăr pe care

capotul ud se mulase ca o a doua piele.

— Trebuie să fiu complet nebun, îi spuse printre dinți, să am la îndemână o creatură de vis și să nu fac dragoste cu ea!

Zen îl sorbea din ochi. Se simțea în mod curios decepționată că nu se mai împotrivea, încerca un profund sentiment de frustrare. Oare câtor femei le jucase aceeași comedie? se gândi ea brusc. Și se jură să nu mai rămână niciun minut în plus.

Zen își ridică poalele capotului din care picura apă și le stoarse în capul celui ce se scălda.

— Cum îndrăznești să-mi transmiți boala ta? făcu ea sarcastică. Și profitând că era încă absorbit de contemplarea formelor sale, puse mâna pe o sticlă de șampon, o destupă și fără să-l scape din ochi, i-o turnă în cap.

— Zen, de ce-ai făcut asta? gemu el, întoarce-te, draga mea. Trebuie să vorbim despre căsătoria noastră!

— Niciodată, mai degrabă iadul! îi strigă tânăra femeie peste umăr, fugind.

În capul scării făcu o pauză, încercând să nu cedeze tentației de-a face cale întoarsă, pentru a i se arunca în brațe. Dar rezistă acestei dorințe, oricât de puternică era.

„Niciodată, niciodată nu voi face parte din haremul său“, se jură ea.

La întoarcerea în cameră, se culcă, dar nu

putu să doarmă, obsedată de imaginea lui Damon, cu care făcea dragoste.

Capitolul 4

Damon își petrecu următoarele două săptămâni la Long Island, păstrând legătura prin telefon cu birourile sale din New York și de pe coasta de Vest. Trebuind să răspundă în mai multe rânduri la telefon, Zen putuse constata că Damon era un industriaș de mare anvergură și un abil om de afaceri.

Ca urmare a cercetării întreprinse de Damon în legătură cu Curly, primiră într-o zi vizita unui locuitor dintr-o localitate învecinată. Câinele, le declarase el, aparținuse unuia din prietenii săi, Old Jim, al cărui corp fusese adus recent de maree. Animalul fiind de acum fără stăpân, ar fi fost fericit să poată fi păstrat de copii.

Însoțindu-l la mașină, Damon îi mulțumi și îi strecură câteva bancnote.

— Este amabil că și-a dat osteneala să ne anunțe, spuse Zen, când omul dispăruse.

— Ia te uită, îmi vorbești din nou, făcu Damon.

O privi din cap până în picioare, ca un cunoscător care evalua un obiect și privirea îi întârzie mult timp asupra sânilor.

— Oprește-ți examinarea, te rog, făcu tânăra femeie iritată. Știi foarte bine că n-am

încetat niciodată să-ți vorbesc.

— Consideri, fără îndoială că remarcele tale profunde despre vreme, constituie o conversație! Dar nu mi-ai răspuns niciodată la întrebare: „Când ne căsătorim?”.

— Și Melissa?

Zen simți o profundă oboseală. Se îndoise destul, oscilase în mod constant între speranță și deznădejde. Niciodată, se gândi ea cu ostilitate, nu mi-a spus că mă iubește.

— Melissa și cu mine am avut o lungă conversație și am hotărât că nu suntem făcuți unul pentru celălalt. În plus, este interesată de altcineva.

Un sentiment de fericire se ridică în pieptul lui Zen. Tristețea care o copleșise în aceste ultime zile dispăru, pentru a face loc veseliei.

— Se poate să ni se întâmple și nouă la fel. După un anumit timp, să decidem că nu suntem făcuți unul pentru altul.

— Nu, declară Damon cu autoritate.

Prea emoționată pentru a-i răspunde, făcu gestul de-a se îndepărta.

— Copiii voiau să-mi arate ultimele isprăvi ale lui Curly.

— Veniți să vedeți ce am găsit, le spuse David. Apoi, apropiindu-se de Damon, adăugă:

— Știu că nu este vesel să ai bubulițe, dar sunt mulțumit că ești toată ziua acasă cu noi.

Zen ghici cât de înduioșat fusese Damon de

remarca lui David. Cu toate că era prins de afacerile sale – flotila de pescuit din California, întreprinderea de calculatoare din Chicago și birourile din New York – își consacrase timpul copiilor, dovedindu-le afecțiunea și înnodând cu ei legături foarte strânse.

Fu pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi. O luă pe Zen de braț și porniră pe urmele copiilor.

Șura era întunecată și lui Zen îi fu greu să vadă unde se furișaseră gemenii.

— Pe aici, strigă David, este sus, în hambar.

— Credeam că vi se interzisese să vă cățărați acolo sus, singuri, bombăni Zen, luându-o pe scara șubredă sprijinită de o grindă.

Ajunsă la nivelul planșeului, se opri pentru a-i căuta cu privirea pe copii. Ghemuiți unul lângă celălalt, ascundeau ceea ce îi fascina. Trebui să facă apel la tot curajul său pentru a-și continua ascensiunea, suferea de amețeli și se temea deja de coborârea ce o aștepta. Dar grăbită de David, se cocoță până sus pe scară, pentru a li se alătura.

Încolăcită între doi baloți de paie, o pisică își alăpta puii într-o atitudine de abandon total.

— Sunt drăguți, nu-i așa, mătușă Zeno? Yanos ne-a spus că nu trebuie să-i atingem timp de câteva zile, spuse Daniel. Sunt încă prea mici.

— Sper să nu urce Curly până aici, spuse

David în șoaptă, ca și când se temea să nu fie auzit.

— Este mult prea inteligent pentru asta, declară Damon amuzat, așezându-se.

Întinse mâna pentru a mângâia pisica ce părea a-i fi cunoscută.

— Așadar, iată-te devenită mamă, Zaza, și o mamă bună, care-și hrănește bine puii!

Povesti apoi auditoriului captivat istoria pisicii și a celorlalte animale de pe proprietate. Băieții îi sorbeau cuvintele. Cât despre Zen, rezemată confortabil de un balot de paie, îi contempla chipul încununat de părul închis la culoare și strălucitor, îmblânzit de tandrețe.

Când Damon își trecu mâna prin părul lui David, Zen simți toată afecțiunea conținută în acest gest. Se surprinse visând că gestul îi era adresat. În inspirația sa, se transformă rapid într-o atingere pasionată și posesivă. Lăsă pleoapele în jos pentru a-și ascunde gândurile.

Damon coborî primul, Daniel îl urmă, apoi David și Zen rămase ultima; pe burtă pe planșeul hambarului, căuta scara, pipăind cu piciorul. Cu o mână fermă, ca și când i-ar fi auzit chemarea mută, Damon îi prinse glezna.

— Aici, îi spuse, fără grijă. Continuă doar.

Vocea marcată de blândețe îi pătrunse până îi adâncul sufletului. Fiecare particulă a corpului său percepea prezența lui Damon și se bucura de protecția sa.

— Mulțumesc, îi spuse, când ajunse la liman. Cum ai știut că nu mă simțeam bine?

— Am citit în ochii tăi; și lăsând să-i scape un oftat, adăugă: când vei admite că ar fi mult mai bine dacă am fi căsătoriți?

— Mai bine pentru cine? făcu ea, cu băgare de seamă.

— Pentru noi doi și pentru copii, care au nevoie de un cămin.

— Este adevărat, îi răspunse gânditoare.

— Așadar, mă iei de soț?

— Pe tine, sau oricare altul...

— Nu glumi, nu-mi place asta. Știi bine că pentru a avea copii, va trebui să-mi acorzi prioritate.

— Vreau copiii. Dar va trebui să facem o încercare pentru a ști dacă ne putem înțelege. Nu suntem niciodată de acord cu nimic...

— Înțeleg. Dar consideri căsătoria într-un mod foarte puțin realist. Când ești căsătorit, nu ești obligat să te înțelegi asupra tuturor lucrurilor, dar asta nu te împiedică să rămâi împreună.

— Nu și în zilele noastre. Dacă nu merge, renunți. Ce este ofilit, hop peste fereastră! Nu, vreau un cămin stabil pentru băieți, altfel este de preferat să rămânem cum suntem.

— Ai avea oare curajul să-i desparți din nou pe copii, știind cum se înțeleg?

Ceea ce spunea Damon era adevărat. Dar

gemenii n-ar suferi mai puțin într-un cămin în care soțul și soția nu s-ar înțelege și ar trebui până la urmă să se despartă, se gândi Zen.

— Nu visa cu ochii deschiși, făcu Damon, scuturând-o încet. Sunt probleme false, create de mintea ta complicată. Fie, dacă vrei, vom încerca... Puțin...

Deveni tandru și-i trecu brațul în jurul taliei, dar Zen, văzându-i sosind pe copii cu câinele lor, se desprinsese.

— Ce animal superb, remarcă ea.

— Și mai mult, este blând și inteligent.

Imediat ce a putut să meargă, l-am zărit pe malul mării, privind spre larg. Am avut impresia că, în felul său, îi aducea un omagiu stăpânului. A întors spre mine o privire încărcată de-o infinită tristețe, apoi m-a urmat în casă.

— Îmi pare rău că mama ta a fost forțată de copii să-l accepte în casă.

— Nu te sinchisi de asta, cred că mama este mai curând mulțumită și servitorii îl iubesc mult.

Familia se afla din nou reunită în întregime în salon, înaintea cinei. David și Daniel îi povestiră bunicii despre faptele lor deosebite din timpul zilei, când Damon se ridică, având un aer solemn.

— În această seară, vom bea șampanie pentru a sărbători o veste bună, spuse, turnând lichidul scânteietor în cupe.

Se apropie de Zen și-i duse un pahar la buze.

— Gustă acest Dom Perignon, îi spuse râzând. În Grecia este obiceiul ca logodnicii să se hrănească unul pe celălalt. Ne vom căsători în curând, anunță el cu veselie, restului familiei.

Toată lumea aplaudă și fiecare le făcu urări de fericire.

— Ai fi putut să mă previi, șopti Zen, degustând șampania.

— N-ai fi fost de acord, nu-i așa? îi replică el cu un râs ușor.

Se aplecă să o sărute, ca și când ar fi fost singuri pe lume.

— Și Melissa? nu se putu stăpâni să nu le amintească Sophie.

Refuzase cupa pe care i-o întinsese Maria și aștepta în mod evident răspunsul fiului său.

— I-am vorbit și ei și familiei sale. Am aranjat totul. Credem că băieții vor fi mai fericiți împreună.

Zen nu știa cum să interpreteze expresia posomorâtă, aproape dezaprobatore a Sophiei Aristides.

— Alternativa ar fi să separăm copiii, spuse ea nervoasă.

— Nu! strigară în cor Daniel și David.

— În acest caz, cred că este o hotărâre bună, replică în cele din urmă bătrâna doamnă, luând o înghițitură de șampanie. Pentru fiul meu și pentru viitoarea sa soție! adăugă ea. Voi da o recepție pentru a sărbători logodna voastră.

Jenată, Zen zâmbi și-i mulțumi viitoarei soacre.

— N-avem intenția de-a ne căsători imediat, strecură ea. N-am pus încă la punct amănuntele.

— Adevărat? Mă miră asta. Să știi că fiul meu este un bărbat viguros, foarte viguros, micuțul meu! Nu va aștepta mult timp.

Pentru a-și ascunde stânjeneala, tânăra femeie își muie buzele în pahar și se înecă.

În timpul cinei, Damon fu fermecător, în timp ce, dimpotrivă, dispoziția lui Zen se posomora. De fiecare dată când era pe punctul de-a explica faptul că logodna lor trebuia să fie o încercare mai degrabă, decât un angajament definitiv, el schimba subiectul. Totuși până la urmă se lăsă câștigată de tandrețea și atențiile sale.

— Nu uita de vechea noastră tradiție: logodnicii trebuie să se hrănească unul pe celălalt, îi aminti el, în mijlocul mesei.

Prinzându-i încheietura mâinii, atrase spre gura sa furculița pe care o ținea în mână.

Pauza era foarte sugestivă și privirea încărcată de senzualitate a lui Damon o tulbură.

Aruncând o privire în jurul mesei, Zen văzu că nimeni nu părea șocat.

La sfârșitul cinei, copiii se apropiară de unchiul lor, care le promisese să-i învețe noțiunile elementare ale unui joc cu mingea, sportul național al grecilor.

David insistă ca mătușa sa să ia parte la asta. Ea acceptă bățul lung prevăzut cu o plasă, cu care jucătorii trebuia să adune mingea. Dar se folosi de ea în mod inevitabil ca de o bătă de baseball.

— Nu, nu așa. Îți voi arăta, spuse Damon, apropiindu-se în timp ce Daniel îi arunca mingea.

— Oh! nu, exagerezi. Vrei neapărat să mă omori! îi strigă Damon lui Zen care tocmai îi dădu o lovitură puternică de bătă.

— Mătușa Zeno, jucai mult mai bine când eram la Dublin, regretă David.

Daniel își observa uluit mătușa.

— Poate că este apa de aici. Bunica mi-a spus că nu bea niciodată apă când călătorește în străinătate, declară el cu o voce afectată.

În ciuda durerii, Damon, care-și freca încă obrazul, izbucni în râs.

În tot restul serii, Zen încercă în zadar să-i atragă atenția lui Damon. Voia să discute cu el despre logodna care lua o întorsătură prea

definitivă după gustul ei. El părea că nu observa asta și o evita.

Când se află singură, așezată în fața măsuței de toaletă, pieptănându-și părul, Zen își repetă: „Nu-l pot lua de soț, mă obsedează și mă scoate din toate mințile. Dacă asta continuă, mi-e teamă că până în șase luni îl omor.” Copleșită, își luă capul în mâini și îi veni în minte un pasaj din poemul său preferat, „Balada bătrânului marinar”, de Coleridge.

„Dumnezeu să te salveze, bătrâne marinar,
de demonii

Care te chinuiesc. Și de ce să se ostenească
astfel

Deoarece cu arcul și cu săgeata mea
Mi-am ucis albatrosul. “

Ce grozăvie! se gândi ea, dacă el este
simbolul norocului meu, ca albatrosul din poem
și îl distrug, este înspăimântător.

Dar era obligată să admită că Damon o
făcea să-și piardă capul. Fără îndoială,
singurătatea îi va face bine, îi va permite să-și
pună ordine în gânduri. Se hotărî să se ducă la
cabana unde tatăl său picta vara, când ea era
copilă.

Obsedată de imaginea lui Damon, se suci și
se răsuci toată noaptea, fără să-și găsească
odihna. Dar la trezire, era convinsă că o
absență de câteva zile îi va face mai mult
decât bine.

Damon trebuia să plece la New York. În timpul micului dejun, nimeni nu făcu aluzie la vinețeala de pe obraz. Îi sărută pe copii care, după ce înghițiră ultima îmbucătură, o șterseră cu Curly, în timp ce Zen rămase singură cu Sophie.

— M-am gândit să-i iau pe copii să facă o călătorie, îi mărturisi ea, dintr-o dată.

— În Irlanda? întrebă Sophie cu băgare de seamă.

— Nu, nu atât de departe! La câteva ore de aici, într-un loc izolat din Adirondacks, unde tata avea o cabană. Fii liniștită, nu-i voi răpi pentru foarte mult timp.

Sophie Aristides cercetă îndelung chipul lui Zen, ca și când căuta să descopere acolo adevăratul motiv al plecării sale.

— Ai nevoie de cel puțin o săptămână de singurătate, pentru a reflecta în liniște la logodnă, nu-i așa? Indiferent de decizia ta, Xenobia, să știi că nu mai vreau ca gemenii să fie despărțiți. Sunt fericiți împreună și asta mă face și pe mine fericită.

— Înțeleg foarte bine. Nu te vei supăra dacă plec în dimineața aceasta? Damon decolează spre California în această după-amiază.

— Cred că va lipsi mai multe zile, explică Sophie, cu un aer complice. Îți înțeleg dorința de-a te îndepărta. Uneori, fiul meu este copleșitor.

— Vom lua și câinele, asta va fi o excelentă apărare, făcu Zen.

— Cabana este în stare bună? Vă veți simți bine acolo? Întrebă Sophie.

— Il voi suna pe avocatul tatălui meu, care și-a luat răspunderea să o îngrijească.

— Cunosându-mi fiul, sunt sigură că va descoperi foarte repede unde vă ascundeți. Dar veți avea totuși câteva zile de singurătate.

Zen își înfrână cu greu lacrimile de recunoștință. Îi mulțumi viitoarei soacre pentru înțelegere. Apoi, o anunță pe Lona. Încântați să facă o călătorie cu Curly, copiii se declarară gata să plece imediat. Yanos verifică starea brecului în care se îngrămădiră haine călduroase, saci de dormit și o mică farmacie de urgență. Apoi Zen se așeză la volan.

Nu se putu relaxa decât după ce ocoli New Yorkul. Până aici, cocoțată în cabina înaltă a brecului, avusese impresia că ceea ce conducea, era un camion de mare tonaj.

În spate, copiii făceau interminabile partide de cărți, întrerupte de râsete și de discursuri afectuoase adresate câinelui lor. Trecură mai multe ore până când Zen zări semnul pe care-l aștepta. O ramnificație secundară, mult mai puțin circulată, trebuia să-i ducă în regiunea muntoasă din Adirondack, la nord-est de New York.

— Mătușă Zeno, strigă David cu voce

sonoră. Curly cere un biscuit. Oare i se poate da?

Da, dar nu mai mult de unul pentru fiecare, altfel, nu va mai avea poftă de mâncare la prânz.

Auzi zgomotul provocat de cutii mutate, ciocnirea unor cutii, hârtie mototolită. Zen îi supraveghea prin oglinda retrovizoare, asigurându-se că-și păstrasera centurile de siguranță. Găsiră mâncarea câinelui și fără nicio reținere, Curly își ronțai biscuiții.

Această operațiune le ocupase destulă vreme. Asta căuta și Zen. Călătoria va fi lungă și știa cât este de greu să-i țină în loc foarte mult timp pe niște copii de vârsta lor.

— Mătușă Zeno, făcu Daniel după vreo zece minute, Curly cere să bea.

Era de prevăzut!

— Îl poți face să aibă răbdare câteva secunde? Ne vom opri pentru prânz. Ce credeți despre asta?

Următoarea stație de benzină nu era prea departe. Oftă ușurată: prima parte a călătoriei se desfășurase admirabil.

— Aș putea oare avea un hamburger cu multe lucruri mici verzi și roșii, mătușă Zeno? o rugă Daniel.

— Eu la fel, mătușă Zeno, și cu slănină afumată... și apoi, înghețată de ciocolată albă într-un pahar mare.

— Da, îngerașilor, veți avea toate acestea, spuse ea oprindu-se în fața stației de benzină unde mâncară de prânz. Fără să întârzie prea mult, Zen luă din nou volanul, deoarece ținea să ajungă la cabană înainte de-a se înnopta.

Obosiți de joacă, până la urmă copiii adormiră; tânăra femeie puse o casetă și se abandonează unei dulci visări. Drumul întortocheat, mărginit de ferigi și de mușchi, pajiștile presărate cu flori de câmp îi aminteau verile lipsite de griji, petrecute în compania surorii sale, cu tatăl și mama sa.

Trebui să se oprească pentru a face plinul și copiii se treziră. Un bărbat bătrân, cărunt, care trăgea dintr-o pipă stinsă, o întrebă unde se ducea.

— La cabana familiei Driscoll, „Priveliștea pinilor”. Nu știu dacă o cunoașteți, este în apropierea Misiunii.

— Da, știu Misiunea, există acolo o biserică, un magazin, două case și o pompă de benzină. Pe acolo este mai degrabă pustiu. Este bine că aveți un câine. Să vă faceți cumpărăturile la Diana, are lucruri bune și proaspete.

Când mașina demară, le ură călătorie plăcută ducându-și două degete la pălăria veche.

Ultima parte a călătoriei fu anevoioasă. Drumul avea gropi în asfalt și copiii, supuși unei lungi nemișcări, deveniră agitați.

Până la urmă, după un ultim viraj pe un drum alunecos și noroios, observară un indicator ce semnala „Priveliștea pinilor”. Cu un oftat de ușurare, Zen angajă mașina pe cărarea care ducea până la cabană.

Se opri. La vederea obloanelor cojite și a verandei degradate, inima i se strânse și în ochi îi veniră lacrimile. Cu siguranță, impozitele fuseseră plătite cu regularitate, însă casa fusese complet neglijată.

Rămași în mașină, gemenii se rugau să li se dea drumul, iar Curly, cu limba atârând, zgâria geamul. Zen deschise partea din spate a brecului. Se temea de spectacolul care îi aștepta în interior.

— Nu sunt sigură că vom avea timp să pregătim casa pentru a dormi în această seară aici, îi anunță pe copii.

— Te vom ajuta, mătușă Zeno, exclamă David pe un ton hotărât.

— Bineînțeles, întări Daniel cu entuziasm.

Interiorul era la fel de murdar pe cât lăsa să se bănuiască jalnica stare exterioară. Zen branșă electricitatea; frigiderul funcționa și spre marea sa ușurare, exista și apă. Ajutată de copii, curăță bucătăria și baia. Fiecare făcu un duș. Copiii înghițiră cu mare poftă sandvișuri și după ce băură un pahar cu lapte cald, păreau gata să adoarmă.

Zen lăsă în jos scaunul din spatele mașinii,

așeză acolo saltelele pneumatice și sacii de dormit și se feliită pentru prezența rekonfortantă a lui Curly, care veghea în apropierea mașinii.

În ciuda oboselii, tânăra femeie dormi prost. Somnul îi fu iar tulburat de imaginea lui Damon. Se agită mult timp. Departe de el, în liniștea profundă, avu convingerea că nu-l va putea uita niciodată. I se dăruise trup și suflet și konfliktele lor nu-i putuseră stinge înflăcărarea iubirii. Îl dorea; avea nevoie de el pentru ca viața să-i fie completă. Pe nesimțite, adormi.

În zori, un frig puternic îi trezi pe cei ce dormeau.

— Rămâneți sub pături, spuse Zen copiilor, voi da drumul la căldură în baie și vă voi chema imediat ce micul dejun va fi gata.

— Imposibil, mătușă Zeno, trebuie să mă duc foarte repede la baie, declară Daniel, cu un aer solemn.

— Și eu la fel, spuse David răsând.

Înfofoliți în halate, se grăbiră voioși afară din brec. Râsetele cristaline răsunau în aerul tonic, acompaniate de lătratul lui Curly.

Zen fu plăcut surprinsă când copiii îi propuseră s-o ajute la treburile casnice. Izbucni în răs când îi auzi făcându-i reproșuri lui Curly care intrase cu labele murdare pe dușumeaua pe care tocmai o spălaseră.

La sfârșitul dimineții, făcuseră cabana aproape confortabilă. După-amiaza fu consacrată unei plimbări lungi de recunoaștere în jurul locului. Zen le recomandă nepoților să nu se joace pe pontonul care avea mai multe scânduri în stare proastă.

— Privește, mătușă Zeno, Curly s-a aruncat în apă, exclamă David.

— Este foarte normal. Un câine terranova se află în apă în elementul său, le explică ea.

Îi aruncară fiecare, pe rând, un băț câinelui, care părea să nu obosească niciodată să-l aducă înapoi.

— Este complet uscat când iese, spuse Daniel privindu-l pe Curly care se scutura.

— Blana câinelui terranova este acoperită cu o grăsime care îl apără, de aceea poate rămâne în frig și umezeală foarte mult timp, explică Zen.

Coborâră în orășel să-și facă niște cumpărături. Zen pregăti un pește cu garnitură de legume fierte la aburi și aseasonat cu suc de lămâie și unt proaspăt. Fu o masă succulentă pe care gemenii o devorară cu mare poftă. Seara se termină în fața vetrei unde strălucea un foc de lemne.

Zen de-abia avu timp să așeze saltelele și sacii de dormit în încăperea mare de la parter înainte ca băieții, epuizați de aerul curat, să adoarmă.

Aruncând apoi o privire în jurul său, savură tihna acestei clipe de odihnă, mulțumită de aspectul plăcut al cabanei, datorat efortului lor. Stinse focul, îl scoase pe Curly afară și se întinse lângă copiii.

Îndată ce închise ochii, imaginea lui Damon îi apărură; o privea cu atenție, gata s-o îmbrățișeze și această imagine o însoți și în somn.

Capitolul 5

În dimineața celei de-a patra zile de la sosirea lor, întinsă pe pat, Zen asculta distrată pălăvrăgeala copiilor, urmărind jocurile de umbră și lumină pe care le desena soarele pe tavan. Curly o întrerupse din visare. Coborî scara în trombă și mârâi în fața ușii de la intrare, amenințător.

O mașină se opri, urmată de zgomot de pași. Cu inima palpitând, Zen sări din pat, puse mâna pe capot și ajunse la ușa în care se ciocănea cu zgomot.

Vocea lui Damon comandă:

— Taci, Curly! Zen, deschide ușa.

— Este unchiul Damon, exclamă bucuroși băieții, coborând în grabă.

— Este chiar el! mormăi mătușa sa printre dinți. Sosește ca un hoț și trezește oamenii. Ar trebui să-l las pe Curly să-l muște.

Deschise ușa în clipa în care Damon se pregătea să o forțeze. El își făcu intrarea brusc în încăperea, ca o tornadă, ridicând-o pe Zen și făcând-o să se învârtască.

— Xenobia, îți interzic să începi iar!

Își înclină încet gura spre a sa. Buzele întredeschise li se întâlneau și sărutul său devenea mai profund în timp ce-o îmbrățișa.

Apoi se îndepărtă puțin și părând că reține fața lui Zen doar prin forța privirii, o lăsa să alunece ușor de-a lungul trupului său.

Atunci remarcă urmele roșii de pe pielea sa și-și frecă bărbia cu un aer stânjenit.

— N-am avut timp să mă rad. Toată noaptea am parcurs munții aceștia blestemați, înainte de a zări o stație de benzină deschisă la ora cinci dimineața.

— Atunci, du-te și te culcă, te voi chema pentru micul dejun.

— Am vrea să mergem la pescuit cu unchiul Damon, spuse David strâmbându-se.

— Înainte de toate, mă voi rade, apoi vom merge la pescuit, făcu Damon sărutându-i pe gemeni și mă voi odihni după aceea.

Damon, copiii și Curly pleacă la pescuit. Zen profită de asta pentru a face ordine în camere. Schimbă cearșafurile de pe patul său, pentru ca Damon să se poată culca imediat la întoarcere. Fu cuprinsă de un val de fericire când râsetele copiilor, vocea unchiului lor și

lătrăturile câinelui ajunseră până la ea.

Pregăti masa plină de voie bună. Mirosul de cartofi care se prăjeau o făcu să-i lase gura apă. Îi presăra cu piper și se întoarse la slămina afumată peste care sparse niște ouă. Când masa fu aranjată și cafeaua gata, trase de lanțul clopoțelului pentru a-și anunța mica sa lume.

— Nu știu ce este, exclamă Damon intrând, dar miroase atât de bine, încât aș putea mânca tone! Să nu mă mai părăsești niciodată, îi șopti lui Zen, sărutând-o pe gură.

Complet supusă, ea nu răspunse, Damon îi dădu drumul pentru a plimba o privire aprobatoare în jurul lui.

— Este drăguț aici. Cum ai făcut să aranjezi totul în atât de puțin timp?

— Copiii și cu mine am muncit mult. Dar mai sunt încă foarte multe de făcut... ușa iese din balamale... Ferestrele sunt murdare... Trebuie...

— Nu te neliniști, mă voi ocupa eu de reparații, o întrerupse Damon cu însuflețire.

— Tu? Vrei să spui Yanos... Când trebuie să vină?

Damon deveni arogant, ceea ce îi dădu un aer îngrozitor.

— Voi rămâne câteva zile aici și mă voi ocupa de reparații, insistă el. Aș putea servi o cafea? Mor de foame.

Se așezară la masă și s-ar fi putut auzi musca zburând în timp ce fiecare înghițea cu mare poftă.

— A fost delicios, exclamă Damon terminând.

Copiii urcară în camera lor și Damon se duse să se odihnească, în timp ce Zen termină repede vesela. Curăță și aranjă dulapurile; după această muncă plicticoasă, se simți murdară și se pregătea să facă un duș, când apărură brusc gemenii, strigând de foame. Imediat după ce-i sătură, trecu în baie, fericită de starea de bine pe care i-o dădea apa caldă alunecând pe trupul său obosit.

Înfășurată într-un cearșaf de baie, intră în vârful picioarelor în camera în care se afla Damon, pentru a căuta ceva cu ce să se îmbrace. Observă cu disperare că lenjeria îi dispăruse. Fusesse înlocuită de cămășile împăturite cu grijă ale lui Damon.

— Ti-am pus lucrurile în sertarul de jos, îi spuse Damon din pat. Ești atât de mică, încât sigur că asta îți va conveni de minune.

— Te înșeli complet. Asta mă deranjează, îi replică, agasată de insolența sa.

— Credeam că nu va fi o problemă.

— Ei bine, te înșeli. Amintește-ți că această casă este a mea! Și am intenția să fac aici ceea ce vreau.

— Știu, spuse el, întinzându-se cu voluptate.

Patul este foarte confortabil, nu mă așteptam.
Poate puțin prea scurt...

— N-are nicio importanță, nu este patul tău.
Făcu furioasă un pas spre el. Damon
înțelese că își dorea cu ardoare să-l azvârle în
lac.

O prinse de braț. Sărind într-o parte pentru
a încerca să-i scape, ea scoase un strigăt ușor.
Cearșaful îi căzu la picioare descoperind-o în
toată goliciunea. O trase blând spre el.

— Aici ar trebui să fii, lângă mine, îi
murmură încet. Unul dintre picioarele
musculoase puse peste trupul său o imobiliză
pe pat.

Dorința triumfătoare a lui Damon, o umplea
de o senzație de slăbiciune și îi provoca mânia.

— Ești frumoasă, atât de puternică și atât de
mică...

Râse când ea îi scoase limba.

— Sora ta, Eleni, era de două ori mai înaltă
decât tine. Dar era un fulg în comparație cu
tine. În plus, n-ai nimic dintr-o doamnă greacă,
Xenobia Driscoll Aristides.

— Nu-mi spune povești. Grecoaicele domină
la ele acasă cu multă autoritate.

— Este adevărat, dar cu mai multă
subtilitate și diplomație.

O sărută, apoi buzele îi atinseră vârful
sânului, făcând-o să se înflăcăreze.

— Caut mica aluniță ce se afla acum trei ani

sub sânul tău stâng... N-am încetat să mă gândesc la ea.

Gura lacomă a lui Damon aluneca de-a lungul trupului său, în timp ce ea tremura de dorință, gata să cedeze. O dezvelise complet, expunând-o fără apărare privirii sale.

— Ai o piele perfectă, draga mea, atât de roz și atât de albă, murmură în cele din urmă, arătându-se de asemenea complet gol.

Și purtate parcă de o forță magnetică, trupurile li se apropiară.

— Damon... copiii, protestă ea slab.

— Ușa de la hol este încuiată cu cheia.

El prinse piciorul lui Zen în căușul palmei, ca și când era vorba de un obiect prețios, acoperindu-l cu sărutări, apoi urcă de-a lungul pulpei până la îndoitura genunchiului. Inima lui Zen bătea în ritm accelerat, de nesuportat.

Trupul străbătut de fiori era încordat ca un arc.

O simți gata să-l primească, având nevoie de el. Urcară împreună toate treptele plăcerii senzuale până la apoteoza unui foc de artificii salutând plenitudinea mulțumirii lor depline.

— Damon, Damon, murmură Zen când pasiunea i se liniști.

— Ești a mea, spuse el, ești soția mea.

Inima lui Zen își reluă încet un ritm mai normal; se lipi de el, bucurându-se de forța și de căldura de care fusese privată atât de mult timp.

Zgomotul mare ce venea din podul casei îi readuse brusc la realitate. Zen își puse capotul și luă în grabă cu ce să se îmbrace. Alergă în baie și le strigă copiilor:

— Pregătiți-vă, plecăm într-o plimbare prin pădure.

Gemenii luară în spate câte un rucsac în care puseră suc de fructe și biscuiți, apoi plecară toți trei cu Curly.

După cum o învățase tatăl său, Zen făcu câte o creștătură pe fiecare copac, pentru a fi sigură că regăsește drumul.

— Este foarte important să ai niște repere în această pădure, le explică ea băieților. De altfel, promiteți-mi că nu veți veni niciodată singuri aici.

Ei promisera, încântați la gândul că vor trăi o mare aventură.

— Și eu, se auzi brusc vocea groasă a lui Damon, am fost uitat?

Zen se întoarse și-l văzu rezemat cu nonșalanță de un arțar.

— Credeam că voiai să te odihnești, îi replică, puțin arogantă.

Își reluă mersul, nevoind să-i lase să se îndepărteze pe copiii care alergau cu Curly.

— Nu vreau să te obosești, draga mea, spuse Damon alăturându-i-se. Nu trebuie ca în seara aceasta să fii complet epuizată.

Râsul său plin de subînțelesuri o tulbură.

— Prostule, făcu ea, dându-i un pumn.

Spre marea sa surpriză, Damon se clătină și alunecă pe covorul gros de ace de pin uscate; pierzându-și echilibrul, căzu cât era de mare în șuvoiul de apă care mărginea drumul. Un copac îl opri, dar piciorul îi era îndoit într-o poziție anormală.

— Ti-am făcut vreun rău? Te doare? întrebă ea văzându-l ridicându-se cu greutate. Ti-ai rupt ceva?

— Mi-am scrântit doar piciorul, spuse el strâmbându-se.

— Nu joci teatru, făcu ea, bănuitoare.

— Xenobia, ceea ce spui este răutăcios.

El făcu un pas greșit, dar se îndreptă și reuși să iasă de bine de rău, agățându-se de umărul lui Zen.

— N-ar trebui oare să stai culcat? unchiule Damon, întrebă Daniel.

— Bineînțeles că nu, scumpule, replică foarte repede Zen.

— Poate da, spuse Damon, ar trebui oricum să mă odihnesc.

— Ce persoană plăpândă! exclamă Zen. Trebuie oare într-adevăr să te rezemi cu toată greutatea pe mine? continuă ea, pentru a-și ascunde plăcerea pe care o simțea la atingerea trupului său.

— Îmi pare rău că sunt o povară, răspunse el ironic, dar ești cu adevărat foarte frumoasă

când roșești.

— Atenție! Dacă vei continua, nu-ți vei mai folosi nici celălalt picior, îi replică Zen.

Se întoarseră la cabană. Zen era extenuată în timp ce Damon afișa o dispoziție excelentă.

— Vrei să te așez în pat? îl întrebă ea, susținându-l pentru a trece pragul.

— Nu, voi rămâne aici, și voi face o partidă de cărți cu David și cu Daniel.

Zen se strădui să pregătească masa. În timp ce curăța legumele, se felicită pentru perfecta armonie dintre gemeni și pentru afecțiunea pe care aceștia o dovedeau pentru unchiul lor.

— Până la urmă îl voi lua de soț, bombăni ea. O dată căsătorită, acest mascul grec îmi va impune ideile sale retrograde.

— Nu grec, o corectă Damon, care o observase fără știrea sa. American, ca tine.

Apărând, o sărută pe gât, gâdilând-o. Ea scăpă fără să vrea cuțitul.

— Vezi ce mi-ai făcut? Este doar un accident, nu-i așa?

Damon îi luă mâna și duse la gură degetul însângerat.

— Asta este pentru a împiedica infecția, făcu el cu o ipocrizie plină de maliție.

Aerul său languros și căldura comunicativă o câștigă. Se simțea cuprinsă de un puternic val de tandrețe.

— Trebuie să termin de pregătit cina, spuse

ea, pentru a scăpa.

— Nu pleca, draga mea, o rugă Damon îmbrățișând-o.

Ea se eliberă cu o mișcare suplă și grațioasă și se duse în spatele casei. Ustensilele pentru grătar se aflau acolo, aranjate cu grijă. Umplu cu rămurele și cu cărbune de lemn vasul de sub grătar și le dădu foc. Așteptă să aibă destul jeratic, amintindu-și că o văzuse deseori pe mama sa făcând aceleași gesturi în timpul verilor din copilăria ei. Fu înduioșată.

În bucătărie, pregăti carnea, cartofii și morcovii cu dafin, tarhon și piper boabe într-o folie de aluminiu și așeză totul pe grătar.

— Fii atentă! exclamă Damon.

După cum avea obiceiul, se strecură în spatele ei fără să-l observe și o făcu să tresară.

— Te rog, nu mai face asta, îl imploră ea. Așa se întâmplă accidente.

— Nu pot sta niciun minut departe de tine, murmură el cu o voce tândră.

— Totuși, ar trebui să stai așezat, cu piciorul întins și mai ales să nu-l faci să-ți care greutatea.

— Acum am un sprijin, îi explică el. Am găsit acest baston frumos pe care mi l-ai ascuns.

Ea zâmbi. Acea rădăcină de arțar șlefuită, făcea parte din amintirile sale din copilărie.

— Tata mi l-a cumpărat când eram fetiță, am mers împreună să vizităm o cooperativă de

artizani, într-un cătun din apropiere.

— Unchiule Damon, unchiule Damon, vino repede. Începem o altă partidă, îi auziră pe gemeni strigând.

— Sosesec, răspunse el.

Se îndreptă fără tragere de inimă, şchiopătând rezemat în baston. Zen îl observă o clipă admirativ. Apoi îşi întoarse atenţia spre grătar. Dar nu trecură nici zece minute, când îl auzi întorcându-se.

Stătu un timp lipit de ea.

— Ar trebui să-ţi laşi piciorul să se odihnească, făcu ea, eliberându-se.

— Oh, nu este atât de grav, la schi mi s-a întâmplat mai rău.

— La Saint-Moritz, presupun, îl ironiză ea.

— Nu, la Gstaad. Avem o casă acolo, oare ai uitat?

— Complet. Dă-te la o parte, trebuie să-mi hrănesc micuţii.

Aerul liber şi buna dispoziţie generală contribuiră la reuşita cinei. Gemenii îşi ajutară mătuşa să strângă masa, în timp ce Damon răsfoia o carte.

— Vreţi să vă citesc povestea Bătrânului Marinar? întrebă el în mod abuziv. Este un poem care-mi plăcea foarte mult când eram copil.

Zen se opri, surprinsă să constate că aveau o preferinţă comună pentru acest poem. „Tu

ești albatrosul meu, murmură ea. Dacă te rănesc, asupra mea riscă să se abată toate nenorocirile. Și dacă mă supun, toate nenorocirile riscă să mă și copleșească”.

Termină de șters vesela, aranjă paharele și farfuriile în dulap și întinse cârpele. Era melancolică și năpădită de milă pentru a încerca să vadă mai clar în sinea sa, dar nu reușise. Mai mult ca niciodată, era conștientă de ambivalența sentimentelor sale.

— Ce spui în legătură cu albatrosul, Zen. Ți place Coleridge?

— Da, uneori, admise ea fără amabilitate.

Nu voia să intre în jocul său. Dar era oare un joc? Era departe de-a fi sigură de asta.

El le citi câteva strofe copiilor, care îl ascultau cu gura căscată. Apoi, închizând cartea, le povesti:

— Acum foarte mult timp, vapoarele nu aveau motoare. Aveau pânze foarte mari și se lăsau împinse de vânt. În acea perioadă, bătrânul din povestea noastră, care era un mândru marinăr, călătorea astfel pe toate mările lumii. Când avea vânt bun, mergea repede și era fericit. Cel mai ades, avansa încet; atunci, avea timp să privească cerul, norii și să studieze vânturile. Cunoștea de asemenea peștii pe care-i pescuia pentru a se hrăni și toate păsările pe care le întâlnea.

O dată, în timpul unei lungi călătorii, făcu

cunoștință cu un albatros. Acesta este o pasăre foarte mare, cu aripi imense. Îi urmări vasul foarte mult timp, acesta fiind momentul în care vântul sufla cu putere și marinarul era fericit. Dar într-o frumoasă dimineață, bătrânul, împins de nu știu ce diavol, își luă arcul și săgețile, ținti pasărea și o omorî. Începând din acel moment, vântul se opri, avu loc o furtună și bătrânul se îmbolnăvi. Toate acestea pentru că ucisese albatrosul, pasărea care îi purtase noroc.

— Cred că povestea ne spune că trebuie să avem grijă de natură, să protejăm animalele și să nu le ucidem, explică Damon.

— Ca noi cu Curly? Întrebă Daniel.

— Exact, aprobă Damon. Acum, toată lumea în pat!

Zen îi dezbracă pe copii. El îi urmărea fiecare gest cu o privire de îndrăgostit. Ea trecu apoi în cameră pentru a-și lua de acolo ceea ce-i trebuia să se instaleze pe divan pentru noapte. Damon dispăruse.

Aranjă cearșafurile și păturile până când îi ghici prezența în spate.

— Inutil să te ostenești. Dormim împreună, îi spuse el pe un ton fără replică.

— Nu, eu mă mișc fără încetare, îi răspunse, profitând de primul pretext.

— Nu te voi lăsa să dormi fără mine, după ceea ce s-a petrecut între noi în această după-

amiază. Chiar dacă nu vrei să facem dragoste, nu voi dormi fără tine și așa va fi tot restul vieții noastre.

Ea îl privea în tăcere, incapabilă să-l refuze. Orice simț al unei replici prompte o părăsise.

— Să mergem să ne culcăm, draga mea, o rugă Damon, în ușa camerei.

— Îmi promiți că dacă nu vreau să fac dragoste, nu mă vei forța?

— Promit, rosti el, cu solemnitate.

Zen se retrase în baie, cu intenția de a-și face o toaletă minuțioasă. Dar la ideea căldurii din pat, unde Damon se afla deja, renunță. Noptile erau reci și îmbracă o cămașă de noapte.

Lumina era stinsă, dar dorul de lună îi permitea lui Damon s-o distingă.

— Scoate rochia aceasta de călugăriță, va fi sufocantă, spuse el. Din fericire, clarul de lună este suficient pentru a-ți lumina sânii frumoși.

— Mă doare capul, făcu Zen.

— Da, răspunse el, înțelegător.

Zen se întinse alături, țeapănă ca o scândură.

— Bună seara, Zen, făcu Damon.

— Bună seara, răspunse ea.

Se cufundă într-un somn profund, înainte de-a găsi un motiv pentru aparenta indiferență a lui Damon.

În zori, o trezi frigul pătrunzător; tremurând,

urcă să vadă dacă băieților le era destul de cald. Cu excepția lui Curly care o primi bucuros, în camera lor nu era nicio mișcare; dormeau bine înfodoliți în sacii de dormit.

Se întoarse dârdâind în pat și fu imediat prinsă de brațele puternice și calde ale lui Damon.

— Ti-a trecut durerea de cap? o întrebă el.

— De unde știi?

Se feri să se lipească de el, dar o atrase cu putere spre trupul lui, care se mulă pe al ei. Închise ochii, bucurându-se de plăcerea pe care i-o oferea căldura lui.

— Ti-e frig, în timp ce eu ard, îi spuse Damon masându-i corpul.

— Este foarte complicat să trăiești cu un bărbat, făcu Zen, întorcându-se spre el.

— Cu câți bărbați ai trăit? o întrebă cu o aparentă neseriozitate.

— Nu făceam decât o vagă constatare, răspunse Zen, cu capul pe umărul lui.

— Și cine este acel Seamus despre care David vorbește permanent?

— Ti-am spus deja, era unul din colegii mei, un fotograf plin de talent.

— Nu-mi pasă ceea ce face. Ai trăit cu el?

— N-ai niciun drept să-mi ceri socoteală despre ceea ce făceam la Dublin. Te-am întrebat eu despre numărul femeilor cu care te-ai culcat?

— Întreabă totuși, dar nu-ți voi răspunde. Cât de dificilă ești, Xenobia! Dar gura sa lacomă îi înăbuși răspunsul și o mângâie posesiv.

Fu la fel de iscusit și la fel de tandru cum fusese mai înainte. Dar dorința sa mai stăruitoare, mai înverșunată, le aruncă toate simțurile în delir. Plăcerea împărtășită depăși tot ceea ce cunoscuseră până atunci.

Rămaseră mult timp strâns lipiți unul de celălalt, căutând să-și recapete respirația. După acest uragan de pasiune, Zen simți urcând din adâncul ființei sale convingerea că nici distanța, nici timpul nu putuseră distruge unirea lor carnală. Legăturile care o rețineau lângă Damon aveau o forță pe care nimic n-o putea sfărâma, nici măcar voința lor capricioasă.

— Damon, Damon, te iubesc! Te iubesc prea mult pentru a te împărți cu oricine altcineva, spuse ea pe nerăsuflăte, cu gura strivită de trupul lui, pentru ca numai inima sa s-o audă.

Capitolul 6

Damon nu era acolo decât de trei zile și deja Zen îi simțea prezența apăsând-o cu greutate; o tulbura profund. Părea că-i ghicește gândurile și le contracara, amuzându-se parcă să-i pună independența la încercare.

Într-o după-amiază gemenii își făceau siesta, iar Zen se hotărî să meargă să repare vechiul ponton. Era cald și îmbrăcă o bluză de bumbac pe care numeroasele spălări o făcuseră aproape transparentă și niște blugi vechi, tăiați deasupra genunchiului. Trase fermoarul cu oarecare dificultate, când un zgomot o făcu să se întoarcă.

— Teribil de sexy această ținută de lucru, făcu Damon, care o privea ironic, rezemat de canatul ușii. Așteaptă, te voi ajuta.

Trecându-și un braț musculos în jurul taliei sale, o ridică și își afundă capul în decolteul bluzei care-i descoperea sânii.

— Sunt grăbită. Vreau să încerc să repar pontonul, spuse ea puțin amețită de bruschetea îmbrățișării, când o lăsă jos.

— Sunt la ordinele tale, comandă și eu execut.

Examinară conținutul dulapului cu scule pentru a le alege pe cele de care ar putea avea nevoie. Cu coada ochiului, Zen îl observă sucind și răsucind o pereche de clești ruginiți. Nu-și revenea! Acesta era oare chiar Damon Aristides? Cel pe care ziarele îl arătau alături de un roi de femei frumoase la Cannes sau la Capri?

— Totul este prefăcătorie, murmură ea printre dinți; plecă luând o cutie cu cuie.

— Sculele acestea trebuie să fie păstrate

Într-o anumită stare, declară Damon cu o voce afectată, ca și când îi putuse citi gândurile, vom avea nevoie de ele. Cred că după căsătorie ne vom întoarce deseori aici, copiilor le place și mie de asemenea.

Zen nu-și credea urechilor. Fără să-l mai asculte, se îndreaptă spre verandă, cu Damon pe urmele sale.

— Ai cel mai frumos popou din lume, draga mea. Hm... Îmi faci poftă.

— Ești redus doar la instincte și impudoare, Damon Aristides, îi replică ea râzând, în mod tainic flatată.

Să taie cu fierăstrăul, să dea la rindea și să bată din nou în cuie scândurile pentru a consolida pontonul, le ocupă o bună parte din după-amiază, Zen se simțise rareori atât de liniștită și de fericită alături de Damon. Cât despre el, cu bustul gol, lucra ca și când viața îi depindea de asta.

Auziră vocile copiilor amestecate cu lătrăturile lui Curly, chiar înainte de a-i vedea.

— Ti-am adus un măr, mătușă Zeno, strigă Daniel.

— Și ție de asemenea, unchiule Damon, făcu David ca un ecou.

După-amiaza se încheie cu un picnic. Zen făcu plajă. Damon se prefăcu că se aruncă în apa rece a lacului, dar nu-și cufundă decât brațele pentru a o stropi pe Zen, făcând-o să

strige de bucurie. Neobosit, Curly aducea cu fidelitate bățul pe care-l aruncau copiii.

— Îmi place mult să fiu aici, cu tine, mătușă Zeno, spuse Daniel aruncându-se pe neașteptate în brațele mătușii sale.

— Ne vom întoarce în această vară cu o ambarcațiune, făcu Damon. Când apa va fi mai caldă, ne vom putea scălda toți.

Amintirea dureroasă a înecului lui Eleni îi reveni lui Zen în memorie. Era pe punctul de-a protesta, când mâna lui Damon i se lipi imediat pe gură, făcând-o să tacă. Se întinse lângă ea și cu un gest copilăresc își așeză capul pe genunchii săi.

Pe măsură ce sejurul li se prelungea, zilele deveneau mai calde, dar nopțile rămâneau reci. Zen le petrecea în brațele lui Damon. Nu mai protesta când el o îmbrățișa. Totuși, după ce făceau dragoste, încerca un sentiment de înfrângere. Se neliniștea că-i aparținea atât de complet.

„Nu va rezista să nu se plictisească, se gândea ea, și mă va părăsi imediat ce voi fi complet dominată.”.

Dar Damon nu părea grăbit să pună capăt vacanței. Tânăra femeie, care-i cunoștea responsabilitățile enorme de șef de familie și de conducător de industrie, se mira.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi spuse ea într-o zi când el era ocupat să repare

grilajul verandei.

— De acord, consimți Damon, ca și când nu aștepta decât acest semnal. Am ratat deja două reuniuni importante. Dar ne vom întoarce îndată ce va fi posibil. Copiii au o mină splendidă și tu ești mai frumoasă ca niciodată.

Zen încuviință, surprinsă. El părea să nu țină seama de senzația de claustrofobie pe care o încerca. Copiii acceptară să plece fără să protesteze prea mult, încurajați de promisiunea unei viitoare întoarceri.

În dimineața care le preceda plecarea, timpul era posomorât și în mod cert mai rece. Damon îi luă pe gemeni, îmbrăcați cu pulovere groase și încălțați cu cizme, pentru o ultimă plimbare lungă. Curly îi însoți, în timp ce Zen rămase singură la cabană.

Cinară așezați pe jos, în cerc, în fața șemineului în care trosnea un foc grozav. Zen pusese o față de masă în fața vetrei, iar Damon și nepoții săi așezară acolo hrana, cu voie bună.

Supa fiartă mult timp înăbușit și chiftelele fură înghițite într-o clipită. După brânză și fructe, Damon și gemenii se ocupară de veselă. Zen îi observa cu ochii măriți de surpriză.

— Nu-ți vine să crezi, ai? făcu Damon râzând. Nu știai că vesela este una dintre specialitățile mele? Am fost până în Alaska pentru a învăța asta. Și mi-a folosit când am

traversat Australia cu rucsacul în spate, cu unul dintre prietenii mei. Nu aveam prea mulți servitori pentru a ne ajuta acolo!

— Nu cunoșteam toate aceste experiențe ale tale, replică Zen.

— Nu ți-a fost frică în Australia, unchiule Damon? întrebă Daniel.

— Nu, este foarte mare și foarte derutantă, dar nu înfricoșătoare. Este frumoasă și într-una dintre aceste zile o voi duce acolo pe mătușa Zeno.

Tânăra femeie roși, dar gemenii se agățară de el, strigând:

— Și pe mine, unchiule Damon, și pe mine.

După ce terminară treburile casnice, se întoarseră în fața șemineului. Zen scoase o chitară pe care încercă s-o acordeze. Îi trebui ceva timp înainte de a scoate din ea niște sunete armonioase. Imediat cu reuși asta, cântă „Shenandoah”, celebra melodie irlandeză. În mijlocul cântecului, emoția îi frânse vocea și Damon o susținu cu vocea sa frumoasă de bariton.

Îi părea că vocea caldă și bine modulată îi pătrundea în vene, devenea una cu propriul sânge, făcând din ei una și aceeași ființă. Apoi Daniel cântă o bucată pe care o învățase la școală și-l învățase și pe David. Zen făcu să răsune simultan acordurile pentru a-i acompania. Când se termină acest concert

improvizat, Damon urmat de Curly urcă să-i culce pe copii.

Când coborî din nou, deschise o sticlă de șampanie pentru a sărbători ultima lor seară.

— Un prieten francez mi-a trimis acest eșantion din promoția sa, spuse el; să bem, draga mea, pentru a sărbători aceste câteva zile încântătoare.

— Francezul acela a fost cu tine la Oxford? întrebă Zen.

— De unde știi că am fost la Oxford?

— Eleni mi-a spus că ai câștigat niște concursuri pentru Oxford, replică Zen amuzată de aerul său descumpănit. Aveai reputația că ești cel mai plin de sine din familie.

— Nu ți-a spus oare și că aveam oroare să se vorbească despre asta?

— Poate, dar întotdeauna mi s-a părut o prostie să ascunzi ceva atât de prestigios.

— Mama și bunica se lăudau atât de mult, încât m-am dezgustat.

— Oh! sărmanul meu iubițel! exclamă Zen batjocoritoare.

— Așa, bate-ți joc de mine! Scorpie mică, spuse el, atrăgând-o spre mine. O așeză pe genunchi și o ținu acolo cu un braț de fier, în timp ce mâna liberă i se afunda în corsaj.

Seara lor de îndrăgostiți se prelungi atâta timp cât ținu sticla de șampanie și ajunseră îmbrățișați în cameră.

— Goală sau îmbrăcată, te ador, șopti Damon cu un murmur pe care emoția îl făcea răgușit.

Noaptea fu lungă și odihna le fu frecvent întreruptă de îmbrățișări pasionate. Dar imediat ce trupurile li se despărțeau, Zen se simțea copleșită de o impresie neplăcută de derută și deznădejde.

În dimineața plecării, soarele lumina un aer uimitor de curat; lacul strălucea ca un safir în aerul uscat și rece. Zen făcu rapid bagajele. Se gândea cu melancolie că aceste zile se numărau poate printre cele mai fericite din viața sa. Se va întoarce cu siguranță la cabană cu David și Daniel, se gândi, dar Damon?... Va mai găsi vreodată timp să-i însoțească?

— Zen, amintește-ți că voi fi permanent în urma ta, rosti în acea clipă vocea autoritară a lui Damon, în timp ce-i arăta harta. Iată drumul pe care-l vom urma înainte de prânz.

O privea zâmbind, cu o atenție susținută, ca și când voia să-i pătrundă gândurile.

— Nu vei mai fi niciodată singură, Xenobia. Acum îmi aparții, continuă pe un ton plin de siguranță.

El puse bagajele în mașină, îi ajută pe gemeni și pe Curly să urce și verifică dacă portierele erau închise. Zen îl observa nemișcată, fără să știe dacă voia să-l bată, pentru a se răzbuna pe autoritatea sa, sau să-l

îmbrățișeze pentru a-i mulțumi. Își detesta ambivalența sentimentelor care o făcea să oscileze în mod imprevizibil între pasiune și furie.

— Mi-e teamă că brecul te obosește prea mult. N-ai prefera să conduci Ferrariul? o întrebă Damon în timp ce ea se instala la volan.

— L-am condus singură la venire, îi replică. Își dorea să fie singură cu copiii, cu nepăsarea și chiar cu întrebările lor neîncetate.

Drumul de țară pe care-l urmară îi conduse fără probleme până la autostradă. Ca și la venire, făcură plinul la Harley, care-i recunoscuse.

— Încântat să vă revăd, exclamă bătrânul. Văd că până la urmă soțul v-a găsit.

Zen se opri des pentru a le permite copiilor să-și dezmoștească picioarele și imediat, Damon o imita. Dispoziția gemenilor devenea tot mai arțăgoasă pe măsură ce călătoria se prelungea. În timpul uneia dintre opriri, Damon hotărî să ia volanul brecului pentru a-i potoli și-i încredință Ferrariul lui Zen.

— Dar n-am condus niciodată o mașină atât de sensibilă, spuse ea stânjenită.

— Nu te sinchisi de asta, este ușor. Este evident la fel cu orice alte mașini. Ne-au rămas mai mult de o sută de kilometri până la sosire și cred că băieții au nevoie de disciplină.

În timp ce el îi arăta cum să schimbe vitezele, Zen îi asculta distrată instrucțiunile, interesată mai mult de reflexele luminii în părul lui.

Luă volanul și se obișnuie rapid cu mașina docilă și puternică. Se relaxă în singurătate, fără să piardă totuși din vedere brecul. Circulația era în mod considerabil diminuată și după un timp observă că un Camarro în care se aflau doi bărbați o depășea. La fluierăturile și gesturile lor fără echivoc, ea afișă impasibilitatea unei statui. Atunci, asumându-și orice risc, ei se strecurară între mașina sa și cea a lui Damon.

Îndată ce putu, Zen ieși din rând și, apăsând puternic pe accelerator, depăși Camarroul și brecul.

Damon observă manevra și când ea se opri, făcu la fel. De-abia coborî din brec, când un polițist pe motocicletă sosi exact la timp, încât Zen se întrebă dacă nu fusese chemat prin radio.

Damon îi luase pe cei doi pasageri ai Camarroului de guler.

— Scapă-ne de acești doi derbedei, ofițer, spuse el, o urmăresc pe soția mea și pot provoca un accident.

— Nu-i scris pe față că este a dumneavoastră! Nu puteam bănuie, protestară cei doi bărbați zbatându-se.

Polițistul începu să scrie cu antren. Damon îl asigură că avocatul său va avea grijă ca vinovații să fie acuzați. În acest timp, Zen asista la scenă, surprinsă de răzbunarea logodnicului său.

Ajunseră la drumul particular ce conducea la familia Aristides fără alte neplăceri. Sophie îi aștepta în grădină și Zen fu fericită să constate că Thag, prietenul său, își prelungise sejurul.

Gemenii coborâră valvârtej de pe scaunul lor, cu bucuria unor prizonieri eliberați și alergară către bunică.

— Ne-am distrat foarte bine, făcură ei, sărutând-o.

— David și cu mine am dormit în pod, iar mătușa Zena și unchiul Damon au dormit jos, în același pat.

Stânjeneala o făcu pe mătușa lor să roșească. Sophie îi aruncă o privire mirată, în timp ce Thag zâmbea cu un aer înțelegător.

— Am avut un sejur foarte plăcut, îi spuse Damon mamei sale. Nu-i așa, Zen?

— Ah! da, desigur! exclamă Daniel. Unchiul Damon a promis că ne vom putea întoarce acolo când va fi mai cald și cu o ambarcațiune!

— Lui Curly îi plăcea mult apa din lac, să știi, bunico. Dar data viitoare vei veni cu noi și-l vei putea vedea.

— Da. Asta m-ar amuza foarte mult, replică bătrâna doamnă, conducând toată lumea spre

casă.

— Vei dormi cu mătușa Zeno și cu unchiul Damon, insistă el, ei au patul cel mai mare.

— Este timpul să vă pregătiți pentru cină, spuse Zen pentru a crea o diversiune.

— Vino, draga mea, făcu Damon luând-o de umeri, să mergem să facem un duș.

— I-ai auzit pe copii, murmură Zen, când fură singuri. Nu vreau să mă culc cu tine sub acoperișul mamei tale. Vezi că nu este...

— Atunci, voi merge în camera ta, o întrerupse el hotărât.

— Nu, îi replică Zen. Și nu mă privi așa! nu-mi voi schimba părerea.

Învârtindu-se pe tocuri, îl părăsi pentru a se îndrepta spre apartamentele sale. Îl auzi trântind ușa cu zgomot.

Zen rămase sub duș destul de mult timp pentru a se destinde complet. Când ieși, Maria îi golise valiza și termina de aranjat hainele.

— V-am călcat rochia bordo, domnișoară și v-am pregătit pantofii asortați.

— Toate acestea sunt puțin prea elegante pentru o cină în familie, remarcă ea.

— În seara aceasta sunt invitați, domnișoară, răspunse Maria plecând discret.

Fără pic de energie, Zen se întinse pe pat și adormi imediat. În vis, văzu chipul lui Damon, familiar și atât de aproape încât îi putea distinge fiecare din micile riduri ce i se formau

în jurul ochilor când râdea. Dar fulgerător, expresia îi deveni severă, inaccesibilă, ca cea a unei statui și ochii își pierdură strălucirea. „M-ai părăsit prea des, Xenobia, rosti el solemn, nu te mai vreau.“. Degeaba pledă, îl rugă, îl imploră să rămână, nu-i păsa de nimic. Imaginea îi dispăru brusc și ea se trezi, sufocată. Adevărul semnului prevestitor i se păru evidentă și simți că fără Damon, viața sa nu ar fi avut niciun sens.

Făcu un efort pentru a se ridica și a i se alătura cât mai repede. Se îmbracă, încercând o anumită plăcere la contactul cu mătasea ușoară a rochiei. Țesătura era drapată în diagonală pe umăr, tivită și înfășurând-o ca niște frunze ce înconjoară bobocii florilor.

Își ridică părul pentru a-și degaja urechile și a pune în valoare safirele roz ale lui Eleni, pe care i le dăduse Sophie. Gătită astfel, coborî în salon.

Intrând acolo, zgomotul conversațiilor o ameți.

— Ah! iată-te, draga mea, făcu Damon apropiindu-se și strângând-o foarte tare lângă el.

— Cine sunt toți acești oameni? îi șopti Zen neliniștită.

Buzele îi erau uscate de îngrijorare.

— Sunt invitații veniți să serbeze logodna noastră, îi răspunse el.

O conduse în mijlocul încăperii și o prezentă pe rând asociatului său în afacerea de pescuit din California și vicepreședintelui companiei sale de aviație. Încă sub influența coșmarului care o copleșise, Zen plutea, incapabilă să se concentreze. Brusc, o panică de nedescris puse stăpânire pe ea. Din fericire, Damon o conducea cu o mână fermă. Îi oferii un pahar pe care ea îl bău dintr-o înghițitură, sperând să-i potolească setea. Groaza îi dispăru pe moment. Puse mâna pe un al doilea de pe tava unui chelner și-l goli brusc.

— Iubito, făcu Damon alarmat, nu știam că bei. Mi-e teamă să nu te simți rău după aceste două martini.

— N-ai să mă crezi, îi șopti Zen, dar am crezut că era apă. Îmi era sete, atâta tot.

— Și de ce nu te-aș crede, dragostea mea, spuse el, potolindu-și setea cu buzele ei.

— Haide, haide, Damon, Xenobia, nu este momentul să vă sărutați, observă cu amabilitate Thag. Sophie este pe punctul de-a ne anunța o veste importantă.

Și îi zâmbi lui Zen, care se clătina încetișor în brațele logodnicului său.

— Imediat. Sosim, făcu Damon ducând-o pe Zen lângă Sophie. Aceasta, luând o cupă cu șampanie, îi invită pe comeseni să o imite.

— Sunt fericită să vă invit pe toți la căsătoria fiului meu, care va avea loc peste

două săptămâni, anunță ea, cu o plăcere neascunsă.

Zen o privea cu atenție, parcă prin mai multe straturi de ceață.

— Nici vorbă, declară ea printre dinți, dar vocea i se pierdu în zgomotul de felicitări și urări.

Capitolul 7

— Vă așteptați fără îndoială să dau și eu o recepție? Și când?... Întrebă mătușa Dalia cu un aer înțepat. Apoi, întorcându-se spre Sophie, adăugă: nici măcar nu pare a fi grecoaică!

Zen o auzise. Cu pumnii strânși, se pregătea să se năpustească asupra mătușii Dalia și spuse cu răutate:

— Știți foarte bine ce puteți face...

Dar brațele puternice ale lui Damon care-i înconjurau mijlocul, îi tăiară răsuflarea. Sub efectul celor două martini, limitele pe care Zen și le impunea de obicei dispăruseră, eliberându-i agresivitatea. Mătușa Dalia, pe care o detesta, ar fi fost prima sa victimă dacă n-ar fi reținut-o Damon.

— Ce-a spus? făcu Dalia, măsurând-o din cap până în picioare pe tânăra femeie.

— Nu te frământa, mătușă Dalia. Nu face nimic dacă n-ai timp, spuse Damon cu

amabilitate.

— Nici să nu vă gândiți! Eu, să nu respect tradiția, niciodată! Secretara mea se va ocupa de tot. Vă convine marțea viitoare?

Fără să le mai acorde atenție, se întoarse spre nepotul său, Sandor, care îi adusese un cocteil. Tânărul bărbat o măsura pe Zen fără nicio reținere.

— Vrei să-i ții companie logodnicei tale, în timp ce te ocupi de invitați, Damon? îi propuse el cu aroganță.

— Nu, strigă acesta în loc de răspuns și dacă vei continua să-mi privești cu asemenea insistență logodnica, vei avea de-a face cu mine.

Exact la timp, cineva se apropie de Damon și-l atrase de-o parte. Lipsită de sprjinul său, Zen se agăță de brațul lui Sandor.

— Ai un piept foarte frumos, șopti acesta la urechea tinerei femei.

— Ești cumva, din întâmplare, un copil găsit? replică Zen ironic; nimeni din familia voastră nu se comportă astfel. Așteaptă numai să-i vorbesc lui Damon despre asta.

Cu nasul în jos, cu un aer descumpănit, Sandor se depărta pentru a se pierde în mulțime, în timp ce Sophie venea spre ea.

— Aveai intenția să ne cânti la pian după cină, spuse ea, dar ți se cere asta acum.

— Eleni se pricepea la muzică, nu eu,

încercă să-i explice Zen. Eu nu cânt decât la chitară...

Sophie se făcu că nu aude și, dând invitații la o parte, își conduse victima spre un imens Steinway.

Damon îi sări repede în ajutor.

— Eu mă voi așeza la pian... Zen va cânta, declară el cu autoritate. Vino, draga mea. Vrei să te așezi lângă mine, pe banchetă sau, preferi să rămâi în picioare?

— Ceea ce aș vrea cu adevărat, îi șopti ea printre dinți, este să fiu în celălalt capăt al lumii! Departe de această bandă de cretini care pretind că sunt familia ta.

— Fă ca mine, ignoră-i. Poți găsi oare în acest vraf de partituri ceva care să-ți placă? spuse el cu amabilitate.

Zen alese dintr-o culegere un cântec irlandez pe care-l cunoștea, pentru că-l cântase deseori la Dublin. Vocea i se ridică pură și înfrumusețată de toată forța emoțiilor sale. În timp ce cânta, își aminti de toate serile petrecute cu Seamus și în compania unui grup de prieteni, repetând aceste melodii folclorice.

Susținută de vocea caldă și profundă a lui Damon, își uită furia, agresivitatea i se risipi și părțile neplăcute dispărură. Era singură pe lume cu cel pe care-l iubea.

Simțind că obosea, Damon se opri. O luă de mână, o prezentă asistenței și primi cu ea

aplauzele. După câteva clipe, Sophie puse capăt acestui lucru, invitând pe toată lumea să treacă la masă. Își strecură brațul sub cel al lui Zen și-i spuse lui Damon peste umăr:

— Vrei să-ți însoțești mătușile în sufragerie? Zen se va așeza între asociații tăi, Vincent și Terence.

— De ce ne desparți? protestă Zen. Damon este ofensat din nou. Nu știu de ce... Fiul dumitale este cel mai capricios bărbat... cel mai susceptibil, cel mai insensibil pe care-l cunosc.

— Este gelos, o întrerupse Sophie.

— Ce glumă!... lăsa să-i scape Zen; încercând să se corecteze, adăugă: îmi pare rău...

— Sst... calmează-te, copila mea, toți suntem mulțumiți că ești aici, Xenobia. Râsul și bucuria de-a trăi au intrat în această casă cu tine. Prietenul nostru, Thag, a remarcat asta. Niciodată înainte, nu l-am auzit pe Daniel să râdă cum o face cu David. Este minunat, făcu ea bătând-o ușor pe mână.

Se serviră mai întâi raci și homari de Maine, urmați de carne de miel aseasonată cu rozmarin și lămâie; urmă apoi tradiționala musaca. Masa se termină cu o mulțime de fructe și produse de patiserie.

După hrana simplă, pe care o pregătise la cabană, Zen aprecia din plin această mâncare

rafinată. Îi împărtăși plăcerea sa Sophiei și o felicită pe Maria.

— Veți fi curând stăpâna noastră, kyria Xenobia, răspunse Maria cu căldura firească a bătrânilor servitori. Maria îi văzuse crescând pe Damon și pe fratele său Davos în casa familiei Aristides.

Stânjenită, Zen bău o înghițitură de apă și scutură din cap în mod negativ.

— Ba da, Xenobia, imediat după căsătorie vei fi stăpâna casei, insistă Sophie. Este timpul să mă retrag și să-ți dau frâiele. Casa aceasta este prea grea pentru mine și doresc foarte mult să călătoresc.

— Este o idee excelentă, consimți Damon, mama va avea aici apartamentul ei și va putea veni să-i vadă pe copii cât de des va vrea.

Una dintre mătușile lui Damon, micuța Sophronia, se aplecă s-o cerceteze pe Zen peste masă și, ieșind din tăcerea sa obișnuită, își dădu părerea.

— După părerea mea, este și timpul să-ți îndeplinești datoriile de stăpână a casei, tânără femeie!

— Ei bine... Așa se pare, bombăni Zen.

— Draga mea, cred că-ți va plăcea la nebunie desertul, le întrerupse Damon.

Își părăsi scaunul și veni să se așeze în spatele celui al lui Zen.

— Vreau să-ți fac o surpriză, draga mea și

pentru asta trebuie să te leg la ochi.

— Oh nu! dar tu îmi acoperi gura...

De-abia putea vorbi, deoarece legătura o sufoca. Încercă să-i prindă mâinile.

— Iată-o tocmai pe Maria, își anunță Damon victima.

Zen reuși până la urmă să-și elibereze nasul. Deschise gura pentru a-i spune lui Damon ce gândea despre glumele sale, când, luând o bucată de prăjitură de pe tavă, el i-o puse în gură.

— Iată, exclamă, eram sigur că asta îți va plăcea.

Zen știa că era punctul de atracție al întregii mese. Făcu cum putu mai bine pentru a se ascunde în spatele șervețelului, când își scoase din gură bucata de prăjitură cu miere ce-o stânjenea. Dar era extrem de jenată să se afle în această situație neplăcută.

— Ce face acum, Sandor? își întrebă mătușa Dalia nepotul. Ce persoană ciudată! Mă întreb ce-a putut găsi Damon la ea.

— Mie mi se pare evident, făcu Sandor, plesnind din buze, pentru a-și sublinia gândul.

— Damon, te rog să mergi la locul tău, ordonă mama sa: Thag are să ne anunțe o veste importantă.

Acesta din urmă înălță capul și întâlnind privirea lui Zen, avu o mică ezitare.

— Sophie și cu mine ne vom căsători

curând. Vom fi aici foarte rar, spuse el.

— Vor să se căsătorească? Este cea mai importantă veste, îi șopti Zen lui Damon.

— Era și timpul ca el să-i forțeze mâna, replică Damon, zâmbind. Singurul mod de-a hotărî o femeie să se căsătorească, este s-o forțezi; s-o arunci pe umăr și s-o iei cu tine, ca un cow-boy.

— Nu-ncerca să mă provoci, replică Zen, descoperindu-și dinții ca și când era gata să muște. Cu mine, nu va merge.

— De obicei, merge! răspunse el, izbucnind în râs, înainte de-a adăuga: mamă, cred că ar trebui să servim cafeaua și lichiorurile în salon.

Zen se ridică în același timp cu ceilalți comeseni și Damon o luă de braț.

— Dă-mi drumul, spuse ea, nu cred că mă poți arunca pe umăr ca un cow-boy.

Damon o urmă. Ajuns în fața ușii ce ducea în salon, făcu o pauză, o prinse pe Zen în brațe și puse stăpânire pe buzele ei, într-un sărut lung și pasionat. Ea avu impresia că o lavă fierbinte îi înlocuise sângele din vine.

— Oare Damon a fost mereu atât de depravat, Sophie? întrebă mătușa Dalia cu o compătimire prefăcută.

— Îți amintești cel puțin euforia pe care o simți când ești îndrăgostit? îi replică ea.

— Desigur. Dar nu eram lipsiți de pudoare, ca... aceea.

Îndepărtându-se de Damon, Zen traversă încăperea.

— În tot timpul serii n-ați încetat să ne criticați pe Damon și pe mine, izbucni ea. Până acum am fost răbdătoare, dar m-am săturat până peste cap.

— Și mie mi-e de-ajuns, reluă Sophie. Dacă vrei să dai o recepție pentru prietenii fiului meu, continuă ea, este perfect, dar nu ești obligată, poate la fel de bine s-o facă altcineva.

După o lungă tăcere, Dalia declară cu demnitate:

— Voi da această recepție, după tradiție.

Se așeză alături de Sophie, pe divan, în fața mesei mici pe care se aflau ceai, cafea și băuturi alcoolice.

— Xenobia, servește-ne ceaiul, continuă ea liniștită.

— Dumnezeule, apără-ne! făcu Damon, gândindu-se la stângăcia lui Zen.

La început, ea nu se descurcă rău, vărsând doar puțin ceai în farfurioare, provocând privirile dezaprobatore ale mătușilor lui Damon. Lucrurile se înrăutățiră numai când se apropie de el, cu o ceașcă în mână. Îndată ce-i întâlni privirea, ceașca și farfurioara tremurară și lichidul fierbinte i se răspândi pe încheietura mâinii.

— Ai... ai... strigă el. Știam că ar fi trebuit să renunț la ceai!

— Ar fi trebuit să servești cafea, accentuă mătușa Dalia, grecii beau cafea.

Disperată, Zen zări un pahar plin. Își cufundă mâna în el și luă un cub de gheață pe care-l puse pe încheietura lui Damon. Singura ei preocupare era să-l ferească de suferință.

— Oh nu! bombăni Sandor, tocmai îmi turnasem de băut.

Zen nu-i acordă nicio atenție. Ridicând mâna lui Damon,

încă roșie, la buze, o acoperi cu sărutări.

— Sophie, exclamă imediat Dalia, nu pot rămâne aici mai mult timp. Nu încetează să se dea în spectacol.

— Să ne retragem, îi șopti Damon. Să mergem să ne culcăm.

— Nu împreună, în casa mamei tale...

— De câte ori trebuie să-ți repet că aici sunt la mine acasă. Această casă este pe numele meu și în câteva zile va fi casa ta.

— Ce vrei să spui?

— Le-am dat instrucțiuni avocaților mei ca această proprietate, apartamentul meu din Londra și douăzeci de procente din tot ce dețin, să fie trecute pe numele tău.

— Nu, răspunse Zen, cu capul sus, nu vreau nimic. Îmi câștig foarte bine existența. Nu mă vei cumpăra.

— Încetează să spui prostii, draga mea. Cunosc bine incurabila ta independență, dar

am intenția să te protejez, chiar împotriva ta. Afacerile mele sunt complexe și am asociați care nu-ți vor face cadouri dacă mi s-ar întâmpla ceva. Va trebui poate să angajezi o procedură lungă pentru reglarea succesiunii și nu vreau să fii lipsită de mijloace de existență. Vreau să ai casa și banii tăi personali cât sunt în viață.

— Ți interzic să vorbești astfel. Nu vreau să aud vorbindu-se de moartea ta, izbucni Zen, astupându-și urechile.

— Draga mea, n-am intenția să te părăsesc, dar ai atât de puțin spirit practic, încât trebuie să am grijă de tine, mica mea zână. Ce s-a întâmplat cu bunul tău simț natural? făcu Damon plimbând un deget mângâietor pe conturul chipului ei.

— Presupun că a dispărut în marea Irlandei, bombăni Zen.

Îi stătea în față, cu mâinile puse pe talia sa.

— De ce ai tăi par atât de nemulțumiți de căsătoria Sophiei, întrebă ea? arătând spre grupul format de familia sa. Ar trebui să se bucure, sunt convinsă că Thag nu se căsătorește cu Sophie pentru banii săi.

— Este mai bogat decât toți cei ce sunt prezenți această seară aici, în afară de mine.

— Ei bine! este formidabil, sper că se va căsători chiar mâine.

— Mamă, strigă Damon cu bucurie. Viitoarea

mea soție dorește să te căsătorești cu Thag chiar mâine.

— Mi-ar plăcea să te căsătorești cât mai repede, pentru ca băieții să aibă un bunic.

— Este adevărat, nu m-am gândit la asta, răspunse Sophie. Ei bine! rămâne hotărât, ne vom căsători mâine.

— Voi avea grijă să fim primii la Biroul de căsătorii, declară viitorul soț, sărutând-o pe obraz pe bătrâna doamnă, care roși.

— Este ridicol! interveni Dalia, prinzându-și sora de braț. Vino aici, mi-ar plăcea să-ți vorbesc între patru ochi.

— Nu! exclamă Zen cu autoritate, interpunându-se între cele două femei. Ați vorbit deja prea mult. Că vreți sau nu, mâine dimineață se vor căsători, iar David și Daniel vor asista la căsătoria lor.

— Eleni, sora ta, nu s-ar fi purtat niciodată cu această obrăznicie! exclamă Dalia, scoasă din sărite, măsurând-o din cap până în picioare, cu dispreț.

— Lăsați în pace memoria lui Eleni, ia-ți făcut destul rău când trăia, replică Zen.

Se pregătea să se arunce asupra dușmancei sale, când se simți ținută pe locul său, reținută de două brațe a căror forță o cunoștea bine.

— Atenție! spuse Damon glumind, pentru a-și amuza mătușa, pantera mea mușcă.

Exasperată de buna dispoziție a nepotului

său, mătușa Dalia preferă să plece. Cea mai mare parte a invitațiilor făcură același lucru, reînnoindu-și urările pentru cele două perechi.

Cucerită de dovezile de tandrețe ale logodnicului său, Zen nu se simțea deloc dispusă să-i reziste, cum prevăzuse că trebuia să facă dacă urcau împreună. Pentru a nu-și încălca hotărârea de a dormi singură, dispăru când el îi dădea ordine lui Yanos. Ajunse la camera sa, când auzi pașii lui Damon în urmă.

— Iubito, spuse el alăturându-i-se. Nu sunt aici pentru a te obliga la ceva. Dar m-am gândit că poate ți-ar plăcea să-ți vezi inelul de logodnă.

— Oh! făcu ea, realmente surprinsă, uitasem complet.

— Nu se poate! Ei bine, dacă nu ții neapărat la asta, îți pot oferi altceva, insinuă Damon.

Îi prezintă o cutiuță din care scoase un superb inel cu un diamant alungit, pe care i-l trecu pe deget. Apoi, ducându-i mâna la buze, i-o sărută cu dragoste.

— Oh Damon! este prea frumos. Cred că-mi va fi teamă să-l port. Cu siguranță, este foarte vechi și de neînlocuit.

— Dar draga mea, nimic nu este prea frumos pentru tine. Mi-ar plăcea să-ți pun lumea la picioare. Inelul acesta a aparținut bunicii Sophronia.

Își afundă capul în părul desfăcut al lui Zen,

ce-i cădea în cascadă pe umeri.

— Din întâmplare, aş avea dreptul la un sărut? o rugă el.

— Cum ți-aş putea refuza ceva, șopti Zen foarte impresionată.

El se aplecă și buzele li se uniră, rămânând câteva secunde nemișcați, nemaifiind decât o singură ființă.

— Îmi place la nebunie să te sărut, șopti el în cele din urmă.

— Și mie, murmură Zen, strâns lipită de el.

— Te rog, nu face asta, sau va trebui să-mi petrec jumătate din noapte sub dușul rece pentru a mă liniști.

Ea râse veselă. Se simțea de-o uimitoare ușurință și în același timp tare ca o amazoană. Sângele îi curgea pe sub piele, transmițându-i o nouă vitalitate. Se va căsători cu singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Era minunat!

A doua zi, Sophie și Thag se duseră însoțiți de gemeni să ia autorizația de căsătorie. Ceremonia avu loc după câteva zile. Zen împărtășea fericirea evidentă a cupului și viitoarea sa soacră îi apărea într-o lumină complet diferită.

În seara nunții, la care asistară câțiva apropiați și membrii familiei, toată lumea din casă, inclusiv Lona și Yanos, se reuni înainte de cină pentru a bea în sănătatea soților.

— Ceea ce mi-ai dat este șampanie, mătușă

Zeno? o întrebă Daniel.

— Nu, scumpule. Este suc de struguri efervescent, sper că-ți place.

El făcu da din cap, dar părea gânditor și veni să se așeze lângă ea.

— Ce nu merge, voinicule? șopti Zen.

Buzele copilului începură să tremure în timp ce lacrimi mari îi curgeau din ochi.

— Mătușa Dalia a spus că bunica și cu tine nu ne veți mai vrea când veți fi căsătorite.

— Ba nu, pentru nimic în lume nu va fi posibil, exclamă Zen îmbrățișându-l.

— De ce plângi? întrebă David cățărându-se pe genunchii mătușii sale pentru a profita de mângâieri.

— Puișorii mei mici, repeta tânăra femeie, incapabilă să-și exprime indignarea.

Vizibil emoționați, stăteam toți trei îmbrățișați. Atitudinea lor neobișnuită îi atrase atenția lui Damon, care veni să li se lăture. Când Zen îi relatează bârfele mătușii sale, el îngenunche în fața copiilor.

— N-am văzut niciodată lacrimi atât de mari! și le culese cu buzele de pe obrazul lui Daniel. Hm... și sărate! Nonna și Thag vor pleca în curând în călătorie, explică el. Dar se vor întoarce pentru nunta noastră și vor rămâne cu voi. Mătușa Zeno și cu mine vom pleca pentru câteva zile. Apoi, vom veni să vă luăm și toți patru vom face o călătorie frumoasă,

împreună.

— Așadar, mătușa Dalia a mințit, spuse David alunecând de pe genunchii lui Zen.

Damon nu se putu împiedica să nu zâmbească văzându-i grăbindu-se, complet consolați, spre bunicii lor.

— În ceea ce te privește, făcu el adresându-se lui Zen, nu vreau să te frământți inutil. Dacă asta se mai întâmplă vreodată, spune-mi, vom rezolva problema împreună.

Ridicându-se, o atrase pe tânăra femeie spre el.

— Într-o săptămână vom fi căsătoriți și atunci toate nălucile care te obsedează vor dispărea pentru totdeauna.

Profund surprinsă, Zen ridică ochii spre el. Era oare posibil ca el deținea cheia unei uși pe care n-o deschisese nimeni până atunci? O ușă ce-i permitea accesul la temerile ei cele mai ascunse. Îi putea oare descoperi gândurile, răspunde trebuințelor sale, înainte chiar ca ea înșăși să fie conștientă de ele?

Când Sophie și Thag părăsiră casa pentru o scurtă călătorie de nuntă, Zen se văzu aruncată într-un vârtej de o mie și una de ocupații care preced o nuntă.

Înainte de toate, trebuia să-și găsească o

rochie pentru ceremonie. Era departe de-a se aștepta la un telefon de la o celebră casă de modă de lux, care o anunță că trusoul îi fusese comandat și că putea trece să-l probeze imediat ce era posibil.

— Te voi conduce eu însumi, declară Damon și te voi lăsa pentru probă. Eu am de lucru la birou, îți voi trimite șoferul și vei veni să mă întâlnești acolo.

— Adevărat? răspunse ea. Dar vei fi ocupat.

— Patronul are și el dreptul să lipsească!

— Așa este, făcu Zen amuzată.

— Poate ai fi preferat să-ți desenezi tu însăși rochia?

— Am niște idei personale, dar o știu pe Charine și-i admir munca.

A doua zi, ducându-se la birou, Damon o lăasă în fața magazinului luxos din Madison Avenue. Conveniră ca Zen să vină după probă să-l întâlnească.

Delicată și slăbuță, Charine părea la fel de ușoară ca o pasăre. Părul ca smoala era strâns într-un coc pe ceafă și din vârful pantofilor, până la diamantele ce-i împodobeau urechile, oferea ochiului un exemplu perfect de eleganță și bun-gust.

Spre marea surpriză a lui Zen, Charine îi

prezentă mai întâi o încântătoare colecție de lenjerie.

— Doamna Aristides s-a gândit că lejeria de mătase verde și aurie se va potrivi de minune cu culoarea pielii dumneavoastră, explică Charine studind-o pe Zen care stătea în picioare în fața ei, în chiloți și sutien.

Îi arată de asemenea un caftan elegant din mătase verde deschis, amplu și drept, închis în față prin două legături mici din șiret aurit.

— Soțul dumneavoastră își va pierde capul, spuse Charine, fericită de găselnițele ei.

Zen ar fi fost incapabilă să numere multitudinea de pariuri pe care fusese obligată să le încerce înainte de a-i aduce Charine rochia de mireasă. La vederea volanelor și ornamentelor, tânăra femeie se dădu înapoi.

— Îmi vin mai bine hainele mai sobre, șopti ea, mi-e teamă că acest model este prea încărcat pentru mine.

Charine avea un aer foarte încurcat, se gândea în timp ce-și lovea ușor bărbia, nervoasă. În cele din urmă chemă o asistentă.

— Adu-mi de sus modelul care a încheiat parada, îi ordonă ea.

Era o rochie din satin, de un alb ce bătea în galben, a cărei bustieră era presărată cu nervuri fine ce se mulau pe piept și se terminau, punând în valoare talia, în timp ce jupa dreaptă, lipsită de ornamente, se

prelungea cu o trenă ușoară.

— O adevărată figurină de Tanagra! exclamă Charine. Sunteți mică, dar admirabil proporționată și aveți o ținută de regină. Aveați dreptate, modelul acesta vă vine mult mai bine. Dar ce spuneți de aceste cinci flori mari albe, pentru a vă strânge părul în spate? Veți semăna cu o zeiță.

— Nu cer așa de mult, glumi tânăra femeie, doresc doar să pot să cobor scara cea mare fără dificultate.

Debordând de-o extraordinară febră creatoare, Charine se agită încă mult timp în jurul lui Zen. Veniră apoi bluzele, fustele și taioarele anticipate de Sophie. În ciuda protestelor sale, Charine n-o scuti de nimic.

— Este atât de reconfortant să ai tot ce-ți trebuie, îi spuse ea lui Zen pe un ton confidențial, chiar dacă nu trebuie să le folosești vreodată.

Doamna Charine o conduse pe Zen până la Rolls-Royceul în care o aștepta șoferul, pentru a o conduce la birourile Air Olympus, compania lui Damon.

De-abia coborî în holul spațios, că un paznic se îndreptă spre ea și salutând-o, o precedă spre ascensoare.

— Este mai mult de-o oră de când domnul Aristides sună la fiecare sfert de oră pentru a întreba dacă ați sosit. Nu l-am văzut niciodată

agitându-se astfel pentru o doamnă, spuse el cu un puternic accent din Brooklyn.

Într-adevăr, Damon o aștepta la ieșirea din ascensor. O strânse în brațe și o sărută cu înflăcărare. Însuflețirea sa era atât de mare, încât Zen simți o ușoară amețală.

— Ne vor vedea oamenii, protestă ea jenată.

Se abandonase complet îmbrățișării lui Damon și i-ar fi fost neplăcut să fie observată.

— Dar suntem în birourile mele personale, îi explică el, așezând-o pe genunchii săi. N-am încetat toată dimineața să mă gândesc la tine, fără să mă pot concentra. Spune-mi...

O lumină ce clipi pe birou îl obligă să se întrerupă. Apăsă pe buton și se auzi vocea secretarei.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Aristides, o domnișoară Crawford insistă să vă vadă, nu este în oraș decât...

Damon își strigă răspunsul. Chipul îmbujorat de mânie era roșu ca focul și părea că uitase complet de prezența lui Zen.

Cine era oare această domnișoară Crawford, al cărui simplu nume îl tulbura atât de mult? Îi era amantă? O iubea? Tânăra femeie făcu un efort supraomenesc pentru a nu se gândi la asta. Cu câteva zile înainte de nuntă, voia să evite conflictele și să-și păstreze mintea limpede.

Capitolul 8

Ziua nunții se anunța cenușie și nesigură, oglindire a dispoziției lui Zen. În timpul ultimelor trei zile, de când îl întrebase despre domnișoara Crawford, raporturile sale cu Damon fuseseră tensionate.

La început, el fusese evaziv, apoi, exasperat de insistența sa, mărturisise:

— Ei bine, da, mi-a fost amantă, dar n-am mai văzut-o de șase luni.

— Între timp, ai găsit o înlocuitoare, în cazul de față. Acum se ține scai de tine, nu-i așa?

— Nu. Nu este deloc așa, făcu el crispat. Este absolut ridicol să născocești niște...

— Nu striga, te rog, asta nu-ți dă nicio importanță, făcu ea, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Îți amintești oare că în trei zile vom fi căsătoriți? răspunse el.

— Donjuanule, spuse ea, izbucnind în plâns.

Se mai gândea încă la asta, îmbrăcându-se pentru ceremonie. „Ar trebui să iau copiii și să părăsesc orașul, să dispar și cu asta basta”, oftă ea.

Îmbrăcase rochia elegantă din satin, pe care i-o adusese Lona, când Sophie intră în cameră.

— Charine mi-a spus că semeni cu o tânără zeiță coborâtă din Olimp. Este adevărat. Sora ta era drăguță, dar tu ești frumoasă, Xenobia.

— Mulțumesc, doamnă Aristides, răspunse Zen mișcată.

— Ai putea să-mi spui Sophie, acum?

— Desigur, dacă dorești, făcu Zen stânjenită.

Lona o așeză pe Zen în fața oglinzii. În fața imaginii pe care aceasta o reflectă, tinerei femei i se tăie respirația. Niciodată o toaletă n-o avantajase astfel. Simplitatea croielii și bogăția materialului îi scoteau în evidență proporțiile. Nuanțele de alb variind în mod subtil îi jucau pe tenul pal pe care părul de culoarea focului îl puneă în valoare.

Luă trandafirul alb pe care trebuia să-l țină în mână și observă că tija sa lungă era îngreunată de un mic pachet. Deschizându-l, descoperi un ac împodobit cu smaralde, pe dosul căruia era gravată o dedicație.

— „Dulcei mele iubite, Damon“, descifră Zen cu voce tare.

— Lasă-ne, îi ordonă Sophie Lonei, trebuie să fim singure.

— Dar, doamnă... răspunse Lona, aruncând o privire îngrijorată spre pendulă.

— Nu te neliniști, avem timp... nu vom întârzia. Oricum, părintele Constantine și judecătorul ne vor aștepta.

Zen făcu apel la tot curajul său văzând-o pe Sophie încuind ușa cu cheia în urma Lonei.

— Nu te teme de nimic, copila mea, spuse

ea cu o blândețe neobișnuită. Voiam pur și simplu să-ți cer iertare. Acum trei ani, am lăsat-o pe sora mea Dalia, să-ți distrugă încrederea în Damon, pentru a te obliga să pleci. Nu știu de ce... Poate-mi era teamă să-mi pierd fiul... Și totuși, știam cât te iubea. Astăzi regret tot necazul pe care vi l-am pricinuit.

— Nu pot să cred, spuse Zen consternată.

— Ba da. Era atât de îndrăgostit de tine, copila mea, încât după ce ai plecat, a devenit alt bărbat. Un bărbat dur și cinic, deseori rău și uneori chiar crud. Lipseai deja de doi ani, când am înțeles în sfârșit că avea pentru tine un sentiment profund, care-l consuma.

Pe măsură ce vorbea, ochii Sophiei străluceau de lacrimile pe care și le stăpânea.

— Îmi amintesc cât de fericit era cu tine, la început, deschis și vesel. După plecarea ta, s-a lansat într-o suită de aventuri fără viitor, care bineînțeles au cucerit ziarele.

— I-am văzut deseori numele la rubrica mondenă, în timp ce eram la Dublin, admise Zen.

— Până la urmă, Thag m-a convins că trebuie să te întorci lângă noi, pentru a-l face fericit pe Damon.

Zen și-ar fi dorit s-o poată crede pe viitoarea sa soacră, dar rațiunea o împiedica, deoarece rănilor pe care el i le provocase erau încă prea vii.

— Nu din cauza dumitale am plecat, Damon și cu mine suntem prea impulsivi, răspunse ea.

— Fără îndoială, dar sunteți de asemenea foarte binefăcători unul pentru celălalt. De la întoarcerea ta, fiul meu și-a recăpătat plăcerea de a trăi. Este din nou plin de speranță și de planuri. Îl iubești oare pe Damon la fel de mult pe cât îl iubeai înainte de plecarea ta, Xenobia?

— Nu, îl iubesc infinit mai mult acum, murmură ea.

— Dumnezeule mare! răspunse Sophie amuzată, asta ar putea fi periculos pentru el.

— Nu știu de ce sunt atât de stângace cu el, făcu ea roșind.

— Copiii mi-au relatat povestea pe care le-a spus-o Damon despre marinar și albatros. Am văzut în ea o paralelă cu a voastră. Pentru început, când erați îndrăgostiți, norocul v-a zâmbit; iar când v-ați despărțit, v-a părăsit. Când vă împotriviți acestei iubiri, în loc s-o acceptați, provocați accidente. Sunt sigură că în curând, îl vei suporta mult mai ușor pe fiul meu.

— Niciodată ușor, sunt sigură de asta, exclamă Zen cu putere.

— Haide, spune-mi că mă ierți, copila mea și să coborâm. Toată lumea trebuie să fie neliniștită.

— Te iert din toată inima, spuse Zen. Îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru

Daniel, care este un copil adorabil.

În acea clipă se ciocăni la ușă și cele două femei tresăriră, parcă vinovate.

— Mirele și-o fi pierdut răbdarea, puse Sophie malițioasă.

— N-a știut niciodată să aștepte, adăugă Zen veselă.

— Mama este acolo? întrebă vocea lui Damon.

— Da. Dar nu poți să intri, trebuie să-ți aștepți logodnica jos, după obicei. Coboară.

— Spune-i să se grăbească, invitații se agită.

— El este cel care se agită, exclamă Sophie. Oh! era gata să uit să-ți spun că jos te așteaptă unul din prietenii tăi irlandezi.

— Este Seamus! Bucuria lui Zen izbucni în aplauze tinerești.

După ce Sophie plecă, Zen abia avu timp să-și verifice toaleta în oglindă, că auzi un nou ciocănit. Deschise și fu prinsă de două brațe puternice.

— Seamus!

— Surpriză? întrebă el. Știi bine că n-aș fi ratat asta pentru nimic în lume!

Accentul său o făcu nostalgică și îi veniră lacrimi în ochi. Avusese prieteni minunați la Dublin. Îi va mai revedea vreodată?

— Am venit mai ales pentru șnapanul ăla mic de David! glumi Seamus, sărutându-i vârful

nasului, nu pentru tine.

O ținea la lungimea brațelor, aplecându-se înapoi pentru a o vedea mai bine.

— Asta nu înseamnă că nu ești adorabilă, adăugă el, sărutând-o din nou.

O luă de braț și o conduse spre scara la picioarele căreia se afla reunit tot micul grup al celor care trebuia să asiste la căsătorie.

— Am hotărât, declară Seamus cu o luminiță ironică în ochi, ca eu să fiu cel care te va conduce la viitorul tău soț.

— Atenție, răspunse ea, îți vei risca viața.

Zen simți nevoia unui sprijin pentru a coborî scara impozantă și luă brațul pe care i-l oferea Seamus. Cu capul sus, înfruntă privirile îndreptate asupra ei cu un zâmbet ușor pe buze, simțindu-se încurajată când ajunseseră la ea exclamațiile copiilor.

— Seamus! strigă David, bucuros la vederea irlandezului.

— Este sigur că mătușa Zena este într-adevăr foarte frumoasă astăzi! exclamă Daniel.

Ajuns fără necazuri în fața lui Damon, Seamus o sărută pe Zen, apoi, după un scurt salut, se așează într-o parte. Tânăra femeie căută privirea viitorului său soț fără s-o poată întâlni. Damon își ațintise ochii asupra lui Seamus cu un aer întunecat.

Părintele Constantine își dresese de două ori vocea înainte de a putea atrage atenția

mirelui.

— Uniți-vă mâinile, le ordonă el.

Mâna lui Damon o luă pe cea a lui Zen și ea simți că-i transmitea căldură și forță.

Rosti tradiționalul „da” cu o voce slabă, în timp ce răspunsul lui Damon răsună tare și clar. El se întoarse pentru a o săruta și fu cuprinsă de o încântătoare bucurie. Îl luă cu amândouă brațele după gât, iar el o ridică de talie. Buzele li se întâlniră și se sărutară cu pasiune.

Invitații îi felicitară și îi sărutară cu demonstrații exuberante. Damon trebui să-i dea drumul lui Zen și s-o încredințeze afecțiunii prietenilor săi. Seamus, primul, o sărută pe gură.

— Cred că tu cauți război, îi șopti Zen, în timp ce David se agăță de el.

Seamus tocmai îl ridicase pe David în brațe, când îl zări pe fratele lui geamăn.

— Tu trebuie să fii Daniel, îi spuse, și pari un băiat foarte drăguț. Eu sunt unchiul Seamus.

Îl luă pe fiecare dintre copii de mână, în timp ce Damon îl observa indispus. Expresia nu i se schimbă nici când o superbă creatură brună își strecură brațul sub al său.

— Damon, dragule, trebuie să mă prezinți delicatei și micuței tale soții, apoi adăugă, privind-o pe Zen: mă numesc Cherry Crawford. Damon și cu mine suntem buni prieteni de

mulți ani.

Zen avu un fel de amețeală. Un zgomot asurzitor, însoțit de lumini, o împiedică să audă răspunsul lui Damon. În cel mai scurt timp, Sophie îi fu alături.

— Xenobia, trebuie să te prezint familiei Levinson. Ea și cu mine am fost împreună la pension. V-a oferit un splendid serviciu de Limoges, știu că-ți va plăcea foarte mult, insistă ea, în timp ce-și plimba privirea de la Zen la Damon.

— Ah da! făcu Zen uitându-se la soacra sa, care o bătea cu amabilitate pe mână.

Cu un efort supraomenesc pentru a-și ascunde mânia, Zen zâmbi automat, repetându-și în sinea sa: „Cum îndrăznește să-și invite amanta la nunta sa?”.

— Ce tupeu! exclamă Sophie, când fură singure. Am recunoscut-o imediat, Dalia mi-a arătat-o odată pe stradă.

Părăsindu-l pe Damon, Seamus li se alătură celor două femei.

— Vreți s-o îndepărtez pe trupeșă Cherry? întrebă el.

— V-aș fi recunoscătoare, răspunse Sophie, mulțumindu-i cu un zâmbet.

Damon, care nu încetase să-l observe, se apropie la rândul său.

— Ce căutați mereu alături de soția mea? întrebă el, agresiv.

— Ce căutați alături de domnișoara Crawford? replică Seamus, cătuși de puțin încurcat.

Damon păru că-și iese din fire sub efectul indignării.

— Seamus s-a oferit să-i țină companie domnișoarei Crawford, îl întrerupse mama sa.

— Asta ar fi perfect, exclamă Damon, astfel vom avea liniște.

— Sunt încântat să vă fiu de folos, spuse Seamus clipind din ochi complice spre Zen.

Se îndepărtă și își trecu brațul pe sub cel al lui Cherry, care, întorcându-se spre Damon, propuse:

— Vom vorbi mai târziu – când vom fi singuri.

— Veniți, frumoasa mea doamnă, ați câștigat lozul cel mare, spuse Seamus îndrumând-o ferm departe de tinerii căsătoriți.

Încă pradă mâniei, Zen se lăsă condusă de Damon sub un arc de orhidee albe care despărțea salonul de sufragerie.

— Ce obrăznicie! îi șopti ea printre dinți. Cum ai îndrăznit s-o inviți?

— Dar, Zen, ce vrei să spui?

— Ai face mai bine să taci, aventurierule!

Unul lângă celălalt, în picioare, se certau adresând zâmbete amabile invitaților care se îndreptau spre bufet.

— Aventurier, eu? exclamă Damon, dar ce-

am făcut? Mai întâi, de unde acest gen de donjuan irlandez? Ce făcea oare în camera ta, în timp ce eu nu puteam să intru acolo?

— Seamus Dare este un băiat de onoare și este prietenul meu cel mai bun, exclamă ea indignată.

Apoi, adresându-se pe un ton mai blând lui Daniel, care-o trăgea de rochie, murmură:

— Da, scumpule, David și cu tine puteți rămâne lângă noi.

— Ciudat prieten! făcu Damon, reluând cearta.

— Seamus și cu mine n-am fost niciodată amanți, făcu ea scrâșnind din dinți. Nu poți scăpa astfel, atacându-mă! îi aruncă ea, înainte de a răspunde, toată zâmbet, unei invitate:

— Ah, da, dragă doamnă, Damon mi-a vorbit deseori despre dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru superbul cadou...

Capul îi exploda, inima îi bătea nebunește în timp ce mulțimea de invitați se înghesuia s-o felicite. Zen ghici la Damon o tensiune egală cu a sa.

— Mătușă Zeno, lui Curly îi este sete, îi întrerupse David, care se plictisea. Mă duc să-i dau să bea, de acord?

— Vă puteți duce afară să vă jucați, spuse Damon, dar rămâneți pe terasă, este interzis să vă apropiați de mare, ați înțeles?

— Da, unchiule Damon, răspunseră ei în cor.

— Ar fi trebuit să insist să se schimbe, murmură Zen, vâzându-i cocoțându-se pe balustradă.

— Au nevoie de aer curat, spuse Damon. Yanos trebuie să fie afară, sunt sigur că va veghea asupra lor.

Zen era pe punctul de a-i mulțumi lui Damon cu un zâmbet, dar nu făcu nimic. Mânia nu i se risipise.

— Vreau să știu totul despre raporturile tale cu Seamus Dare, începui din nou Damon, luându-l de talie. Îl credeam mult mai în vârstă.

— Îți voi răspunde dacă-mi spui de ce a fost invitată Cherry Crawford la nunta noastră.

— N-a fost invitată. În orice caz, nu de mine.

— Și te gândești că sunt atât de naivă încât să te cred?

— Ai fi și mai naivă să crezi că aș fi invitat-o... Vreau să spun...

— Cred că erai gata să spui „pe amanta mea“, nu-i așa?

— Taci, Zen, știi că nu voiam s-o văd.

— Eram la birou când ți-a vorbit și erai atât de tulburat încât ai uitat complet de prezența mea.

— Cum te-aș putea uita, atâta timp cât îmi cauți neîncetat gâlceavă și ne certăm permanent?

Zen se simți profund tulburată. Ultimele cuvinte ale lui Damon îi amintiră coșmarul

îngrozitor pe care îl avusese întorcându-se de la cabană.

— Eu... eu... dar nu ne certăm tot timpul, nu este posibil, murmură Zen slab.

— Da, aproape tot timpul. Și-mi este într-adevăr de ajuns, replică el ca în vis. Știi bine că nu sunt un mitocan, cum aș fi putut s-o invit la nunta noastră?

— Damon scumpule!

Cherry Crawford se făcea luntre și punte să înainteze. Pe trupul admirabil era mulat un taier din mătase neagră cu un decolteu profund. Fusta dreaptă și strânsă îi puneă în valoare rotunjimea șoldurilor de la care porneau picioarele lungi în ciorapi de mătase.

— Mor de dorința de a ști ce voiai să-mi spui, când m-ai sunat acum o săptămână. Îmi pare rău, n-am avut nicio clipă pentru a-ți vorbi de atunci, se sclifosi ea.

Se întoarse spre Zen și continuă:

— Să nu-mi porți pică pentru că asist la căsătoria voastră în negru, draga mea, sunt în doliu, chiar și lenjeria este neagră.

Însoți această ultimă frază cu o otheadă lascivă spre Damon.

— Sunt sigură că înțelegi, adăugă ea adresându-se lui Zen.

Pe neașteptate, Zen fu frapată de irezistibila ciudățenie a situației; îi fu greu să-și păstreze seriozitatea.

— Da, cred că înțeleg. Soțul meu a avut probabil mult de-a face cu dumneata, a fost depășit.

— Exact, aprobă Damon, prăpădindu-se de râs, ceea ce o înfioră de plăcere pe Zen.

Ochii alungiți, de căprioară, ai lui Cherry se închiseră pe jumătate în efortul de-a înțelege.

— Soția mea, explică Damon liniștit, dar fără menajamente, vrea să spună că nu crede că ai fost invitată la nunta noastră, Cherry.

O luă pe Zen de braț și o trase lângă el, atingându-i partea de sus a feței cu o mângâiere tandră.

Seamus interveni la timp.

— Vino, frumoasa mea prietenă, spuse el. Muzicanții vor începe curând, să mergem să dansăm. Ar fi trebuit să te previn să nu te atingi de Zenny Driscoll, mormăi, tachinând-o, în fața aerului său descumpănit.

— Zen Aristides, îl corectă Damon cu aroganță.

— Xenobia Driscoll Aristides, reluă Zen pe același ton.

Cei doi bărbați se priveau, Damon avea chipul dur și inaccesibil, irlandezul, un aer amuzat. Brusc, spre marea surpriză a lui Zen, expresia soțului său se destinse și izbucni într-un râs puternic, imitat de Seamus. Schimbară o lovitură de palmă.

— Ah, femeile! exclamă Seamus debordând

de-o veselă exuberanță.

— Ah, femeile! răspunse Damon.

Se aplecă spre Zen pentru a o săruta sonor pe obraz, apoi se îndepărtă cu Seamus, ca și când ar fi fost prieteni vechi.

Zen îi văzu pierzându-se în mulțime și rămase stupefiată, până când unul din numeroșii invitați îi solicită atenția.

Masa ținu toată lumea ocupată timp de câteva ore, apoi tinerii soți tăiară tradiționalul și fastuosul tort. După care, începu balul. O orchestră din cinci muzicanți se instalase pe un podium înălțat în solariu. Era o încăpere de dimensiuni spectaculoase, a cărei fațadă cu geamuri oferea o vedere extraordinară spre golful din Long Island.

Zen și Damon se găsiră o clipă la distanță de valul de invitați care mergeau dintr-o încăpere în alta.

— Dacă am înțeles bine, faci colecție de chilotei, spuse ea râzând și te bănuiesc având o slăbiciune pentru lenjeria neagră, am dreptate?

Damon o prinse de încheieturile mâinilor.

— Pledez vinovat, îi răspunse. Îmi place tot ceea ce este senzual, iar pe tine, simt că-mi vor plăcea la nebunie toate culorile curcubeului! Este cu neputință să mă gândesc la altceva și doresc doar ca invitații să plece pentru a-ți dovedi.

Zen râse. Fericită să se simtă dorită, era gata să cedeze tuturor capriciilor sale.

— Așteaptă o secundă, îi șopti ea zâmbind, de un timp nici nu i-am văzut, nici nu i-am auzit pe copii.

Se îndreptă spre ușa-fereastră ce dădea spre terasă. Damon o urmă încruntat.

— Încerci oare să mă respingi iar?

— Nu. Dar aerul tău bosumflat mi-a adus aminte de copii. Să mergem să-i căutăm.

Damon o prinse de braț, oprindu-i elanul. Își scoase haina și acoperi umerii lui Zen.

— Aerul este încă prea rece pentru ca să ieși astfel.

Se aplecă pentru a o săruta. Ești a mea, îi murmură tandru.

Traversară peluza, mână în mână. Din când în când, Zen ridica ochii spre soțul său.

Întâlnea, invariabil, privirea sa de îndrăgostit.

Încântată, plină de fericire, părea mai curând că plutește decât că merge. Damon îi strigă pe copii fără să primească vreun răspuns.

Fericirea lui Zen căpătă o nuanță de neliniște.

Ieșind din adăpostul pentru ambarcațiuni, Yanos îi strigă și el pe gemeni. Și brusc, lui Zen i se tăie respirația.

— Zen, te rog! exclamă Damon stând în fața ei. Îți interzic să te neliniștești. Sunt sigur că nu s-a întâmplat nimic grav.

— Poate, dar trebuie să-i găsim.

Damon îl chemă pe Yanos în timp ce mergea spre el cu pași mari. Zen îl urmă împiedicându-se. Sandalele cu toc din satin o împiedicau să alerge.

— Intră în casă, îi spuse Damon peste umăr, fără să-și încetinească mersul.

— Nu, făcu ea, în timp ce îngrijorarea îi sporea.

Damon n-avu timp să protesteze și îl urmă pe Yanos. În mod instinctiv, Zen se îndreptă din contră spre apă, cercetând orizontul cu privirea.

Curând, îi zări. Stăteau așezați liniștiți unul lângă celălalt pe un fel de plută din lemn. Pluteau la vreo două sute de metri de mal, împinși din când în când de bravul Curly.

Fără să ezite, Zen aruncă departe de ea haina lui Damon și-și scoase rochia de satin și sandalele.

— Damon, strigă ea, împotmolindu-se în apa ca gheața, încercând să nu ia în seamă membrele ce-i amortiseră imediat în contact cu apa.

Curly continua să-i împingă, dar obosi. Ambarcațiunea nu se îndepărtase prea mult de plajă, dar cel mai mic val, cel mai mic curent, o putea face să-și schimbe direcția... Trebuia aduși urgent înapoi.

Zen era în apă până la piept, când o mână o prinse strâns.

— Oh! Seamus, sunt fericită că ești aici. Sper că îi vom putea aduce înapoi.

Atunci îl văzu pe Damon, scoțându-și în grabă hainele. Fulgerător, fu în apă și într-un craul rapid se apropie de ambarcațiunea ușoară, pe care o împinse spre plajă. Gemenii debarcară acolo, bine sănătoși, urmați de credinciosul Curly. Zen alergă spre ei.

— Nu trebuie să mai faceți asta niciodată, niciodată, îi certă ea îmbrățișându-i cu ardoare.

Damon îi smulse din brațele ei și-i expedie în casă, în timp ce Zen îi urmă cu capul plecat. Sophie îi așteptă în hol, frângându-și mâinile și repetând nervoasă: „Mulțumesc lui Dumnezeu“. Zen fu greu de convins să-i lase pe copii îngrijirilor afectuoase ale Lonei și Mariei. Până la urmă cedă rugăminților lui Damon, care o duse în apartamentele lor.

— Îmi reproșez, îi mărturisi ea lui Damon, intrând în baia caldă, că ceea ce s-a întâmplat a fost din vina mea.

Damon se dezbracă fără să-și ia ochii de la ea.

— Yanos se crede răspunzător, Lona de asemenea și mama este copleșită de vinovăție, observă el, întinzându-se lângă Zen.

Ea închise ochii. Se abandonează stării de bine pe care i-o provoca apa caldă nervilor încordați. Damon îi masă gâtul și umerii și Zen simți cum sângele îi înviorează membrele

înghețate și în același timp că i se trezește din nou dorința pe care el i-o inspira.

— Este curios, spuse Damon, David și Daniel au petrecut mai multe săptămâni aici fără să facă nici cea mai mică prostie. Ar fi trebuit pedepsiți că n-au ascultat. Au luat capacul unei cisterne vechi, drept plută! Copiii fac uneori lucruri nebunești, încheie el.

— Mă întreb dacă mamele supraviețuiesc, făcu ea, înghițindu-și un suspin.

— Nu întotdeauna, oftă el.

Mâinile îi alunecară de-a lungul corpului său și gândurile îi luară alt curs.

— Ai făcut deseori baie aici, cu Cherry? întrebă încet.

— Nicio femeie n-a trăit vreodată și niciuna nu va trăi aici, în afară de tine. Să știi că nu mint. Este adevărat, în timpul absenței tale am avut tot felul de femei, dar nu aici.

— N-ai avut decât creaturi superbe, cu pieptul voluptuos și picioare lungi, îl ironiză Zen, mângâind părul ce-i acoperea pieptul puternic.

— Este adevărat că niciuna nu era atât de micuță ca tine.

— Știu, nu-ți plac decât femeile înalte.

— Am crezut probabil asta într-un anumit moment.

— Acum, iată-te cu o soție mică, ceea ce nu este deloc la modă.

— Sunt foarte mulțumit de asta. Așa voi evita să am un bătauș când ne plimbăm, pentru a-i descuraja pe amatori.

— Este adevărat că eu am avut foarte puțini bărbați, mărturisi Zen, mai degrabă stânjenită.

— Câțiva? spuse Damon cu o gelozie stăpânită.

— Da, mărturisi ea întorcând privirea.

Se lăsă o tăcere în timpul căreia mâinile mângâietoare ale lui Damon alunecau de-a lungul corpului său.

— Te-ai fi căsătorit cu Seamus?

„Ar fi fost o greșeală să mă căsătoresc cu Seamus, în timp ce sentimentele mele pentru Damon erau încă atât de puternice“, se gândi ea.

— Cred că mă pregăteam pentru asta, făcu ea sinceră, este un bărbat serios.

— Într-un fel, bărbatul ideal, o ironiză Damon.

— Tu m-ai întrebat...

— Știi bine ce te-am întrebat.

Ieși din bazin și luând-o pe Zen, intră în cabina de duș.

— Oh, brrr... Oprește, Damon, te rog. Detest dușurile reci, spuse ea, apărându-și sânii cu amândouă mâinile.

— De acord, spuse el cu o expresie tandră.

Lăsă apa să se încălzească și când ieși, îi dădu un prosop de baie cald.

— De ce ai făcut asta? întrebă Zen.

— O toană, răspunse el cu maxilarele strânse.

— N-o fi fost mai curând o răutate? îi sugeră Zen, pătrunzând în cameră.

Se opri. Brusc, își aminti că se afla în apartamentele lui Damon, în timp ce-și lăsase toate hainele la ea.

— Lucrurile tale sunt acolo, o încurajă Damon, arătându-i o serie de dulapuri de-a lungul pereților.

— De când?

— Din această dimineață. Le-a mutat Lona. Vrei să îmbraci din nou asta? o întrebă, cu rochia de mireasă în mână.

— Foarte bine, răspunse ea, laconic.

Se îmbrăcă în liniște. Zen surprinse de mai multe ori privirea arzătoare a lui Damon ațintită asupra ei. Puțin tulburată, avu oarecare greutate în a-și încheia butonierele mici și-i acceptă cu ușurință ajutorul. Remarcă, nu fără plăcere, cât era de elegant în costumul de culoare închisă. Îndată ce ea fu gata, o îmbrățișă și o sărută cu o asemenea pasiune, încât o ameți.

Ecol muzicii, râsetelor și clinchetelor de pahare devenea tot mai puternic, pe măsură ce coborau scara cea mare. Ținând-o încă lângă el, Damon șopti:

— Ți-am spus oare că ne vom petrece

noaptea la New York, în apartamentul meu?

— Credeam că trebuia să rămânem aici și să călătorim mai târziu, cu copiii.

Pentru a-i ține piept, se opri cu o treaptă mai sus, la nivelul lui.

— Da, dar astfel vom avea măcar o noapte complet a noastră. Am comandat șampanie și o cină... continuă ea, lăsând fraza neterminată.

— Rămâne aici cu ce să hrănești o bună parte din lumea a treia.

— Este adevărat. Mama mi-a mărturisit că erai deranjată de cheltuielile pentru această recepție, așa că am făcut să se verse aceeași sumă unor instituții de caritate.

— La care? Unei organizații imense în care doar o parte din ceea ce se donează ajunge la sărmani?

Damon oftă.

— Să ai încredere! Acești bani sunt destinați orbilor, handicapaților și retardaților mintali, îi explică el cu răbdare.

— Mulțumesc! Este cel mai frumos cadou de nuntă pe care mi-l puteai face.

— Ești femeia cea mai dezinteresată pe care o cunosc. Oare, într-adevăr, nu-ți dorești nimic pentru tine?

— Ba da, evident! Brecul este foarte practic, dar ar fi mai plăcut să am...

— Du-te în garaj. Vei găsi acolo o Corvette. N-am îndrăznit să-ți spun despre ea, de teamă

să nu te superi.

Zen ridică spre el o privire plină de surpriză. Oare auzise bine? Se temea de mânia sa! Era de necrezut!

Damon o sărută pe buze.

— Să mergem s-o vedem, șopti ea, în timp ce i se muiau picioarele.

— Xenobia, bombăni Damon, este un obicei foarte prost să mă respingi imediat ce vreau să-ți dovedesc dragostea mea.

— Atunci, alege un loc mai intim.

Ea scoase un strigăt ușor când Damon o prinse în brațe și începu să urce din nou scara.

— Unde te duce unchiul Damon, mătușă Zeno? Întrebă David care sosi în acel moment, însoțit de Daniel.

Damon o așeză pe Zen pe pământ și coborî cu ea spre copii. Apoi se așeză pe vine în fața lor și spuse pe un ton fără replică:

— Nu trebuie să mai repetați niciodată ceea ce ați făcut astăzi. Bunica și mătușă Zeno erau foarte îngrijorate.

— N-o să mai facem, mătușă Zeno, promiseră ei într-un glas.

Intrară împreună în salon, oprindu-se ici și colo pentru a răspunde celor care cereau noutăți despre salvare.

— Acum ne vom simți toți foarte bine, o asigură ea pe Sophronia, una dintre mătușile lui Damon.

— Pe vremea mea, afirmă mătușa, timerii căsătoriți nu se aruncau în apă. Dar sunt fericită că au fost salvați copiii. La urma urmei, sunt niște Aristides, adăugă ea agitând o mână fină și îngrijită.

Zen se îndepărtă, exasperată.

— Familia ta este...

— Oare nu ești mândră să simți cât de importantă ești pentru ea? o ironiză Damon.

— De ce nu-i dai ceva bani? Sărmana, pare că moare de foame, răspunse Zen.

Tocmai o văzuse pe bătrâna doamnă vârând în gura sa mică o ciupercă umplută, înfășurând altele într-un șervețel și strecurând totul într-o sacoșă imensă.

— Mătușa Sophronia are milioane, draga mea. Deține o proprietate cu circa treizeci de servitori, n-a pierdut niciodată în viață vreun bănuț.

— Dar tocmai fură mâncare, spuse ea, cu ochii măriți de mirare.

— Este întotdeauna la fel. Nimeni nu știe ce face cu proviziile, dar poți fi sigură că nu se vor strica. Mătușa Sophronia este foarte econoamă.

Damon o conduse pe Zen spre pista de dans. O strânse cu dragoste, în timp ce ea continua să-i supravegheze pe copii și activitățile curioase ale mătușii Sophronia.

— Cred că pleacă... dar da, pune o sticlă de

șampanie în paporniță.

— Îi va înmâna totul șoferului și se va întorce să ia mai mult, îi explică Damon fără s-o privească.

— Asta nu pare să te deranjeze?

— Nu, se ocupă de mai multe acțiuni și cred că o face în profitul nevoiașilor. Asta nu mă deranjează. De fapt, chiar o admir.

Lui Zen îi fu rușine de raționamentul său pripit. Valsă cu Damon în jurul solariului, dar îl simți încordat și nemulțumit.

— Ce ai? îl întrebă, sensibilă la nervozitatea lui.

— Tocmai ne-am căsătorit, dansăm unul lângă celălalt și soția mea se interesează mai mult de invitați decât de soțul ei.

— Îmi place enorm să dansez cu tine, afirmă ea mișcată.

— De unde să fi știut? Am dansat atât de rar împreună, răspunse Damon posomorât.

— Vă pot întrerupe? interveni Seamus despărțindu-i pe soți exact în acea clipă.

Îndată ce fură pe pista de dans, tempoul se acceleră. Fără să se atingă, Seamus și Zen urmară în perfectă armonie ritmul nestăpânit pe care-l impunea orchestra. Ceilalți dansatori se îndepărtară pentru a admira evoluția lor grațioasă. Se roteau, se învârtteau în jurul lor, se îndepărtau și se apropiau, fără niciun pas greșit.

Îndată ce melodia se sfârși izbucniră aplauze și Seamus, luând-o pe Zen în brațe, o sărută pe gură.

— Să mergem, făcu Damon smulgându-și soția de lângă cavalerul său.

Zen hotărî să se supună, deși i-ar fi plăcut să continue.

— Imediat, răspunse ea, urc să mă schimb și sunt a ta.

Lona o ajuta la ultimele pregătiri când se ciocăni la ușă.

Fără să aștepte, Sophie intră contrariată.

— Nu știu prea bine dacă trebuie să râd sau să plâng, începu ea direct. Sora mea, tocmai îi împoaie capul lui Damon cu cele mai rele cancanuri și în timp ce-o ascultă, el bea whisky după whisky.

— Nu-ți fie teamă, voi conduce eu, o asigură Zen.

— Nici măcar nu mă gândeam la asta, răspunse Sophie. Damon nu permite nimănui să conducă, doar șoferului. Nu, mi-e teamă să nu devină violent, adăugă ea strângând din buze. Ar fi extrem de jenant.

— Nu-ți face griji. Damon este întotdeauna foarte corect, afirmă tânăra femeie închizând cu greutate fermoarul fustei.

— Când ești tu în joc, nu este niciodată el însuși, răspunse Sophie. Sunt mirată că ieși asta atât de ușor, soțul tău este teribil când se

simte amenințat în masculinitatea sa.

Zen ghici enervarea soacrei sale. Își verifică machiajul și se declară gata de plecare.

— Ce vrei să fac? o întrebă ea.

— Du-l departe de aici și evită să vorbești în seara aceasta despre irlandez. Este un bărbat fermecător, Xenobia, dar...

Așteptă ca Lona să părăsească încăperea, apoi adăugă:

— Damon îmi amintește că unul dintre strămoșii soțului meu era originar din Mani, de unde provin cei mai geloși bărbați din Grecia.

Zen fu impresionată de aerul său grav.

— Mi se pare că totul este calm, îi spuse ea, bătând-o ușor cu afecțiune pe mână, în timp ce coborau scara.

Când intră în salon cu Sophie, Zen îl văzu mai întâi pe Damon care golea dintr-o înghițitură un pahar de whisky. Apoi le zări Seamus și veni în întâmpinarea lor.

— Cu siguranță, vrea să-și ia la revedere, îi explică Zen soacrei sale. Cred că trebuie să se întoarcă în Irlanda curând.

— Prea târziu, șopti Sophie.

Urmărind privirea soacrei sale, Zen sesiză într-o clipă situația. Cu chipul aspru, Damon se îndrepta spre micul lor grup cu pași mari, furioași. Neliniștiți, invitații se dădeau de-o parte la trecerea sa.

— Damon, îl strigă ea încet, așezându-se în

fața lui.

El o prinse de talie, o ridică de parcă ar fi fost o păpușă și o așeză alături. Damon se pregătea să se arunce asupra lui Seamus care-l privea mirat, în timp ce mulțimea observa scena încremenită.

Mânată parcă de un resort, Zen, părăsindu-și locul, se așeză între cei doi bărbați. Se aruncă în brațele lui Damon și începu să-l sărute cu pasiune.

Acesta se destinse și ea slăbi strânsoarea pentru a-i permite să-și recapete respirația.

— Damon, îi murmură, suntem căsătoriți.

— Nu vreau să te sărute el, replică acesta în șoaptă, fără să se îndepărteze.

— Seamus mi-e prieten. Între prieteni, este normal.

El se îndepărtă, ținând mâinile pe umerii soției sale.

— S-o ștergem, răspunse, cu o voe gravă.

— Damon, îi șopti ea la ureche, vrei să conduc eu, sau preferi să chem șoferul?

El scotoci prin buzunare și scoase cheile de la mașină.

— Ține, spuse el, condu. Cred că este mai prudent.

Zen respiră, în sfârșit conștientă că evitase o dramă. Cu un oftat de ușurare, își luă rămas-bun de la Sophie și de la prietenii săi.

Incorrigibilul Seamus o prinse din nou de talie și

o sărută pe buze.

Când ajunseră în garaj, Yanos le pune valizele în portbagajul mașinii. Damon deschise portiera de la Ferrari și se prăbuși pe scaunul pasagerului.

— A băut mai mult decât trebuia, kyria Xenobia, murmură bătrânul zâmbind.

Zen se aplecă spre Yanos și îl sărută afectuos pe obraz.

— Să ai multă grijă de copii, îi recomandă ea, înainte de a se așeza la volan.

— Așa, ai reușit să-i săruți pe toți bărbații prezenți, cu excepția soțului tău, bombăni Damon.

— Greșit. Să fi uitat deja că nu sunt cinci minute de când te sărutam?

— Îmi amintesc fiecare mângâiere, fiecare sărut și fiecare îmbrățișare. N-am uitat nimic încă de prima dată, îți amintești? Navigam toată ziua pe vasul meu cu pânze în plină mare, înainte de a arunca ancora, ții minte?

— Chiar este momentul să vorbim despre asta?

— Cu siguranță. Este momentul. Atunci erai a mea, voiai să fii a mea. M-ai rugat să te iau, voiai ca eu să fiu prima și singura ta dragoste. Îți amintești?

Cuvintele lui Damon, în care se percepeau regrete și amărăciune, o impresionară pe Zen până în adâncul ființei sale, trezindu-i dorințele.

El nu înceta să vorbească, evocând îmbrățișările lor până în cele mai neînsemnate detalii.

Eforturile pe care ea le făcea să se concentreze asupra circulației erau zadarnice. O copleșiră amintirile.

„Te vreau, Damon. Este oare atât de rău?” se auzea spunându-i... „Vreau să mă iubești!”.

„Ești doar o copilă”, îi murmurase el cu o voce răgușită. O dezbrăcase de costumul de baie și o sorbise pur și simplu din ochi, timp de câteva secunde. „Pielea, ochii și sânii tăi atât de frumoși... Oh, draga mea iubită...” îi șoptise așezând-o pe patul mare din cabina din față.

Și o mângâiase până când trupul său înfierbântat pornise să-l întâlnească pe al lui.

Își petrecuse noaptea cu Damon, pe rând înspăimântată și încântată față de dorința sa ce renăștea permanent.

Orbită de circulația din Manhattan, Zen făcu un efort pentru a-și alunga gândurile.

— Întoarce aici și urcă pe Park Avenue, îi indică Damon. Dar tocmai atunci m-ai decepționat, când te credeam toată a mea, m-ai părăsit.

— Nu-mi juraseși oare că voi fi singura femeie din viața ta și m-ai înșelat...

— Mă părăsiseși atunci... Nu mă vei mai părăsi niciodată, Xenobia Driscoll Aristides.

— Este o amenințare? întrebă Zen, pradă

mâniei.

— Da! Sunt capabil de orice pentru ca să rămâi lângă mine.

Se aflau deja în garajul subteran al imobilului în care locuia Damon și ea încerca să aranjeze mașina. Dar de enervare făcu o mișcare prea bruscă și zgârie ușor caroseria Ferrariului de un stâlp de ciment.

— Xenobia, oprește! strigă Damon sărind din scaun.

— M-ai scos din sărite. Totul mergea bine înainte de a începe să mă necăjești.

— Știi cât mă va costa această glumă?

— Îmi pare rău. Dacă vrei, voi plăti eu reparația. Este un accident.

— Ca întotdeauna, spuse el, extenuat.

Orbită de mânie, Zen se grăbi spre unul din ascensoare, fără să-i acorde nicio atenție lui Damon care încerca s-o rețină.

Ascensorul își opri cursa până la urmă într-un vestibul îngust, în fața a două uși. Una dintre ele se deschise și un bărbat mustăcios o întrebă cu răceală:

— Sunteți o prietenă a familiei Winthrop?

Înainte ca ea să poată răspunde, Damon ieși la rândul său din ascensor cu un aer contrariat.

— Ah! iată-te! spuse el. Îmi pare rău Aubrey. Iartă-ne, Zen a greșit.

— Nicio problemă, replică acesta din urmă. Femeilor frumoase le este permis orice.

Damon apăsă pe buton și ușa se închise.
— Și tu gândești la fel? întrebă Zen.
— Să gândesc ce? replică el cu o voce mahmură.
— Că sunt frumoasă?
— Da, și asta m-a chinuit mult de ani de zile! Ești mult prea frumoasă.

Capitolul 9

Ajunseră în sfârșit pe un alt palier ce se deschidea direct în apartamentul lor. Surprinsă, Zen pătrunse într-o încăpere rotundă, decorată cu un admirabil covor de China, albastru închis, în mijlocul căruia se detașa un cadran solar, bej.

Pășind pe covoarele vechi, aruncate peste o mochetă, Damon o precedă în altă încăpere. Mergând drept spre bar, își turnă un pahar cu whisky.

— Ce lux! exclamă Zen.

— Nu-mi spune că trebuie să vând totul, pentru a împărți banii actorilor sărmani din Dublin, spuse Damon ironic.

— Mă îndoiesc că un alt whisky îți ușurează durerea de cap, îl contră ea.

— Nu mă doare capul, îi răspunse Damon fără amabilitate.

— Mahmureala, dacă preferi.

— Mă duc să fac un duș, tu poți folosi baia

care este lângă cameră, îi spuse îndepărtându-se.

— Nu-mi imaginam noaptea nunții mele cu un soț pilit, remarcă ea.

Îl văzu încordându-se, dar rămase tăcut și nici măcar nu se întoarse. Zen se îndreptă spre baie, reproșându-și această provocare inutilă.

Sub duș, se săpuni îndelung. Apoi își perie părul, lăsându-și buclele să-i cadă pe umeri. Scoase din valiză faimosul caftan de la Charine, care îl învelise în numeroase hârtii de mătase. Apoi, deschizând cutia de bijuterii ce aparținuse mamei și surorii sale, Eleni, alese o pereche de cercei vechi, din topaz, ale căror prisme atârinate de un lănțișor îi dansau de-a lungul obrazilor.

— Par ieșită dintr-un harem! își spuse, zărindu-și imaginea în oglindă.

Pentru a-și completa toaleta, deschise flaconul mare de parfum Xenobia, pe care Thag îl crease special pentru ea. Se parfumă la încheieturile mâinilor, la ceafă și adăugă câteva picături la îndoitura genunchilor.

Astfel gătită pentru seducție, străbătu din nou salonul mare și coborî o scară în spirală pentru a i se alătura lui Damon.

Înfășurat într-un halat grena de casă, el stătea în fața șemineului, cu o ceașcă de cafea în mână.

Tiptil, Zen se așeză în fața unei lămpi care o

lumină din spate. Timp de câteva secunde privi chipul lui Damon, căruia reflexele flăcărilor îi dădeau o expresie demonică.

Făcu un pas și foșnetul caftanului său îl făcu să întoarcă puțin capul. Se îndepărtă încet și o contemplă, privirea plimbându-i-se de la vârful papucilor până la păr.

— Este înnebunitor de sexy, rosti el cu greutate.

Se apropie pe nesimțite de ea.

— Ai un corp perfect. Mic, subțire și admirabil proporționat, murmură.

— Damon, te rog, am impresia că ochii îți aruncă flăcări și îmbrăcămintea îmi va arde.

Totuși, pentru că papucii îi păreau bătuți în cuie pe sol și ea nu se mișca, Damon se apropie cu încetineala unui vânător gata să-și prindă prada.

— Acum îmi aparții, șopti el cu un râs aspru.

— Și reciproc! Tu îmi aparții în egală măsură, răspunse Zen plină de îndrăzneală.

Stăteau față în față. Fără să o atingă, Damon înclină capul și-i sărută buzele cu o insistență plină de blândețe.

— Am o surpriză pentru tine.

— Iar! În tot timpul zilei n-ai încetat să-mi faci surprize, răspunse Zen, tachinându-l. Văzându-i fața întunecându-se, adăugă:

— Nu, să nu crezi că vorbeam de cât ai băut.

El o făcu să tacă printr-un gest și o duse spre masă.

— Maria ne-a făcut o prăjitură de nuntă. A păstrat partea superioară pentru a o congela și o vom avea anul viitor, la prima noastră aniversare. Gustă, este o prăjitură cu miere, cum se face în Grecia.

El desfăcu o sticlă de șampanie și-i turnă o cupă lui Zen, după care își umplu propria ceașcă de cafea.

— Dar și mie îmi place cafeaua, protestă Zen.

Îi dădu ceașca lui, în care ea își muie buzele.

— Nu, nu-ți place cafeaua turcească, îi replică el râzând de strâmbătura sa. Și apoi, eu am băut deja mai mult decât ar fi trebuit.

— Damon, nu-ți reproșam... te asigur.

— Aveai absolută dreptate. Nicio femeie n-ar trebui să-și petreacă noaptea nunții cu un soț beat.

Îi puse lui Zen în gură o bucată de prăjitură, dar nu-și putu stăpâni o mișcare de-a se da înapoi și o privire bănuitoare când ea făcu același lucru.

— Lasă mai întâi cuțitul, îi ordonă. Apoi, prinzând-o de încheietura mâinii, înghiți prăjitura, frecându-și îndelung limba peste buze pentru a aduna bucățelele rămase lipite.

Zen îl observa și emoția îi făcu inima să bată într-un ritm accelerat, ca un metronom

dereglat. Fu frapată de frumusețea lui, niciodată nu cunoscuse un bărbat cu o gură atât de perfect senzuală. Avea nu nas puternic și nobil, iar ochii întunecați erau extraordinar de expresivi. Fără să se gândească, ea ridică mâna pentru a-i mângâia conturul feței.

— Neglijența ta este o armă periculoasă, ar trebui să-l declari la poliție, glumi Damon, palpând materialul, ușor ca aerul, al hainei sale. Nu te-ai schimbat, ești ca la douăzeci de ani, când te-am cunoscut.

— Oh, ba da, m-am schimbat teribil, făcu ea respirând cu greutate.

— Nu, ești la fel ca în amintirea mea. Mă întreb dacă vei accepta să ai copii, de teamă să nu-ți strici silueta.

— Ești un prost! Maternitatea este un lucru romantic, răspunse ea, lăsând ochii în jos.

— Trebuie să înțeleg că vom avea copii mulți?

— N-ai spus niciodată că vrei să ai copii. Vreau să spun, alți copii.

— Un copil al meu și al tău! Oh, bineînțeles Xenobia, ar fi minunat.

Luând-o de mână, o conduse în celălalt capăt al încăperii, unde două canapele erau așezate față în față. Apăsă pe un buton și un alt divan apărură între cele două, formând un pat imens.

— Fără îndoială, este ceea ce se cheamă

capcana pasiunii, exclamă Zen. Presupun...

— Mai ales să nu presupui nimic. Am pus să se facă această instalație după logodna noastră. Ascultă.

Manevră un alt buton și se auzi o muzică în surdină.

— Există de asemenea un televizor și un bar, îi enumeră el cu mândrie.

— Și toate acestea, pentru a seduce! glumi Zen.

Damon deveni stacojiu și ea adăugă în grabă:

— Damon, nu pot să cred, iată-te din nou ofensat. De ce te superi pentru atât de puțin? De când m-am căsătorit, te lași permanent descumpănit, tu care mai înainte păraai atât de sigur de tine.

— Asta pentru că viața mi s-a schimbat. Acum sunt un bărbat serios, soț, tată de familie, răspunse el puțin domolit. Și trebuie să-mi supraveghez soția, mereu gata să mă bănuiască, în cazul în care nu este în curs de a încerca să mă suprime cu ceea ce numește accidente.

— Dar sunt accidente adevărate, protestă ea, fericită să poată glumi cu el. Și cum te culci în patul acesta extraordinar?

— Ușurel.

O luă în brațe ca pe o copilă și așezându-se în mijlocul patului, o puse pe genunchi. Îi

scoase papucii pe care îi avea în picioare și-i sărută tandru gleznelor.

— Să fii oare fetișist? îl întrebă ea, retrăgându-și piciorul pe care-l gâdila.

— Nu, dar piciorul tău ar putea fi fetișul meu, îi replică el, mușcându-i degetele. Cu riscul de a mă repeta, trebuie să-ți spun că ai cel mai frumos corp din lume.

— Ești nebun, murmură Zen.

Orice inspirație pentru o replică promptă îi dispăru.

Savura cu toate simțurile admirabilele senzații pe care i le procurau mângâierile soțului său. Damon șopti:

— Să fi fost, din întâmplare, în măsură să pregătești cu minuțiozitate unul din acele accidente al cărui secret îl deții și care ar putea să mă înnebunească?

— Dar este foarte rău că gândești așa! Se agăță de gâtul său, în timp ce el făcea să-i alunece caftanul de pe umeri, pentru a o dezbrăca total.

— Îți va fi destul de cald, draga mea? o întrebă așezând-o pe pat.

Mereu alături, fără să-și ia ochii de la ea, își scoase halatul de casă.

— Ard, murmură ea, privindu-l admirativ.

Damon își afundă capul în părul său și îi sărută ceafa. Zen era conștientă în mod curios de fiecare parte a corpului său, care una după

alta, pretindea atenția lui Damon. În același timp, i se părea că plutește prin încăpere.

— Este bine, șopti ea.

— Bine? Dar ai mii de locuri ascunse.

Mâinile i se afundară în părul des al lui Damon, pe care-l pieptănă în răspăr, cu degetele îndepărtate, plăcându-i să-l simtă rezistând sub mângâierea sa.

— Damon, îl întreabă, vom lăsa apartamentul așa cum este când vor fi băieții aici?

— Ce? Care băieți? Damon nu reușea să-i urmărească gândul. Xenobia, lăsa el să-i scape, cu nerăbdare. Ne pregăteam să facem dragoste. N-am putea vorbi despre copii mai târziu?

— Da. Desigur. Credeam că un bărbat nu poate face dragoste când a băut prea mult, adăugă ea.

— Ce? Înălță capul, cu părul pe care i-l ciufulise, ridicat.

Ei îi fu greu să-și stăpânească un râs nervos. Uluit, Damon o privea ca și când o vedea pentru prima dată.

— Nu dorești să faci dragoste? o întreabă sever.

— Ba da, spuse ea, dând frâu liber bucuriei.

I se părea foarte caraghios, cu părul ciuflit și ochii scânteind în penumbră, marcați de-o expresie de intensă surpriză. Era fericită și fericirea îi exploda în mici hohote de râs.

Însă îl simți cum, furios, se îndepărtă de ea.

— Nu pleca, îl rugă. Da, într-adevăr, te doresc. Dar știi, este prima dată când mă căsătoresc și acum totul pare diferit.

O luminiță îngrijorătoare trecu prin privirea lui Damon și Zen se grăbi să precizeze:

— Este foarte greu de explicat. Dar, te rog, nu te supăra.

El o făcu să se întindă și se aplecă asupra ei. Respirația grea îi tăie emoția puternică.

— Ai dreptate. De ce să mă supăr? Ar trebui să mă bucur că am un clown în pat. La urma urmei, este o experiență cu totul nouă și pentru mine. Să mă ierți, dar nicio femeie n-a răs vreodată în timp ce făcea dragoste.

Trupul lui apăsa cu toată greutatea peste al ei și respirația îi era sacadată. Zen încercă să protesteze, dar vorba îi fu tăiată:

— Taci, nu mai vreau să aud nimic. Mi-e de ajuns.

Ea rămase tăcută și supusă în timp ce era acoperită de sărutări și mâinile lui o mângâiau.

Se miră cu aceeași pasiune care, ca de fiecare dată îi înălța dincolo de ei înșiși.

Când se trezi, câteva ore mai târziu, el nu mai era alături. Zen se așeză, își scutură perna și schiță o mișcare de-a se ridica; i-ar fi plăcut să știe unde era Damon. Dar, complet epuizată, căzu din nou într-un somn greu și agitat.

Mult timp mai târziu se trezi din nou tresărind, cu cearșafurile înfășurate în jurul trupului. Era încă singură.

Se ridică oftând și trecu în baie unde bău unul după altul mai multe pahare de apă rece.

Unde era oare Damon? Plecase?

Scotoci în valiză pentru a găsi un capot, evitând cu privirea caftanul șifonat care zăcea pe mochetă, acolo unde îl lăsase Damon să cadă.

Începu să umble fără rost în semiobscuritatea apartamentului, care se lumina de slaba licărire a zorilor pătrunzând prin perdelele de voal de la fereastra mare cu geamuri. Încă obosită, se pregătea să revină în camera sa, când auzi un geamăt înăbușit. Se opri brusc, întorcând capul în direcția de unde venea zgomotul și-l văzu pe Damon întins cât era de lung pe unul din divane, cu capul înfundat în perne.

Ea luă paharul pe care-l ținea încă și adună sticla ce zăcea pe jos. „Sper că n-ai golit această sticlă, bietul meu iubit, altfel te vei trezi cu o teribilă durere de cap“, se gândi. Se aplecă foarte aproape de el. Respirația grea și chinuită n-avea totuși nimic anormal.

Se întinse din nou pe pat fără să reușească totuși să adoarmă. Își ocupă mai multe ore născocind, apoi respingând, tot felul de supoziții pentru a explica purtarea ciudată a

soțului său. Niciuna nu-i păru mulțumitoare. Era oare atât de nefericit că se căsătorise cu ea, încât trebuise să se îmbete pentru a uita? Se simțise rănit în masculinitatea sa când își bătuse joc cu drăgălășenie de beția lui? Damon pe care-l cunoscuse atât de bine odinioară, nu s-ar fi lăsat descumpănit de un asemenea incident.

Se ridică până la urmă pe la mijlocul dimineții și începu să pregătească un mic dejun copios. O întrerupse soneria telefonului.

— Xenobia, spuse Sophie de la celălalt capăt al firului. Îmi pare rău că te deranjez. Lui Thag și mie ne-ar face plăcere să plecăm într-o excursie de-o noapte la Saratoga. Îi vom lua pe copii să viziteze muzeul de base-ball a doua zi.

— Este o călătorie lungă, răspunse Zen. Mi se pare că ar trebui să vă luați mai mult timp. Sophie oftă ușurată.

— Da, continuă ea, ar fi mai plăcut. Seamus ne va însoți, Daniel și David îl adoră și n-am vrea să se întoarcă în Irlanda fără să vadă nimic din America.

— Este o idee foarte bună. Sărută-i pe copii din partea mea. Pe vineri, încheie ea.

Zen termină de făcut ochiurile, făcu câteva felii de pâine prăjită și puse ceștile și cafeaua pe masă.

— Așteptai pe cineva, întrebă Damon în spatele ei, sau este pentru mine?

— Este pentru tine, Dracula, răspunse ea, străduindu-se să aibă umor. În cazul în care nu preferi, în această dimineață, o transfuzie de sânge.

— Mulțumesc, scumpă logodnică a lui Frankenstein, scrâșni din dinți Damon. Ciudat, n-am observat că erai înzestrată cu umor negru. Poate eram prea ocupat să-ți evit săgețile?

Zen așeza în fața lui o ceașcă de cafea și o farfurie cu ouă, pe care acesta o privi câteva clipe cu un aer dezgustat.

— Ce ți-ar plăcea să facem astăzi? îl întreabă ea cu amabilitate.

— Credeam că ar trebui să ne întoarcem acasă.

— Tocmai a sunat mama ta, pleca la Saratoga cu copiii și cu Seamus.

— Seamus? o întrerupse Damon. Este încă acolo?

— Da. Mama ta nu voia să se întoarcă în Irlanda fără să fi văzut nimic din America.

— Bravo!

— Așadar, ce vrei să faci? În definitiv, este luna noastră de miere.

— Nu eu sunt cel căruia trebuie să i se amintească, îi replică el prompt.

— Să fie oare, din întâmplare, o avertizare? Ai interpretat greșit râsul meu...

— N-am interpretat absolut nimic, o

întrerupse el. Acum, dacă-mi permiți, mi-ar plăcea să mă îmbrac.

Și plecă.

Zen se plimbă fără țintă prin apartament examinând toate încăperile în amănunțime. Ajunse la concluzia că nu se simțea în largul său în acest decor prea modern.

— Poți să schimbi decorarea, dacă aceasta nu-ți place, declară Damon ajuns în spatele ei.

Surprinsă, Zen lăasă să-i scape un os de balenă sculptat, pe care-l ținea în mână.

— De câte ori va trebui să te rog să nu mai apari astfel? Aș fi putut sparge acest obiect de artă!

— Nu-ți place apartamentul, nu-i așa? Ei bine, schimbă-l. Ești la tine acasă.

— După părerea mea, este puțin prea modern.

— Redecorează-l complet. Acum dispui de fonduri nelimitate. Poți face orice.

Zen înălță capul pentru a-l cerceta. Chipul lui avea o expresie sarcastică ce o neliniști. „Oare ce și-o mai fi imaginat pentru a se chinui?” se întrebă ea.

— Ai vrea să faci un tur în Central Park? continuă Damon.

— Te simți destul de bine?

— Da, merge.

Zen deschise gura pentru a dezaproba proasta lui dispoziție, dar chipul încruntat o

făcu să-și schimbe părerea.

Urmară în tăcere aleile aglomerate de alergători și persoane ce se plimbau. Merse de-a lungul lacului și se aflară curând în vecinătatea străzii 5. Zen începu să se neliniștească de aerul posomorât al lui Damon. Îl luă de braț și se cuibări lângă el.

— Dacă îți este frig, ne putem întorce, mormăi el.

— Nu, îmi place foarte mult să mă plimb. În Irlanda, mergeam enorm pe jos.

Damon se destinse și îi luă mâna în a sa.

— Este mult timp de când nu m-am mai plimbat prin New York, uitasem cât este de frumos orașul primăvara.

— Este un oraș minunat, mi-a lipsit foarte mult când eram la Dublin.

— Este tot ce ți-a lipsit? o întrebă el cu rezervă.

— Nu, murmură Zen, cu vocea încărcată de subînțelesuri.

— Mi-a făcut bine aerul, mărturisi el după un timp, am mintea mai limpede.

Atmosfera se făcu brusc mai caldă, primăvara mai impresionantă și Zen se simți mai ușoară. Era pe deplin pregătită pentru fericire.

Damon opri un taxi.

— Unde mergem? întrebă, retrăgându-se lângă ea pe banchetă.

— Așteaptă, vei vedea, îi șopti Damon la ureche. Să încercăm să profităm de libertate.

Ea privi cu plăcere defilând străzile ce-i erau familiare.

— Iată Greenwich Village, remarcă, Washington Square, nu-i așa? Unde...

Se opri brusc, abandonându-se valului de amintiri.

Coborâra în față la Village-Deli, un magazin tipic de cartier, jumătate băcănie, jumătate restaurant.

— Îți amintești? șopti Damon.

— Da, venisem în oraș cu autobuzul colegiului. Mă așteptai și m-ai adus aici pentru masa de prânz. Apoi te-am așteptat acasă la tine, deoarece trebuia să-ți petreci după-amiaza la birou. În seara aceea...

— Am mers la cinema, o întrerupse el și într-un local de noapte unde am dansat.

Damon comandase somon, varză marinată și cafea. Se duseră să se așeze la o masă micuță, în spatele sălii.

— Nu mă simțeam în largul meu, îmbrăcată ca o școlăriță printre rochiile de seară, își aminti Zen. Închise ochii, parcă pentru a-și savura mai bine amintirile.

— Te găseam adorabilă.

El îi oferă niște somon, înfășurat în vârful furculiței și ea îl înghiți imediat.

Damon râse pe înfundate în fața plăcerii

sale evidente.

— Eram foarte impresionată, continuă Zen. Nu văzusem niciodată în viața mea atâtea celebrități și toată lumea venea să-ți vorbească.

— Nu-mi amintesc de nimic – în afară de tine. Erai adorabilă, mult prea tânără, dar adorabilă.

— Nu prea tânără pentru a face dragoste, spuse ea cu indignare.

— Nu. Dar eu aveam douăzeci și opt de ani și terminasem de mult universitatea. Câștigasem deja primul meu milion.

Zen își afundă privirea în adâncul ochilor întunecați și uită replica acerbă care era pe punctul să i-o adreseze.

— De ce m-ai părăsit?

Aceste cuvinte rostite cu o voce joasă, cu intensitate, îi făcură inima să-i bată cu putere. Oare de ce plecase? Nici ea însăși nu mai știa. Probabil teama o alungase de cealaltă parte a oceanului.

— După plecarea ta, mama mi-a explicat mașinațiile mătușii mele pentru a te îndepărta. Dar îți purtam pică pentru asta, tu erai cea care mă părăsise. O privi cu un zâmbet tandru și continuă: începusem să detest toate femeile. Cred că mama și-a dat seama de asta și de aceea a insistat să-ți scriu. Eu nu voiam să-ți cer să te întorci. Suferința mi se potolise și nu

voiam să-mi redeschid rana.

— Eu credeam că te urăsc, admise Zen, stânjenită. Dar când te-am revăzut, am știut imediat că mă mințisem.

— Am fost niște proști, șopti ea, urcând în taxi.

— Cei mai mari proști din lume, insistă el, sărutându-i buzele.

Zen scoase un oftat de mulțumire când simți brațele lui Damon strângându-se în jurul taliei sale.

— Când eram despărțiți, aveam deseori același vis: îmi jurai că niciodată nu mă vei mai ține în brațe și că nu mă vei mai iubi niciodată... Era un adevărat coșmar.

— Draga mea, nu ne vom mai despărți niciodată, îți promit, jură Damon, strângând-o mai puternic.

Capitolul 10

Seara se duseră să vadă o comedie muzicală al cărui ritm năvalnic și umor neîntrerupt stârni entuziasmul publicului.

Participând total la spectacol, Zen râdea și bătea măsura. Când cortina căzu, îi fu oarecum greu să revină la realitate.

Damon, care o observase cu plăcere, îi puse un braț în jurul umerilor.

— Să rămânem așezați până când mulțimea

se împrăştie, o anunţă. Avem timp.

Printre cei câţiva întârziaţi care se îndreptară în acelaşi timp cu ei spre ieşire, Damon recunoscu şi salută una din cunoştinţele sale. Zen fu conştientă că o măsurase din cap până în picioare.

— N-are rost să ne grăbim, făcu Damon, când ajunseră la intrare. Plouă şi oamenii se înghesuie pentru un taxi. Maşinii îi va fi greu să se apropie.

Plimbă peste însoţitoarea sa o privire posesivă şi încărcată de apreciere.

— Mă feresc totuşi să te scot astfel îmbrăcată, glumi el. Semenii cu o rază de lună.

Privirea sa expresivă parcă o atingea.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că această culoare se poate potrivi cu cea a părului tău şi cu toate acestea, eşti încântătoare.

— Este prima dată când port roz, răspunse Zen, dar mama ta şi Charine erau convinse că îmi va veni bine.

Zen nu se putu împiedica să nu fie tulburată de intensitatea privirii soţului său. Cu un gest timid şi graţios, întinse volanul de un roz pal care îi împodobeşte jupa scurtă. Privirea lui Damon urcă încet de la vârful pantofilor argintii la corsajul foarte simplu pe care două bretele foarte fine îl reţineau pe umeri. Un şal din dantelă veche pe care i-l oferise una din mătuşile soţului şi o poşetă mică, neagră,

completau această ținută foarte elegantă.

— Ești cea mai frumoasă femeie prezentă în această seară aici și, dacă n-am fi fost deja căsătoriți, aș fi încercat să te seduc!

— Voi, grecii, aveți într-adevăr tendința să spuneți extravagante, răspunse Zen.

— Sunt american, ca tine, adorabila mea mică soție, replică el, sărutând-o pe frunte.

— Se uită oamenii la noi, făcu Zen jenată.

— Cu atât mai bine, lasă-i s-o facă.

Se aplecă spre ea și-i mușcă în joacă buzele. Apoi, trecându-și brațul în jurul taliei sale, o conduse spre holul teatrului. Supraveghea cu coada ochiului mașinile ce se încrucișau în căutare de pasageri și, curând, îi făcu semn șoferului său.

Instalată confortabil pe scaunul capitonat, Zen se abandona cu totul îmbrățișării soțului său. Privea cu un aer distrat picăturile ce se împrăștiu pe geamurile limuzinei. Simțea că niciodată nu fusese mai fericită.

Mașina îi lăsa în fața unui cabaret la modă. În interior, oamenii se călcau în picioare.

— Bună seara, domnule Aristides. Încântat să vă revăd, îl salută șeful de sală.

Căuta în mod vizibil să-și amintească numele persoanei care îl însoțea în acea seară pe acest excelent client.

— Bună seara, Leonard, îl întrerupse Damon. Iubito, ți-l prezint pe Leonard.

Şeful de sală îi conduse spre o masă ascunsă de un paravan de plante verzi.

— Masa dumneavoastră domnule Aristides, declară el, devenit rece şi ceremonios.

Zen lăasă să-i cadă de pe umeri şalul superb pe care i-l oferise mătuşa lui Damon. Râse uşor şi se aplecă spre soţul său.

— A ghicit că nu prea doreai să fii recunoscut ca un obişnuit, nu-i aşa?

— Nu ţi se poate ascunde nimic, draga mea. Este neplăcut să ai de soţie o vrăjitoare.

— Şi căreia nu-i prea place că ai venit aici cu alte femei, replică ea.

Chelnerul aduse un whisky pentru el şi o sticlă cu apă minerală pentru ea.

— În ciuda a orice, nu reuşeam să te uit, Xenobia... Cât de bun este, făcu, bându-şi paharul. Cu siguranţă, asta ar fi trebuit să beau după excesul din noaptea trecută.

Îi aruncă o privire întrebătoare şi adăugă:

— Întâmplător, crezi că încerc să fac o diversiune?

— Absolut, răspunse ea râzând, dar măcar vorbim despre noi şi despre reacţiile noastre. Cred că este un pas în direcţia bună.

Damon o luă de mână.

— Nu-ţi voi povesti toate aventurile pe care le-am avut când eram despărţiţi, dar trebuie să ştii că am încercat orice pentru a mi te alunga din gânduri. Nu reuşeam şi eram furios, mă

consideram un prost. Mă trezeam noaptea cu numele tău pe buze, urmărit de imaginea ta.

— Și cu o altă femeie în pat! sugeră Zen, terminând fraza fără ironie.

Înțelegea cât se poate de bine chinurile pe care le încercase.

— Doream să mă atașez de una sau de alta dintre acele femei. Voiam să-i pot prezenta pe cineva mamei, să mă pot căsători.

Rămaseră gânditori o clipă, apoi Damon rupse tăcerea comandând masa. Li se serviră creveți mari prăjiți cu andive, la care băură un Riesling sec și rece.

— Vrei să dansăm? îi propuse el apoi, conducând-o spre pista de dans.

Strânși unul lângă celălalt, se mișcau încet, în ritmul languros al muzicii, în perfectă armonie. Apoi lumina se filtră și orchestra începu un tango.

— N-am dansat niciodată tango, mărturisi Zen.

Damon o strânse mai puternic, de parcă nu aștepta decât acest semnal.

O conducea cu un picior strecurat între coapsele sale, în timp ce ea îi urmărea fiecare mișcare, adaptându-se la arcuirea corpului său înainte sau înapoi, conștientă de potrivirea lor, cum nu fusese niciodată până atunci.

— N-am simțit niciodată mai bine trupul unei femei, îi mărturisi Damon, ca și când îi ghicise

gândurile. Cu celelalte, îmi păstram permanent sângele rece. Cu tine, îmi pierd capul. Dar tu, draga mea, ai dorit mulți bărbați când erai departe de mine? o întrebă în șoaptă. Vreau să știu... În același timp aș vrea să nu știu.

— Mi-au făcut curte mai mulți bărbați. Fără îndoială, aș fi terminat prin a mă căsători cu Seamus. Se înțelegea bine cu David, era bărbatul care ne trebuia la amândoi. Dar mă gândeam la asta fără s-o cred cu adevărat, ca la o eventualitate îndepărtată, îi răspunse ea.

Își înnodă mângâietoare brațele în jurul gâtului său.

— Din fericire, acum suntem căsătoriți. Am așteptat foarte mult timp această fericire. Nu va fi ușor să fim despărțiți.

— Niciodată, Xenobia. Orice s-ar întâmpla!

Exact în acea clipă, o voce care le era foarte cunoscută gânguri:

— Damon, cât ești de drăguț că ai adus-o pe soția ta aici pentru a-i prezenta toate fostele iubite.

— Nu pe toate, doar pe unele, replică Damon glumeț.

Zen plutea într-o atmosferă de încredere și siguranță. Cu fața lângă pieptul lui Damon, ascultând cum îi bate inima, o privi pe Cherry cu indiferență. Se abandonează fericită în brațele lui.

— Carter și cu mine ne pregăteam să ne

alăturăm vouă, v-am reperat masa.

Zen simți toți mușchii lui Damon contractându-se

— Nu te sinchisi! îi spuse ea calmă, oricum nu cred că vom rămâne mult timp.

Damon aținti asupra ei o privire încărcată de surpriză. Lui Zen îi veniră lacrimi în ochi constatând că trăsăturile i se transformaseră ca urmare a unui zâmbet tandru și complice.

— Ti-e indiferent? o întreabă încet.

— Da, absolut! Chiar dacă invită lumea întreagă la masa noastră, consider că suntem doar noi singuri.

— Câtă dreptate ai, dragostea mea, îi șopti el privind-o în ochi.

— Apleacă-te, ești prea înalt pentru a-ți putea încredința un secret la ureche, făcu ea.

Și când fură obraz lângă obraz, îi șopti:

— Te iubesc, Damon, în întregime, cu disperare. Te-am iubit din ziua în care te-am întâlnit la nunta lui Eleni. Dacă noaptea trecută am râs, era de fericire.

Făcu o pauză și aruncă o privire în jur pentru a vedea dacă Cherry îi observa. Spera asta în taină.

— Am putea continua această conversație între patru ochi.

— Îmi va fi greu să aștept, răspunse el cu un oftat.

— Să ne așezăm, îi sugeră Zen. Toată lumea

ne privește.

Damon se aplecă și o sărută pe frunte.

— Ai să mă crezi, îi șopti el, dacă-ți mărturisesc că te-am iubit chiar înainte de-a mă iubi tu?

Zâmbi în fața uimirii pe care ea o arăta, în timp ce o conducea cu amabilitate spre masa lor.

— Cum este posibil? Nu ne cunoșteam.

— Îți voi explica mai târziu!

— Pentru moment, glumi Zen, ai interesul de a mă supraveghea de foarte aproape, dacă vrei să mă împiedici să torn otravă în paharul lui Cherry.

— Damon dragă, exclamă ușor Cherry, ce simpatic este să te văd râzând din toată inima cu soția ta. Îl cunoști pe Carter Siddons, nu-i așa? adăugă ea, prezentându-și însoțitorul.

Damon salută și la rândul său o prezintă pe Zen. Aceasta era pe punctul de a se așeza lângă el, când Cherry o opri.

— Nu, nu acolo, îi sugeră ea, lasă-l pe soțul dumitale să se așeze lângă mine, Zen... Nu pot deloc să folosesc numele îngrozitor de pretențios pe care ți-l dă Damon... Înțelegeți, desigur, că Damon și cu mine avem multe să ne spunem.

Dar cu o mână fermă, Damon își ținu soția alături, fără să-i acorde lui Cherry nici cea mai mică atenție.

— Luați comanda și treceți totul în contul meu! comandă el, făcând un semn chelnerului. Îmi pare rău, soția mea și cu mine suntem puțin obosiți. Sunt sigur că vei înțelege, continuă el, adresându-se lui Cherry. Vă doresc o seară bună.

Mână în mână, se îndepărtară cu un zâmbet radios pe buze.

Șeful de sală îi privi cu un aer surprins.

— Leonard crede că suntem complet beți, șopti Zen la urechea lui Damon.

— Are dreptate, răspunse el, nu m-am simțit atât de amețit niciodată în viața mea.

În mașină, Zen fredonă o baladă irlandeză.

— Ce spune cântecul tău? o întrebă el intrigat.

— Oh! Știi, ca toate cântecele irlandeze, vorbește despre viață, moarte și dragostea eternă. Irlandezii sunt atât de romantici, îi explică Zen căscând.

— Ești obosită? întrebă el pe un ton în care se simțea o urmă de decepție.

— Cătuși de puțin. Mă simt extrem de relaxată, de parcă n-aș mai avea oase. Tu m-ai eliberat, Damon, îi șopti ea cu dragoste la ureche. Cunoști oare mulți oameni eliberați?

— Vrei să spui mulți oameni îndrăgostii, nu-i așa?

— Da, murmură ea, m-ai înțeles.

Complet senină, Zen își odihnea capul pe

pieptul lui Damon. Se simțea puternică și ușoară, eliberată parcă de o povară stânjenitoare.

— Păcat că nu mai există un balaur cu care să mă lupt. În seara aceasta mă simt destul de puternică pentru a trânti la pământ unul sau chiar doi și încă numai cu o mână, declară ea.

— În spatele siluetei tale eterice se ascunde un adevărat cavaler! exclamă Damon. Ce minune!

Coborând din mașină, Zen se întoarse spre șofer cu un zâmbet radios.

— Mulțumesc pentru că m-ai condus atât de bine... Plimbarea a fost adorabilă.

— Mulțumesc doamnă, răspunse bărbatul, ridicând ceremonios șapca.

— Crezi că pune amabilitatea mea pe seama vinului?

— Cum ar putea bănuî că tocmai ai descoperit fântâna fericirii? îi șopti el.

— Oh! dragostea mea, sunt plină de recunoștință. Sunt atât de fericită, încât mi-ar plăcea să mulțumesc întregului univers, strigă ea, deschizând larg brațele. Mă înțelegi?

— Încă puțin și se va simți vinovat să aibă atâta dragoste, știind cât este asta de rar, șopti el cu un aer mulțumit. Totuși, fără dragoste, viața n-ar exista...

— Dar, nu vom fi în măsură să facem filozofie?

Damon o instalează pe divan. Privirea îi cobora încet de-a lungul conturului siluetei sale, iar ea rămase nemișcată, dar inima îi bătea în ritm accelerat făcând să se ridice valuri de pasiune.

— Ești superbă, articulează el, cu o voce răgușită.

— Sper asta! Își stăpâni un acces de ilaritate punând mâna la gură și exclamă ușor:

— Încerc să nu râd, dar dragostea are un efect curios asupra mea. Eliberează toată bucuria pe care am reprimat-o în timpul despărțirii noastre. Este minunat ceea ce mi se întâmplă! Doresc să râd ca o copilă... Noaptea trecută, am descoperit că Damon Aristides mă iubea și am celebrat această descoperire printr-un râs indecent. A fost mai puternic decât mine!

Cuvintele i se năpusteau pe buze în val neîntrerupt.

— Până acum, am crezut că voi putea trăi fără dragoste. Și brusc, mi-a apărut evidența: soarele nu strălucește pentru mine decât dacă ești aici și când nu mă atingi, nu există clar de lună. Acum, înțelegi de ce am râs?

Damon o privea pătimaș, incapabil să rostească vreo vorbă, atât era de emoționat.

— Vrei să fii soția mea? șopti în cele din urmă, cu o voce gravă.

— Sunt soția ta, zăpăcitule! exclamă ea cu exuberanță.

— Este o întrebare pe care, de acum, ți-o voi pune tot timpul vieții noastre, Xenobia Aristides.

O ridică de parcă era o pană și o așează în căușul brațelor. Ti-am spus oare că ai genunchii cei mai rotunzi și mai sexy pe care îi știi?

— Și asta ar trebui să mi-o repeți în fiecare zi! Curând, nu mă voi mai putea lipsi să fiu soția ta, atât de minunat este!

Ea deschise ochii și-i interceptă privirea ce se ațintise asupra sa cu intensitate.

— În ziua celei de-a douăzeci și șasea aniversări a ta, eram aici și mă pregăteam să sărbătorim această dată îmbătându-mă.

— Trebuie să fi suferit foarte mult, îl întrerupse ea și-și înnodă brațele în jurul gâtului său. Acum este interzis, nu-ți voi mai permite să suferi.

— Nimic nu mă va putea atinge dacă rămâi lângă mine, dragostea mea.

El înlătură bretelele rochiei, care alunecă încet și descoperi un piept rotund.

— Albatrosul meu iubit!

— Ce spui, dragul meu? Tu ești albatrosul meu.

— Sunt propriile tale cuvinte! Când eram la cabană, vorbeai în somn: „Dacă rămân cu tine, sau dacă te părăsesc, ai spus, sunt albatrosul tău“.

— Adevărat? insistă ea.

— Da, deseori. Erai foarte agitată, draga mea. Te luam în brațe pentru a te liniști. În seara în care le-am citit copiilor „Balada Bătrânului marinar“, dormind, m-ai numit „albatrosul tău“.

— La fel gândesc și trează. Am înțeles că fără tine viața mea nu mai avea sens. Bineînțeles, m-aș fi acomodat cu soarta mea. David este un copil minunat și eram mulțumită de munca mea. Dar îmi lipsea esențialul: libertatea, nepăsarea, bucuria.

Se înfierbântau, încercând să-și exprime sentimentele cu cea mai mare sinceritate.

— Ce mi se întâmplă? exclamă ea, acum nu încetez să vorbesc.

— Continuă, draga mea! ordonă Damon. Îmi place nespus să te aud expunând amănunțit cât sunt de important în viața ta.

— Important? Ce cuvânt searbăd! Spune mai degrabă indispensabil, vital, exclamă ea râzând. Câte femei ai cunoscut oare care să-ți expună filozofia lor când făceai dragoste?

— Să vedem... una... nu mai mult de zece, sunt sigur!

— Spune-mi, ce s-a întâmplat în ziua celui de-a douăzeci și șasea aniversări a mea?

— Mama insistase permanent să-ți cer să vii în vizită cu David. Refuzasem. Consideram că tu trebuia să faci primul pas. Dar în noaptea

aceea, în timp ce mă pregăteam să-mi înec durerea în alcool, am înțeles brusc că nu aveam nicio șansă de a te revedea atâta timp cât mai rămâneai acolo. Te puteai căsători și te-aș fi pierdut pentru totdeauna. Și atunci am hotărât să mă lupt pentru a te cuceri.

Tăcu. Ea era cuibărită lângă el, tăcută. Părul desfăcut ascundea chipul lui Damon.

— De ce ai afirmat mai înainte că tu m-ai iubit primul?

— Visez de-o viață întreagă să-mi afund capul în părul tău mătăsos! Nu m-am simțit niciodată mai bine ocrotit. Cât este de bine împreună, dragostea mea!

— Povestește-mi, insistă ea. Ce voiai să spui?

— Asta mă duce cu gândul foarte departe... Aveai poate cel mult șaisprezece sau șaptesprezece ani. Eleni și Davos de-abia se întâlniseră. Într-o zi, mi-au cerut să-i iau cu mine pe vas. Pentru început marea era calmă și frumoasă, apoi s-a stârnit vântul și eram foarte scuturați de valuri. Sora ta a scăpat poșeta din mână și conținutul s-a împrăștiat pe puntea velierului. Ajutând-o să-și adune lucrurile, am zărit fotografia ta și am pus-o în buzunar, fără să spun nimic.

Punând mâna pe jachetă, scotoci prin buzunare și scoase o poză îngălbenită, ce-o arăta pe Zen mai tânără, care privea în

obiectiv zâmbind cu un aer candid.

— Asta este tot ceea ce aveam de la tine. Dar te iubeam deja, spuse el cu emoție. Eram puțin stânjenit că mă îndrăgostisem de o liceană. Te-am revăzut cu ocazia unui concurs de natație al liceului. Atunci aveai nouăsprezece ani. Am asistat la el singur. Te doream deja.

— Păcat că n-am știut mai devreme.

— Cu siguranță, nu voiam să știi. Nici tu, nici nimeni. Așa că atunci când te-am întâlnit la nunta fratelui meu Davos, am acționat ca și când te vedeam pentru prima dată.

În timp ce Zen făcea în tăcere în sine a sa această uimitoare descoperire, Damon o sărută cu tandrețe.

— Știi că mama ta a încercat să mă contacteze în timpul procesului pe care ți-l intentasem pentru a obține permisiunea de a-l lua pe David cu mine în Irlanda, am crezut că era pentru a-mi face morală. Acum sunt sigură că voia să încerce să ne apropie. Dar în acea perioadă eram prea tânără și rănită în orgoliul meu, nu puteam admite că greșisem.

— Mama a fost impresionată de mașinațiile mătușii Dalia. Voia să-ți cer să te întorci. Dar am refuzat permanent. Nu știu de ce. Cred că eram prea încăpățânat pentru a admite că greșisem lăsându-te să pleci. Așa că, de această dată, la întoarcerea ta eram hotărât

să-ți recâștig încrederea prin orice mijloace. Trebuie să mărturisesc că era cu siguranță mai ușor prin intermediul lui David, adăugă el râzând.

— Machiavelli!

— Lasă-mă să-ți scot rochia, îngerul meu, făcu el în loc de răspuns.

Zen ridică brațele cu îngăduință pentru a-i ușura sarcina, dezvăluindu-și lenjeria roz.

Damon o privea permanent în ochi; ea îi puse mâna pe braț pentru a-l scoate din visare.

— M-ai vrea în calitate de cameristă? glumi el.

— De acord, iar eu voi fi valetul tău, făcu ea sărutându-i părul ondulat de pe piept.

Damon începu să-și plimbe brațele de-a lungul coapselor ei. Respirația îi era sacadată, dar mâinile își păstrau priceperea. Curând, Zen era goală, cu cerceii lungi din urechi, drept singură podoabă.

— Oare astfel trebuie să se prezinte soția lui Damon Aristides, cunoscut pentru eleganța sa? șopti Zen.

Fu cuprinsă brusc de un râs nebun, ca o liceană, în timp ce Damon o duse spre divan și se întinse lângă ea.

— Acum, bombăni el, te voi împiedica să râzi și un sărut pasionat îi forță buzele.

Mâinile lui Damon, asemenea celor ale unui orb, alunecau peste trupul său pentru a

recunoaște fiecare curbă. Urmă cu dragoste rotunjimea sânilor, o înconjură și coborî spre buric, pe care-l sărută. Se oprea peste tot unde știa că-i oferă o senzație încântătoare.

În mai multe rânduri, mângâierile sale o duseră cu respirația tăiată, la limita deplinei voluptăți. Atunci, el le oprea și revenea la gura sa, pentru a o liniști.

Emoțiile urmau una după alta, mereu mai puternice. Zen pierdu cunoștința limitelor corpului său, nu mai știa unde începea trupul său și unde se găsea cel al lui Damon; plăcerea trecea prin el. Erau unul și același. Cu corpul încordat, se agăța de el cu mâinile jilave, ca o ființă desperată, de salvatorul său.

Fiecare emoție o apropia de o prăpastie pe a cărei margine rămase câteva clipe, apoi pierdu orice noțiune a timpului și ajunse la extaz. Își reveni în fire pentru scurt timp și crezu că eșuase pe o plajă cu nisip fin.

Când deschise ochii, se afla în brațele lui Damon. Rămaseră mult timp unul lângă celălalt, cu buzele unite într-o răsuflare leneșă.

— Acum înțeleg de ce ai râs, murmură el după o clipă. Nu știam că dragostea împărtășită dă această senzație minunată de bucurie... ca dopul ce sare al unei sticle de șampanie.

Clătinând din cap, îi mărturisi.

— Îmi plăcea să te privesc jucându-te cu

copiii. Asta mă umplea de bucurie. Îmi amintesc mai ales de ziua în care ai încercat să prinzi din zbor mingea, când jucați fotbal pe peluză...

— Cum încercam... replică ea înfuriindu-se.

— Este adevărat, erai formidabilă. Ceea ce nu este de mirare, când erai mai tânără, erai într-adevăr o fată cu comportament de băiat.

— Asistai așadar la performanțele mele?

— Da. Mergeam la meciurile colegiului tău, de fiecare dată când puteam. Și te aplaudam, porumbița mea, din toate puterile. Și acum, ce-ai spune de un duș?

— Împreună? făcu ea.

— Bineînțeles. Acum, că-mi ești soție, nu vreau să fii o clipă departe de privirea mea.

O ridică în brațe ca pe o copilă, pentru a o duce străbătând apartamentul, până în baie.

— Îmi place să-ți văd sânii înfiorându-se, îi murmură el, foarte preocupat s-o contemple.

Trecând pe lângă o consolă, Zen puse mâna pe o sculptură pentru a o admira mai de aproape. Dar mișcarea pe care o făcu îl dezechilibră pe Damon. Se clătină, având grijă să n-o scape pe Zen, dar sculptura căzu.

— Ai! Xenobia, degetul meu de la picior, strigă el lăsând-o jos.

— Oh! dragostea mea, îmi pare rău, exclamă Zen. Este îngrozitor, sper că nu ți-am rupt nimic. Mă duc să caut un balsam care să

te liniștească.

Damon o urmărește cu ochii în timp ce se ducea în baie, ascunzându-și o puternică dorință de-a râde.

— Mai ales, să nu te aud râzând, Xenobia, asta mi-ar face foarte rău. Și te rog, nu vorbi de un accident.

La fel de mândră goală cum era și Damon, Zen se întoarce cu o cremă și îngenunche în fața lui, masându-i degetul lovit.

— Mă întreb dacă ai să mă crezi, spuse ea încă la picioarele sale, când îți mărturisesc că te iubesc mai mult decât orice pe lume!

— Da, desigur. Dar dezaprobat tendința ta funestă de a vrea să mă rănești.

O ridică și o atrase spre el.

— Să lăsăm degetul, nu este rupt și apa rece îi va face bine. Cu ochii strălucind de maliție, adăugă: nepoții noștri vor fi pur și simplu îngroziți să afle că, goală ca Eva, ai încercat să mă suprimi în timpul lunii noastre de miere.

— Pentru a mă înțelege, le voi povesti efectul ciudat pe care îl ai asupra mea.

Înălțând capul, îi întâlnește privirea care o făcu să uite ce voia să adauge.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Zen se afla culcată în mijlocul patului mare, Damon se aplecă asupra ei.

— Ti-e foame? o întrebă.

— Nu. Nu vreau altă hrană decât
mângâierile tale, răspunse ea. Tu ești viața
mea.

— Tu ești toată existența mea, albatrosul
meu adorat, șopti Damon, cu fruntea lângă
ceafa sa.

— Nu... șopti ea cu efort. Tu ești albatrosul
meu.

Senzuală și tandră, această conversație pe
care nu voia să o întrerupă, continuă toată
noaptea.

Sfârșit